CARTEA 4 DIN INELUL VRĂJITORULUI

STRIGĂT DE ONOARE

MORGAN RICE

STRIGĂT DE ONOARE

INELUL VRĂJITORULUI - 04

MORGAN RICE

The Upper Isles
Isle of Mist
The Netherworld
N
W
E
S
Silesia
Lucia
The Kolvian Cliffs
The Valley of Fire
The Wilds
King's Court
Highlandia
Lake of Sorrows
Thor's Village
Sulpa
Darkwood
Eastern Gulch
Savaria
Baluster
Southern Forest
Tower of Refuge
The Tartuvian
The Ambrek
The Southern Isles
100 MI
200 MI
The Ring

"Nu te teme de măreție:
Unii se nasc măreți,
unii obțin măreția,
iar unora li se aruncă măreția în cârcă."

-William ShakespeareA douăsprezecea noapte

CAPITOLUL UNU

Luanda s-a repezit să traverseze câmpul de luptă, evitând în ultima clipă un cal în galop în timp ce-și făcea drum spre locuința mică în care se afla regele McCloud. Ținea strâns în mână țepușa de fier, tremurând, în timp ce traversa terenul prăfuit al orașului pe care-l cunoscuse odată, acest oraș al poporului ei. Fusese forțată toate aceste luni să-i vadă fiind măcelăriți - și îi ajunsese. Ceva în interiorul ei s-a rupt. Nu-i mai păsa dacă mergea împotriva întregii armate McCloud - ea va face tot ce putea să-l oprească.

Luanda știa că ce era pe cale să facă era o nebunie, că își lua viața în propriile mâini, și că probabil McCloud o va ucide. Dar și-a împins aceste gânduri din minte în timp ce alerga. Venise timpul să facă ce era corect - cu orice preț.

Pe câmpul de luptă aglomerat, în mijlocul soldaților, l-a reperat pe McCloud în depărtare, cărând-o pe biata fată care țipa într-o locuință abandonată - o casă mică de lut. El a trântit ușa în urma lor, ridicând un nor de praf.

"Luanda!" a venit un strigăt.

Se întoarse și-l văzu pe Bronson, la vreo sută de metri în urmă, alergând după ea. Progresul lui a fost întrerupt de un flux nesfârșit de cai și soldați, forțându-l să se oprească de mai multe ori.

Acum era șansa ei. Dacă Bronson o prindea, el avea să o împiedice să meargă până la capăt.

Luanda și-a dublat viteza, strângând spasmodic țepușa, și a încercat să nu se gândească cât de nebunești erau toate astea, cât de mici îi erau șansele. Dacă armate întregi nu-l puteau doborî pe McCloud, dacă proprii săi generali, propriul său fiu, tremurau dinaintea lui, ce șansă putea să aibă ea singură?

Mai mult decât atât, Luanda nu mai ucisese vreun om înainte, cu atât mai puțin un om de statura lui McCloud. Oare se va bloca atunci când va veni momentul? Oare chiar putea să se strecoare până la el? Era el oare invincibil, cum o avertizase Bronson?

Luanda s-a simțit implicată în vărsare de sânge a acestei armate, în ruina țării ei. Privind înapoi, ea regreta că fusese de

acord să se căsătorească vreodată cu un McCloud, în ciuda dragostei ei pentru Bronson. Clanul McCloud, învățase ea, era un popor sălbatic, fără speranță. Clanul MacGil fusese norocos că Ținuturile Înalte îi separau, acum își dădea seama de asta, și că rămăseseră de partea lor a Inelului. Ea fusese naivă, fusese proastă să creadă că cei din clanul McCloud nu erau atât de răi pe cât fusese crescută să creadă. Ea a crezut că i-ar putea schimba, că a avea oportunitatea de a fi o prințesă McCloud - și într-o zi regină - cumva merita, indiferent de riscuri.

Dar acum știa că se înșelase. Ea ar renunța la tot - la titlul ei, la bogățiile ei, la faima ei, la tot - ca să nu-i fi întâlnit niciodată pe cei din clanul McCloud, pentru a fi din nou în siguranță, cu familia ei, în partea ei de Inel. Era acum supărată pe tatăl ei pentru că a aranjat această căsătorie; ea era tânără și naivă, dar el ar fi trebuit să știe mai bine. Era oare politica atât de importantă pentru el ca să-și sacrifice propria fiică? Era supărată pe el, de asemenea, pentru că murise, pentru că o lăsase singură cu toate acestea.

Luanda învățase în modul dificil, în ultimele luni, să depindă de ea însăși, iar acum era șansa ei de a îndrepta lucrurile.

Tremura când a ajuns la căsuța de lut cu ușa întunecată, de stejar, trântită de rege. Se întoarse și se uită în ambele sensuri, așteptându-se ca oamenii lui McCloud să o prindă; dar spre ușurarea ei, erau prea preocupați cu dezastrul pe care-l provocau ca să o observe.

S-a întins, cu țepușa într-o mână, și a apucat clanța, rotind-o cât de ușor ca a putut, rugându-se să nu-l alerteze pe McCloud.

Pași înăuntru. Era întuneric aici, și ochii i s-au ajustat treptat de la lumina dură a soarelui în orașul alb; aici era și mai rece, și pe când pași peste pragul casei mici, primul lucru pe care l-a auzit au fost gemetele și strigătele fetei. Când ochii i s-au obișnuit, s-a uitat prin căsuță și l-a văzut pe McCloud, gol de la brâu în jos, pe podea, cu fata dezbrăcată, zbătându-se sub el. Fata striga și țipa, cu ochii dați peste cap, până când McCloud s-a întins și i-a închis gura cu palma masivă.

Luandei îi venea cu greu să creadă că ce vedea era real, că ea chiar trecea prin asta. A făcut un pas timid înainte, cu mâinile tremurând, cu genunchii moi, și s-a rugat să aibă puterea de a merge până la capăt. Strângea țepușa de fier ca și cum ar fi fost o funie salvatoare.

Te rog, Doamne, lasă-mă să-l omor pe acest om.

L-a auzit pe McCloud grohăind și gemând, ca un animal sălbatic, satisfăcându-se. Era neobosit. Țipetele fetei părea să crească cu fiecare mișcare a lui.

Luanda a mai făcut un pas, apoi altul, și era la doar un metru distanță. S-a uitat în jos la McCloud, i-a studiat corpul, încercând să decidă care era cel mai bun loc unde să lovească. Din fericire, el își scosese cămașa de zale și purta doar o cămașă de pânză subțire, acum udă de transpirație. O putea mirosi de aici, și s-a dat înapoi. Scoaterea armurii fusese o mișcare neglijentă din partea lui, și va fi, a decis Luanda, ultima sa greșeală. Va ridica sus țepușa, cu ambele mâini, și o va înfige în spatele lui expus.

Când gemetele lui McCloud au ajuns la maxim, Luanda a ridicat sus țepușa. S-a gândit la cum i se va schimba viața după acest moment, cum, în doar câteva secunde, nimic nu va mai fi la fel. Regatul McCloud va fi eliberat de regele său tiran; oamenii ei vor fi scutiți de mai multe distrugeri. Noul ei soț îi va lua locul și, în final, totul va fi bine.

Luanda stătea acolo, înghețată de frică. Tremura. Dacă nu acționa acum, nu o va face niciodată.

Și-a ținut respirația, a făcut un ultim pas înainte, ținând țepușa deasupra capului cu ambele mâini, și dintr-o dată s-a lăsat în genunchi, trimițând în jos fierul cu toate forțele, pregătită să-l înfigă în spatele bărbatului.

Dar s-a întâmplat ceva ce nu se aștepta, și totul s-a întâmplat ca într-o ceață, prea repede pentru ca ea să reacționeze: în ultima secundă McCloud s-a rostogolit din drum. Pentru un bărbat de statura lui, era mult mai rapid decât își putuse ea imagina. S-a rostogolit într-o parte, lăsând-o pe fata de sub el expusă. Era prea târziu ca Luanda să se oprească.

Țepușa de fier a continuat, spre groaza ei, înfigându-se în jos până la capăt, în pieptul fetei.

Fata s-a ridicat drept în sus, țipând, și Luanda a fost îngrozită să simtă țepușa străpungându-i carnea, mai mulți centimetri, direct până la inimă. Sânge i-a bolborosit din gură și s-a uitat la Luanda, îngrozită, trădată.

În cele din urmă, a căzut pe spate, moartă.

Luanda a îngenuncheat acolo, amorțită, traumatizată, abia înțelegând ce tocmai se întâmplase. Înainte de a putea procesa

totul, înainte să-și poată da seama că McCloud era în siguranță, a simtit o lovitură dureroasă pe o parte a feței, și s-a simțit căzând la pământ.

Când cădea prin aer, era vag conștientă de faptul că McCloud tocmai o lovise, o lovitură extraordinară care a trimis-o în zbor, că el chiar îi anticipase fiecare mișcare, de când intrase în cameră. El simulase ignoranța. Așteptase acest moment, așteptase ocazia perfectă nu doar de a se feri de lovitura ei, dar și de a o păcăli, în același timp, să o ucidă pe sărmana fată, pentru a pune vina în mâinile ei.

Înainte ca lumea ei să se stingă, Luanda a prins o privire spre fața lui McCloud. El rânjea în jos, cu gura deschisă, respirând greu, ca o fiară sălbatică. Ultimul lucru pe care l-a auzit, înainte ca cizma lui uriașă să se ridice și să coboare direct spre fața ei, a fost vocea lui guturală, scurgându-se animalic:

"Mi-ai făcut o favoare", a spus el. "Oricum terminasem cu ea."

CAPITOLUL DOI

Gwendolyn a fugit pe străzile laterale întortocheate din partea cea mai rău famată a Curții Regelui, cu lacrimile curgându-i pe obraji pe când se îndepărta de castel, încercând să ajungă cât mai departe posibil de Gareth. Inima încă îi bătea să-i sară din piept de la confruntarea lor, de când îl văzuse pe Firth spânzurat, de când auzise amenințările lui Gareth. A încercat cu disperare să extragă adevărul din minciunile lui. Dar, în mintea bolnavă a lui Gareth, adevărul și minciuna erau toate împletite împreună, și era atât de greu să știi ce era real. Oare încercase să o sperie? Sau tot ce spusese era adevărat?

Gwendolyn văzuse cu ochii ei trupul spânzurat al lui Firth, și asta i-a spus că poate, de această dată, totul era adevărat. Poate că Godfrey a fost într-adevăr otrăvit; poate că ea a fost într-adevăr vândut într-o căsătorie cu un sălbatic Nevarun; și, poate că acum Thor călărea direct într-o ambuscadă. Gândul i-a dat fiori.

Se simțea neajutorată în timp ce alerga. Ea trebuia să îndrepte lucrurile. Nu putea alerga tocmai până la Thor, dar putea alerga la Godfrey și putea vedea dacă fusese otrăvit și dacă era încă în viață.

Gwendolyn a sprintat mai tare spre partea rău famată a orașului, uimită să se găsească aici, din nou, de două ori în tot atâtea zile, în această parte dezgustătoare a Curții Regelui, unde jurase să nu se mai întoarcă. Dacă Godfrey chiar fusese otrăvit, știa că se va fi întâmplat la berărie. Unde altundeva? Era supărată pe el pentru că se întorsese la băutură, pentru că-și coborâse garda, pentru că fusese atât de neglijent. Dar, mai presus de toate, ea se temea pentru el. Și-a dat seama cât de mult ajunsese să țină la fratele ei în ultimele zile, și gândul de a-l pierde și pe el, mai ales după ce-l pierduse pe tatăl ei, îi lăsa un gol în inimă. Și, de asemenea, se simțea într-un fel responsabilă.

Gwen a simțit o frică reală pe când se avânta pe aceste străzi, și nu din cauza bețivilor și ticăloșilor din jurul ei; mai degrabă, ea se temea de fratele ei, Gareth. El părea demonic la ultima lor întâlnire, iar ea nu-și putea scoate din minte imaginea

feței lui, a ochilor lui - atât de negri, atât de lipsiți de suflet. Arăta posedat. Faptul că el fusese așezat pe tronul tatălui lor făcuse imaginea chiar mai suprarealistă. Se temea de răzbunarea lui. Poate el chiar complota să o mărite, ceva ce ea nu va permite niciodată; sau poate că vroia doar să o facă să se uite în altă direcție și de fapt plănuia să o asasineze. Gwen a privit în jur, și, cum alerga, fiecare chip îi părea ostil, străin. Toată lumea părea o amenințare potențială, trimisă de Gareth să o ucidă. Devenea din ce în ce mai paranoică.

Gwen a dat colțul și a dat peste un bărbat în vârstă, beat - ceea ce a făcut-o să-și piardă echilibrul - și a sărit și a țipat involuntar. Era tensionată la maxim. I-a luat o clipă să-și dea seama că era doar un trecător neglijent, nu unul dintre acoliții lui Gareth; s-a întors și l-a văzut împleticindu-se, fără măcar să se întoarcă și să-și ceară scuze. Lipsa de demnitate a acestei părți a orașului era mai mult decât putea suporta. Dacă nu ar fi fost vorba de Godfrey, ea nici nu s-ar fi apropiat de ea, și l-a urât pentru că a făcut-o să se înjosească astfel. De ce nu era în stare pur și simplu să stea departe de taverne?

Gwen a mai dat un colț și acolo era: taverna preferată a lui Godfrey, un loc ca vai de capul lui, stând acolo strâmbă, cu ușa întredeschisă, cu bețivi revărsându-se din ea, așa cum o făceau mereu. Ea nu a pierdut timpul, ci s-a grăbit prin ușa deschisă.

Ochii ei au avut nevoie de câteva clipe ca să se obișnuiască cu semi-întunericul dinuntru, cu duhoarea de bere stătută și trupuri nespălate; când a intrat, sala s-a scufundat în tăcere. Cele vreo două duzini de bărbați înghesuiți înăuntru s-au întors cu toții și s-au uitat la ea, surprinși. Iat-o aici, o membră a familiei regale, îmbrăcată cu haine alese, repezindu-se în această cameră care probabil nu mai fusese curățată de ani de zile.

S-a dus direct la un bărbat înalt, cu o burtă mare, pe care l-a recunoscut ca fiind Akorth, unul dintre prietenii de băutură ai lui Godfrey.

"Unde e fratele meu?" l-a întrebat ferm.

Akorth, care de obicei era în vervă, gata să scoată vreo glumă porcoasă de care râdea el însuși primul, a surprins-o: el doar a dat din cap.

"Nu face bine, doamna mea", a spus el, sumbru.

"Ce vrei sa spui?” a insistat ea, cu inima începând să bată repede.

"A băut o bere stricată", a spus un bărbat înalt, slab, pe care ea l-a recunoscut ca fiind Fulton, celălalt amic al lui Godfrey. "S-a prăbușit aseară târziu. Nu s-a mai sculat."

"E în viață?" a întrebat ea, frenetic, apucându-l pe Akorth de încheietura mâinii.

"Abia", a răspuns el, privind în jos. "A avut o perioadă mai grea. S-a oprit din vorbit cu o oră în urmă."

"Unde este?" a insistat ea.

"În camera din spate, doamnă", a spus barmanul, sprijinindu de bar și ștergând o halbă, arătând și el sumbru. "Și ar fi bine să ai un plan ce să faci pentru el. Nu am de gând să am un cadavru zăcând în taverna mea."

Gwen, copleșită, s-a surprins pe sine când a scos un pumnal mic, s-a aplecat în față și i-a ținut vârful la gâtul barmanului.

El a înghițit cu noduri, privind-o șocat, pe când sala a căzut într-o tăcere de moarte.

"În primul rând", a spus ea, "acest loc nu este o *tavernă*- este o bodegă ca vai de mama ei, și una pe care o s-o fac una cu pământul cu ajutorul gărzii regale dacă mai îndrăznești să-mi vorbești așa. Poți începe prin a mi te adresa cu *doamna mea*."

Gwen s-a simțit ca o altă persoană, și a fost surprinsă de puterea care o inunda; nu avea nicio idee de unde provenea.

Barmanul a înghițit în sec.

"Doamna mea", a repetat el.

Gwen a ținut ferm pumnalul.

"În al doilea rând, fratele meu nu va muri - și cu siguranță nu în acest loc. Cadavrul lui ar aduce tavernei tale mei multă onoare decât orice suflet viu care a trecut pe aici. Și dacă moare, poți fi sigur că vina va cădea pe tine."

"Dar nu am făcut nimic rău, doamna mea!" a pledat el. "Era același bere pe care am dat-o la toată lumea!"

"Cineva trebuie să o fi otrăvit", a adăugat Akorth.

"Ar fi putut fi oricine", a spus Fulton.

Gwen a coborât încet pumnalul.

"Du-mă la el. Acum!" a poruncit ea.

Barmanul și-a coborât umil capul de data aceasta și se întoarse și se grăbi printr-o ușă laterală din spatele barului. Gwen l-a urmat, Akorth și Fulton alăturându-i-se.

Gwen a intrat în camera din spate a micii taverne și s-a auzit icnind când l-a vazut pe fratele ei, Godfrey, întins pe podea, pe spate. Era mai palid decât îl văzuse vreodată. Părea să fie la un pas de moarte. Totul era adevărat.

Gwen s-a grabit lângă el, i-a apucat mâna și a simțit cât de rece și umedă era. Nu era conștient, cu capul culcat pe podea, neras, cu părul slinos lipindu-i-se de frunte. Dar ea i-a simțit pulsul, și deși era slab, era încă acolo; a văzut, de asemenea, cum i se ridica pieptul cu fiecare respiratie. Era în viață.

Ea a simțit o furie bruscă inundând-o.

"Cum ai putut să-l lași aici așa?" a țipat, întorcându-se brusc spre barman. "Fratele meu, un membru al familiei regale, lăsat singur să zacă pe podea ca un câine și să moară?"

Barmanul a înghițit greu, părând nervos.

"Și ce altceva era să fac, doamna mea?" întrebă el, părând nesigur. "Aici nu este un spital. Toată lumea a spus că practic e mort și-"

"El *nu* e mort!" țipă ea. "Și voi doi", a spus ea, întorcându-se spre Akorth și Fulton, "ce soi de prieteni sunteți? El v-ar fi lăsat așa?"

Akorth și Fulton au schimbat o privire umilită.

"Iartă-mă", a spus Akorth. "Doctorul a venit noaptea trecută și s-a uitat la el și a spus că e pe moarte - și că nu mai e decât o chestiune de timp. Eu n-am crezut că se mai poate face ceva."

"Am stat cu el aproape toată noaptea, doamna mea", a adăugat Fulton , "alături de el. Tocmai am luat o pauză scurtă, am băut ceva să ne înecăm tristețea, și apoi ai venit și-"

Gwen s-a întins mânioasă și le-a plesnit amândurora halbele din mâini, trimițându-le pe podea, lichidul vărsându-se peste tot. Ei s-au holbat la ea, șocați.

"Fiecare dintre voi, apucați-l de la un capăt," a poruncit ea rece, stând în picioare, simâind o nouă putere crescând în ea. "Îl vom lua din acest loc. Mă veți urma traversând Curtea Regelui până ajungem la vrăcița regală. Fratelui meu i se va da o șansă de recuperare reală, și nu va fi lăsat să moară pe baza prostiilor scoase de un doctor fără minte.

"Și tu," a adăugat ea, întorcându-se spre barman. "Dacă fratele meu va trăi, și dacă va reveni vreodată în acest loc și vei fi de acord să-i servești o băutură, voi avea personal grijă să fii aruncat într-o temniță de unde să nu mai ieși."

Barmanul s-a foit și a plecat capul.

"Acum mișcați-vă!" țipă ea.

Akorth și Fulton au tresărit și au sărit la treabă. Gwen a ieșit grăbită din cameră, cei doi urmând-o, cărându-l pe fratele ei, urmând-o afară din berărie și în lumina zilei.

Ei au început să se grăbească pe străzile dosnice, aglomerate, ale Curții Regelui, spre vrăciță, și Gwen s-a rugat doar să nu fie prea târziu.

CAPITOLUL TREI

Thor galopa pe terenul prăfuit din exteriorul Curții Regelui, cu Reece, O'Connor, Elden și gemenii alături de el, cu Krohn alergându-i alături, Kendrick, Kolk, Brom, și zeci de membri ai Legiunii și Cavaleri de Argint călărind cu ei, o mare armată galopând spre întâlnirea cu clanul McCloud. Mergeau ca unul, pregătindu-se să elibereze orașul, și sunetul copitelor era asurzitor, huruind ca tunetul. Călăriseră toată ziua, și deja al doilea soare era de mult timp pe cer. Lui Thor nu-i venea să creadă că el călărea cu acești mari războinici, în prima sa misiune militară adevărată. El simțea că l-au acceptat ca pe unul de-al lor. Într-adevăr, întreaga Legiunea fusese chemată în calitate de rezerve, și frații lui de arme călăreau în jurul lui. Membrii Legiunii se pierdeau în miile de oameni ai armatei regelui, și Thor, pentru prima oară în viața lui, s-a simțit o parte din ceva mai mare decât el.

Thor s-a simțit, de asemenea, condus de un țel. Simțea că e nevoie de el. Concetățenii săi se aflau sub asediul clanului McCloud, și această armată trebuia să-i elibereze, să-și salveze poporul de la o soartă oribilă. Importanța a ceea ce făceau atârna pe el ca un lucru viu - și-l făcea să se simtă viu.

Thor simțea securitatea dată de prezența tuturor acestor oameni, dar simțea de asemenea, un sentiment de îngrijorare: acesta era o armată de bărbați adevărați, dar asta însemna de asemenea că erau pe cale să se confrunte cu o armată de bărbați adevărați. Războinici adevărați, cu experiență. Era pe viața și pe moarte de această dată, și erau mult mai multe în joc aici decât întâlnise el vreodată. Călărind, a întins mâna în jos și instinctiv s-a simțit asigurat de prezența praștiei sale de încredere și a noii sale săbii. S-a întrebat dacă până la sfârșitul zilei va fi pătată cu sânge. Sau dacă el însuși va fi rănit.

Armata lor a scos brusc un strigăt puternic, mai tare chiar decât copitele cailor, cum au trecut de o curbă și la orizont au văzut pentru prima dată orașul asediat. Din el ieșeau nori mari de fum negru, și armata MacGil și-a îndemnat caii, câștigând viteză. Și Thor și-a îmboldit puternic calul, încercând să țină

pasul cu ceilalți, toți scoțându-și săbiile, ridicând armele și îndreptându-se spre oraș, serioși ca moartea.

Armata masivă a fost împărțită în grupuri mai mici, și în grupul lui Thor călăreau zece soldați, membri ai Legiunii, prietenii săi, și alți câțiva pe care nu-i știa. În fruntea lor călărea unul dintre comandanții de rang înalt ai armatei regelui, un soldat pe care ceilalți îl numeau Forg, un bărbat înalt, subțire, cu mușchi lungi și puternici, pielea ciupit de vărsat, părul cărunt tăiat scurt și ochi negri, adânciți în orbite. Armata se împărțea în grupuri mai mici și se îndrepta în fiecare direcție.

"Acest grup, urmați-mă!" a poruncit el, arătând cu bastonul său spre Thor și spre ceilalți să se desprindă și să-l și urmeze.

Grupul lui Thor a urmat ordinele și s-a aliniat în spatele lui Forg, desprinzându-se mai mult de armata principală. Thor s-a uitat înapoi și a observat că grupul său s-a separat mai mult decât majoritatea, armata devenind mai îndepărtată, și chiar când Thor se întreba unde erau conduși, Forg a strigat:

"Vom lua o poziție pe flancul armatei McCloud!"

Thor și ceilalți au schimbat o privire nervoasă și excitată pe când toți au șarjat, îndepărtându-se până când armata principal a dispărut din vedere.

În curând erau pe un teren nou și orașul a dispărut complet din vedere. Thor era în gardă, dar nu era nicăieri niciun semn al armatei McCloud.

În cele din urmă, Forg a tras de hățurile calului, oprindu-l înaintea unui mic deal, într-un pâlc de copaci. Ceilalți s-au oprit în spatele lui.

Thor și ceilalți s-au uitat la Forg, întrebându-se de ce se oprise.

"Turnul acela de acolo, el este misiunea noastră", a explicat Forg. "Sunteți luptători tineri încă, așa că vrem să vă scutim de partea cea mai grea a bătăliei. Veți păstra această poziție pe când armata noastră principală mătură prin oraș și se confruntă cu armata McCloud. Este puțin probabil ca soldații McCloud să vină pe aici, și în principiu veți fi în siguranță aici. Luați poziții în jurul lui și stați aici până când vă vom spune altfel. Acum mișcați-vă!"

Forg și-a îmboldit calul și s-a repezit pe deal în sus; Thor și ceilalți au făcut la fel, urmându-l. Micul grup călarea peste câmpiile pline de praf, ridicând un nor de praf, nevăzând pe

nimeni, până unde vedea Thor cu ochii. Se simțea dezamăgit să fie îndepărtat din acțiunea principală; de ce erau ei toți ținuți adăpost?

Cu cât călăreau mai mult, cu atât mai mult ceva i se părea ciudat lui Thor. Nu putea pune degetul pe el, dar al șaselea simț al lui îi spunea că e ceva în neregulă.

Pe măsură ce se apropiau de deal, în vârful căruia era un turn mic, străvechi - un turn înalt, subțire, care părea abandonat - ceva în Thor i-a spus să se uite în spatele lui. Când a făcut-o, l-a văzut pe Forg. Thor a fost surprins să vadă că Forg se lăsase treptat în spatele grupului, îndepărtându-se treptat, și, pe când Thor privea, Forg s-a întors, și-a îmboldit calul și, fără avertisment, a galopat în cealaltă direcție.

Thor nu putea să înțeleagă ce se întâmpla. De ce i-a părăsit Forg atât de brusc? Lângă el, Krohn scheună.

Când Thor a început să proceseze ce se întâmpla, ajunseseră la deal, ajunseseră la vechiul turn, așteptându-se să nu vadă decât sălbăticie înaintea lor.

Dar grupul mic de membri ai Legiunii a tras de hățuri, făcând caii să se oprească brusc. Toți stăteau acolo, înrădăcinați pe loc, văzând ce se afla în fața lor.

Acolo, cu fața la ei, așteptând, era întreaga armată McCloud.

Fuseseră conduși direct într-o capcană.

CAPITOLUL PATRU

Gwendolyn s-a grăbit pe străzile întortocheate din Curtea Regelui, Akorth și Fulton transportându-l pe Godfrey în urma ei, făcându-și cu greu drum printre oamenii de rând. Era hotărâtă să ajungă cât mai curând posibil la vindecătoare. Godfrey nu putea muri, nu după toate lucrurile prin care trecuseră, și cu siguranță nu așa. Aproape că putea vedea zâmbetul satisfăcut al lui Gareth pe când primea vestea morții lui Godfrey - și era hotărâtă să schimbe acest rezultat. Își dorea numai să-l fi găsit mai devreme.

După ce Gwen a dat un colț și au intrat în piața orașului, mulțimea a devenit și mai deasă, și când a privit în sus l-a văzut pe Firth, încă legănându-se agățat de o bârnă, cu lațul strâns în jurul gâtului, atârnat ca toți să se holbeze la el. Instinctiv și-a întors privirea. Era o priveliște îngrozitoare, un memento al josniciei fratelui ei. Simțea că nu-i putea scăpa, oriunde s-ar fi dus. Era ciudat să se gândească că, doar cu o zi înainte, ea a vorbit cu Firth - și acum el spânzura aici. Nu putea să se abțină să nu creadă că moartea o înconjura din toate părțile - și venea și după ea, de asemenea.

Oricât își dorea să se întoarcă, să aleagă alt drum, Gwen știa că drumul prin piață era cel mai direct, și nu avea de gând să se ferească de temerile ei; s-a forțat să mărșăluiască drept pe lângă spânzurătoare, chiar pe lângă corpul agățat în drumul ei. Cum a făcut-o, a fost surprinsă să-l vadă pe călăul regelui, îmbrăcat în robe negre, blocându-i drumul.

La început, ea a crezut că avea de gând să o omoare și pe ea - până când i-a făcut o plecăciune.

"Doamna mea", a spus el cu umilință, aplecându-și capul cu respect. "Nu s-au dat încă ordinele regale privind ce să facem cu cadavrul. N-am fost instruit dacă să i se facă o înmormântare după datină sau să fie aruncat în mormântul comun pentru săraci."

Gwen s-a oprit, enervată că trebuia să i se pună asta în cârcă; Akorth și Fulton s-au oprit chiar lângă ea. Se uită în sus, mijind ochii în soare, privind corpul care atârna la doar câțiva pași de ea, și era pe cale să plece mai departe și pur și simplu

să-l ignore pe bărbat, când i-a venit brusc o idee. Vroia dreptate pentru tatăl ei.

"Aruncați-l într-o groapă comună", a spus ea. "Fără nume. Nu-i faceți niciun ritual de înmormântare. Vreau ca numele lui să fie uitat de analele istoriei."

El a plecat capul în confirmare, și ea a simțit un mic sentiment de răzbunare. La urma urmei, acest om era cel care-l ucisese de fapt pe tatăl ei. Deși ura manifestările de violență, nu a vărsat lacrimi pentru Firth. Simțea că spiritul tatălui ei era cu ea acum, mai puternic decât oricând, și a simțit un sentiment de pace din partea lui.

"Și încă un lucru", a adăugat ea, oprindu-l pe călău. "Dați jos corpul acum."

"Acum, doamnă?" a întrebat călăul. "Dar regele a poruncit să fie atârnat multă vreme."

Gwen clătină din cap.

"Acum", repetă ea. "Acestea sunt noile sale porunci", a mințit ea.

Călăul se înclină și se grăbi să dea jos cadavrul.

Gwen a simțit un alt mic sentiment de răzbunare. Nu avea nicio îndoială că Gareth se uita pe fereastră la corpul lui Firth pe tot parcursul zilei - îndepărtarea lui avea să-l deranjeze, va servi ca un memento că lucrurile nu vor merge intotdeauna cum le-a planificat el.

Gwen era pe cale să plece atunci când a auzit un țipăt distinctiv; s-a oprit și s-a întors, și la înălțime, cocoțată pe grindă, a văzut-o pe șoimița Estopheles. A ridicat mâna la ochi pentru a se proteja de soare, încercând să se asigure că ochii nu-i jucau feste. Estopheles a țipat din nou și a deschis aripile, apoi le-a închis.

Gwen putea simți că pasărea purta spiritul tatălui ei. Sufletul lui, așa de agitat, era cu un pas mai aproape de pace.

Gwen a avut brusc o idee; fluieră și întinse un braț, și Estopheles s-a repezit în jos de pe bârnă și a aterizat pe încheietura mâinii lui Gwen. Greutatea păsării o trăgea în jos, și ghearele ei s-au înfipt în pielea lui Gwen.

"Du-te la Thor," i-a șoptit păsării. "Găsește-l pe câmpul de luptă. Protejează-l. DU-TE!" a strigat ea, ridicând brațul.

A privit cum Estopheles a dat din aripi și s-a ridicat, mai sus și mai sus spre cer. S-a rugat să funcționeze. Era ceva misterios

cu acea pasăre, în special conexiunea ei cu Thor, și Gwen știa că orice era posibil.

Gwen a mers mai departe, grăbindu-se pe străzile întortocheate spre cabana vrăciței. Au trecut printr-una dintre porțile arcuite care dădeau afară din cetate, și s-a mișcat cât de repede a putut, rugându-se ca Godfrey să reziste suficient de mult timp pentru ca ei să-i aducă ajutor.

Cel de-al doilea soare a mai coborât pe cer până când ei au urcat un delușor de la marginea Curții Regelui și au văzut cabana vrăciței. Era o căsuță simplă, de o singură cameră, cu pereții albi din lut, cu o fereastră mică pe fiecare parte și o ușă mică, arcuită, de stejar, în față. Agățate de acoperiș erau plante de toate culorile și soiurile, încadrând cabana - care era de asemenea înconjurată de o grădină întinsă de plante medicinale, cu flori de toate culorile și mărimile făcând cabana să arate ca și cum ar fi fost în mijlocul unei sere.

Gwen a alergat la ușă și a trântit de mai multe ori ciocănelul de ea. Ușa s-a deschis și în fața ei a apărut fața speriată a vrăciței.

Illepra. Fusese toată viața ei vrăcița familiei regale, fusese prezentă în viața lui Gwen de când începuse să meargă. Cu toate acestea, Illepra încă reușea să arate tânără - de fapt, abia dacă arăta mai în vârstă decât Gwen. Pielea ei pur și simplu strălucea, radiantă, încadrându-i ochii verzi, blânzi și făcând-o să pară a nu avea mai mult de 18 ani. Gwen știa că era cu mult mai în vârstă de atât, știa că aspectul ei exterior era înșelător, și mai știa și că Illepra era una dintre cele mai inteligente și mai talentate persoane pe care le întâlnise vreodată.

Privirea Illeprei s-a mutat la Godfrey, absorbind toată scena. A lăsat deoparte amabilitățile și ochii i s-au deschis larg de îngrijorare, dându-și seama de urgența situației. A trecut pe lângă Gwen și s-a repezit lângă Godfrey, punându-i o palmă pe frunte. Se încruntă.

"Aduceți-l înăuntru", le-a ordonat celor doi bărbați, în grabă "și grăbiți-vă."

Illepra s-a întors înăuntru, deschizând ușa larg, și ei au urmat-o, intrând grăbiți în cabană. Gwen i-a urmat, aplecându-se prin intrarea joasă și a închis ușa în urma lor.

Era semiîntuneric înăuntru, și ochilor le-au luat câteva clipe să se adapteze; atunci când au făcut-o, ea a văzut cabana

arătând exact cum și-o amintea de când era mică: micuță, luminoasă, curată și debordând de plante, ierburi și poțiuni de toate felurile.

"Puneți-l acolo," le-a ordonat Illepra bărbaților, mai serioasă decât o auzise Gwen vreodată. "Pe patulul acela din colț. Scoateți-i cămașa și pantofii. Apoi lăsați-ne singuri."

Akorth și Fulton au făcut cum li s-a spus. În timp ce se grăbeau să iasă pe ușă, Gwen l-a apucat pe Akorth de braț.

"Stai de pază în fața ușii", a ordonat ea. "Oricine l-a atacat pe Godfrey ar putea dori să o mai facă o dată. Sau m-ar putea ataca pe mine."

Akorth dădu din cap și el și Fulton au ieșit, închizând ușa în urma lor.

"De cât timp e așa?" a întrebat grăbită Illepra, fără a se uita la Gwen, îngenunchind lângă Godfrey și începând să-i palpeze încheietura mâinii, stomacul, gâtul.

"De azi-noapte," a răspuns Gwen.

"Noaptea trecută!" a repetat Illepra, clătinând îngrijorată din cap. L-a examinat mult timp în tăcere, fața ei întunecându-se.

"Nu e bine", a spus ea în cele din urmă.

I-a pus din nou palma pe frunte și de data aceasta a închis ochii, respirând pentru multă vreme. O tăcere grea s-a lăsat în cameră, și Gwen a început să-și piardă simțul timpului.

"Otravă", a șoptit în cele din urmă Illepra, cu ochii încă închiși, ca și cum îi citea starea prin osmoză.

Gwen s-a minunat întotdeauna de abilitatea ei; nu se înșelase niciodată, nu în timpul vieții ei. Și ea a salvat mai multe vieți decât a luat armata. Se întrebă dacă era o abilitate învățată sau dacă era moștenită; mama Illeprei fusese vrăciță, și mama acesteia înaintea ei. Cu toate acestea, în același timp, Illepra a petrecut fiecare minut în care era trează studiind poțiunile și artele vindecării.

"O otravă foarte puternică", a adăugat Illepra, mai încrezătoare. "Una pe care am întâlnit-o foarte rar. Una foarte scumpă. Oricine a încercat să-l omoare a știut ce face. Este incredibil că nu a murit. El trebuie să fie mai puternic decât credeam."

"A moștenit-o de la tatăl meu", a spus Gwen. "A avut constituția unui taur. Toți regii MacGil au avut-o."

Illepra a traversat încăperea și a amestecat mai multe ierburi pe o bucată de lemn, tăindu-le și măcinându-le și adăugându-le un lichid. În final a obținut un balsam gros, verde, și-a umplut palma cu el, s-a întors în grabă la Godfrey și i l-a aplicat în sus și în jos pe gât, la subsori, pe frunte. Când a terminat, ea a traversat din nou camera, a luat un pahar și a turnat mai multe lichide, unul roșu, unul maro și unul violet. În timp ce se amestecau, poțiunea șuiera și fierbea. Ea a amestecat-o cu o lingură lungă, de lemn, apoi s-a întors în grabă la Godfrey și i-a aplicat-o pe buze.

Godfrey nu s-a clintit; Illepra a dus mâna în spatele lui și i-a ridicat capul cu palma, și i-a forțat lichidul în gură. Cea mai mare parte i s-a vărsat pe obraji, dar o parte din ea i s-a dus pe gât.

Illepra i-a șters lichidul de pe gură și bărbie, apoi în cele din urmă s-a lăsat pe spate și a oftat.

"Va trăi?" a întrebat Gwen, frenetic.

"Ar putea", a spus ea, sumbru. "I-am dat tot ce am, dar nu va fi suficient. Viața lui este în mâna sorții."

"Ce pot face?" a întrebat Gwen.

S-a întors și s-a uitat la Gwen.

"Roagă-te pentru el. Va fi cu adevărat o noapte lungă."

CAPITOLUL CINCI

Kendrick nu apreciase ce era libertatea - adevărata libertate - până astăzi. Timpul pe care-l petrecuse încuiat în temniță îi schimbase opinia asupra vieții. Acum el aprecia fiecare lucrușor - senzația soarelui, a vântului în păr, pur și simplu a fi afară. Șarjatul pe un cal, senzația pământului care se mișca repede sub el, a fi din nou în armură, a avea din nou armele și a călări alături de frații lui de arme îl făcea să se simtă ca și cum ar fi fost trimis dintr-un tun, îl făcea să simtă o cutezanță pe care nu o mai experimentase înainte.

Kendrick a galopat, aplecându-se mult în vânt, cu prietenul său apropiat Atme lângă el, atât de recunoscător pentru șansa de a lupta cu frații săi, de a nu pierde această bătălie, și dornic să-și elibereze orașul natal de clanul McCloud - și să-i facă să plătească pentru invadarea lui. Călărea dorind vărsarea de sânge, deși chiar pe când o făcea știa că obiectivul real al furiei lui nu era clanul McCloud, ci fratele lui, Gareth. El nu-l va ierta niciodată pentru încarcerarea sa, pentru că-l acuzase de uciderea a tatălui său, pentru că l-a luat dintre oamenii săi - și pentru că a încercat să-l execute. Kendrick vroia răzbunare pe Gareth - dar din moment ce nu o putea avea, cel puțin nu azi, se va descărca pe clanul McCloud.

Când Kendrick avea să revină la Curtea Regelui, totuși, va rezolva lucrurile. Va face tot ce era posibil pentru a-l da jos pe fratele său și a o instala pe sora lui Gwendolyn ca nou conducător.

Se apropiau de orașul jefuit și nori negri imenși veneau spre ei, umplându-i lui Kendrick nările cu fum acru. Îl durea să vadă un oraș MacGil în halul aceasta. Dacă tatăl său ar fi fost încă în viață, acest lucru nu s-ar fi întâmplat niciodată; dacă Gareth nu i-ar fi succedat, iarăși acest lucru nu s-ar fi întâmplat. Era o rușine, o pată pe onoarea clanului MacGil și a Cavalerilor de Argint. Kendrick s-a rugat ca ei să nu fi ajuns prea târziu pentru a-i salva pe acești oameni; pentru clanul McCloud să nu fi fost aici de prea mult timp și ca nu prea mulți oameni să fi fost fost răniți sau uciși.

Și-a îmboldit mai tare calul, călărind în fața celorlalți, cum toți șarjau, ca un roi de albine, spre poarta deschisă de la intrarea în

oraș. S-au repezit ca furtuna, Kendrick trăgându-și sabia, pregătindu-se să întâlnească o mulțime de inamici McCloud pe când șarjau în oraș. A scos un strigăt puternic, așa cum au făcut toți oamenii din jurul lui, oțelindu-se pentru impact.

Dar, cum a trecut prin poartă și a intrat în piața prăfuită a orașului, a fost lovit de ceea ce a văzut: nimic. Peste tot în jurul lui erau semnele unei invazii - distrugere, incendii, case jefuite, cadavre îngrămădite, femei târându-se. Erau animale ucise, sânge pe pereți. Era un masacru. Clanul McClouds devastase orașul acestor oameni nevinovați. Gândul la asta îl îmbolnăvea pe Kendrick. Erau niște lași.

Dar ceea ce l-a blocat pe Kendrick era că nu se vedea niciun McCloud. Nu putea înţelege. Era ca și cum întreaga armată se evacuse în mod deliberat, ca și cum ar fi știut că ei sosesc. Focurile erau încă aprinse, și era clar că au fost aprinse cu un scop.

Kendrick începea să înțeleagă că totul fusese o momeală. Clanul McCloud vrusese să atragă armata MacGil în acest loc.

Dar de ce?

Kendrick s-a întors brusc, s-a uitat în jur, disperat să vadă dacă vreunul dintre oamenii săi lipseau, dacă vreun contingent a fost momit în altă parte, într-un alt loc. Mintea lui era inundată cu un nou sentiment, un sentiment că toate acestea au fost aranjate pentru a separa un grup din oamenii lui, a-i atrage într-o ambuscadă. Se uită peste tot, întrebându-se cine lipsea.

Și atunci și-a dat seama. O persoană lipsea. Scutierul lui.

Thor.

CAPITOLUL ȘASE

Thor stătea pe calul său, pe vârful dealului, cu grupul de membri Legiunii și Krohn lângă el, și se uita la priveliștea uimitoare dn fața lui: cât vedea cu ochii erau trupe McCloud, stând călare, o armată mare și întinsă, care îi aștepta. Fuseseră atrași într-o capcană. Forg trebuie să-i fi adus aici intenționat, trebuie să-i fi trădat. Dar de ce?

Thor a înghițit, privind la ceea ce părea a fi moartea lor sigură.

Un strigăt puternic de luptă s-a ridicat când armata McCloud a șarjat brusc spre ei. Erau doar la câteva sute de metri și se apropiau rapid. Thor s-a uitat peste umăr, dar nu erau întăriri oricât de departe ar fi privit. Erau complet singuri.

Thor știau că nu aveau altă opțiune decât să lupte până la capăt aici, pe acest delușor, lângă acest turn pustiu. Șansele lor erau inexistente, și nu era niciun mod în care ar fi putut câștiga. Dar dacă avea să cadă, o va face cu curaj și va sta în fața lor ca un bărbat. Legiunea îl învățase măcar atât. Să fugă nu era o opțiune; Thor se pregătea să-și înfrunte moartea.

Thor se întoarse și se uită la fețele prietenilor săi, și a putut vedea că și ei erau palizi de frică; a văzut moartea în ochii lor. Dar spre cinstea lor, și-au păstrat curajul. Niciunul dintre ei nu a tresărit, chiar dacă caii lor s-au foit, sau au încercat să pornească și să fugă. Legiunea era o unitate acum. Erau mai mult decât prieteni: Suta îi unise într-o echipă de frați. Nici măcar unul dintre ei nu i-ar părăsi pe ceilalți. Toți depuseseră un jurământ și era în joc onoarea lor. Și pentru Legiune, onoarea era mai sfântă decât sângele.

"Domnilor, cred că avem o luptă în fața noastră," a anunțat încet Reece, întinzând mâna și scoțându-și sabia.

Thor a dus mâna în jos și a scos praștia, dorind să elimine cât mai mulți putea înainte să-i ajungă. O'Connor și-a scos sulița scurtă, în timp ce Elden și-a pregătit sulița de aruncat; Conval a ridicat un ciocan de aruncat, și Conven o daltă de aruncat. Ceilalți băieți din Legiune, cei pe care Thor nu-i cunoștea, au scos săbiile și au ridicat scuturile. Thor putea simți frica în aer, și a simțit-o și el când tunetul copitelor cailor a crescut, când

sunetul strigătele armatei McCloud a ajuns la ceruri, părând un tunet pe cale de a-i lovi. Thor știa că aveau nevoie de o strategie - dar nu știa care.

Alături de Thor, Krohn mârâi. Thor s-a inspirat din curajul lui Krohn: el nu a scâncit și nu s-a uitat nici măcar o dată înapoi. De fapt, părul i s-a ridicat pe spinare și a mers încet înainte, ca și cum ar fi vrut să întâlnească singur armata. Thor știa că în Krohn găsise un adevărat tovarăș de luptă.

"Crezi că ceilalți ne vor trimite întăriri?" a întrebat O'Connor.

"Nu la timp", a răspuns Elden. "Am fost atrași în cursă de către Forg."

"Dar de ce?" întrebă Reece.

"Nu știu," a răspuns Thor, pășind înainte pe calul lui, "dar am senzația neplăcută că are ceva de-a face cu mine. Cred că cineva mă vrea mort."

Thor i-a simțit pe ceilalți întorcându-se și uitându-se la el.

"De ce?" întrebă Reece.

Thor ridică din umeri. Nu știa, dar avea o idee că avea de-a face cu toate mașinațiunile de la curtea regelui, ceva de-a face cu asasinarea lui MacGil. Cel mai probabil, era Gareth. Poate că îl vedea pe Thor ca pe o amenințare.

Thor se simțea groaznic pentru că își pusese în pericol frații de arme, dar nu era nimic de făcut despre asta acum. Tot ce putea face era să încerce să îi apere.

Lui Thor îi ajunsese. El a strigat și și-a îmboldit calul și a izbucnit înainte în galop, șarjând înaintea celorlalți. Nu putea aștepta aici să vină la el această armată, să vină la el moartea lui. El va prelua primele lovituri, poate chiar va distrage câțiva de la frații lui de arme - și le va da o șansă să fugă dacă decideau să o facă. Dacă era să-și întâlnească sfârșitul, o va face fără frică, cu onoare.

Tremurând în interior dar refuzând să o arate, Thor a galopat mai departe și mai departe de ceilalți, șarjând pe deal în jos spre armata care avansa. Lângă el, Krohn a sprintat, nepierzând niciun pas.

Thor a auzit un strigăt în spatele lui, tovarășii săi din Legiune alergând să-l prindă din urmă. Erau la doar douăzeci de metri distanță și au galopat după el, ridicând un strigăt de luptă. Thor a rămas în față, dar se simțea bine să aibă sprijinul lor în spatele lui.

Înaintea lui Thor un contingent de războinici s-a desprins din armata McCloud, repezindu-se înainte să se întâlnească cu Thor, vreo cincizeci de oameni. Erau la o stă de metri în față și se apropiau rapid, și Thor a tras înapoi praștia, a pus o piatră, a țintit și a aruncat. L-a țintit pe războinicul din fruntea lor, un om mare, cu un pieptar de argint, și ținta lui a fost perfectă. L-a lovit pe bărbat la baza gâtului, între plăcile armurii, și omul a căzut de pe cal, aterizare pe pământ în fața celorlalți.

Cum a căzut, calul a căzut cu el, iar zecile de cai din spatele lui s-au îngrămădit, trimițându-și soldații în zbor la pământ, cu fața înainte.

Înainte ca ei să poată reacționa, Thor a plasat o altă piatră, s-a întins înapoi și a aruncat-o. Din nou, țintise bine, și l-a lovit pe unul dintre războinicii din față în tâmplă, în locul expus de partea ridicată a coifului, și l-a dărâmat de pe cal, peste alți câțiva războinici, dărâmându-i ca pe niște piese de domino.

Cum Thor galopa, o suliță de aruncat i-a zburat pe lângă cap, apoi o suliță, apoi un ciocan de aruncat și o daltă de aruncat, și a știut că frații lui de Legiune îl susțineau. Și ținta lor a fost bună, și armele lor au doborât soldații McCloud cu precizie mortală, mai mulți dintre ei căzând de pe cai și prăbușindu-s în alții care au căzut cu ei.

Thor a fost entuziasmat să vadă că au reușit deja să doboare zeci de soldați McCloud, unii dintre ei cu lovituri directe, dar cei mai mulți împiedicându-se de caii căzuți. Contingentulul avansat de cincizeci de oameni era acum la pământ, zăcând într-un mare nor de praf.

Dar oastea McCloud era puternică, iar acum era rândul lor să riposteze. Când Thor a ajuns la treizeci de pași de ei, mai mulți și-au a aruncat armele spre el. Un ciocan de aruncat a venit chiar spre fața lui, și Thor s-a ferit în ultimul moment, fierul vâjâindu-i pe lângă ureche, ratându-l cu doar câțiva centimetri. O suliță a venit zburând spre el la fel de repede și el s-a aplecat în cealaltă parte, iar vârful i-a zgâriat exteriorul armurii, din fericire ratându-l de puțin. O daltă aruncată i-a venit drept spre față, iar Thor a ridicat scutul și blocat-o. S-a înfipt în scut, și Thor s-a întins, a scos-o și a aruncat-o înapoi spre atacatorul său. Thor țintise bine, și s-a înfipt în pieptul omului, străpungându-i cămașa de zale; cu un țipăt omul a s-a prăbușit moale peste cal, mort.

Thor a continuat să șarjeze. S-a repezit chiar în grosul armatei, într-o mare de soldați, pregătit să-și întâlnească moartea. El a strigat și și-a ridicat sabia, lăsând să iasă un mare strigăt de luptă; în spatele lui, frații săi de arme au strigat și ei.

Cu o mare ciocnire de arme, a venit impactul. Un luptător imens, matur, s-a repezit la el, a ridicat un topor de două mâini și l-a adus în jos spre capul lui Thor. Thor s-a ferit, lama trecând pe lângă el, și l-a tăiat pe soldat pe abdomen, călărind mai departe; omul a strigat și s-a prăbușit moale peste calul lui. Căzând, el a scăpat toporul de luptă, și acesta s-a dus răsucindu-se în zbor într-un cal McCloud, care a țipat și s-a ridicat în două picioare, aruncându-și călărețul în alți câțiva.

Thor a continuat să șarjeze, chiar în grosul războinicilor McCloud, sute dintre ei, tâindu-și drum prin ei, și unul după altul l-au atacat cu săbii, topoarele, buzduganele, și el le-a blocat cu scutul sau le-a evitat, tăind înapoi, ferindu-se și aplecându-se, galopând direct printre ei. Era prea rapid, prea agil pentru ei, și ei nu se așteptaseră la așa ceva. Fiind o armată uriașă, nu puteau manevra suficient de repede să-l oprească.

În jurul lui s-au auzit multe zăngănituri de metal, căci loviturile au plouat spre el din toate direcțiile. El le-a blocat una după alta cu scutul și sabia. Dar nu le putea opri pe toate. O sabie l-a tăiat superficial la umăr, și a strigat de durere când i-a dat sângele. Din fericire rana era puțin adâncă și nu-l împiedica să lupte. El a continuat să riposteze.

Thor, luptând cu ambele mâini, a fost înconjurat de războinici McCloud, și în curând loviturile au început să devină mai slabe, când alți membri ai Legiunii s-au alăturat grupului. Zăngănitul a devenit mai puternic când bărbații McCloud au luptat împotriva băieților din Legiune, săbiile izbind în scuturi, sulițele lovind caii, sulițele de aruncat fiind înfipte în armuri, oamenii luptând în toate felurile. Țipetele sunau din ambele părți.

Legiunea avea un avantaj în faptul că era o forță mică și agilă în luptă, zece dintre ei în mijlocul unei armate uriașe și lente. Era o strangulare, și nu toți războinicii McCloud puteau ajunge la ei în același timp; Thor s-a trezit luptându-se cu doi sau trei oameni odată, dar nu mai mult. Și frații săi care-i protejau spatele nu l-au lăsat să fie atacat din spate.

Cum un razboinic l-a prins pe Thor cu garda jos și și-a trimis îmblăciul spre capul lui, Krohn a mârâir și s-a năpustit. Krohn a

sărit sus în aer și l-a mușcat de încheietura mâinii; a sfâșiat-o, sângele zburând peste tot, forțându-l pe soldat să schimbe direcția chiar înainte ca îmblăciul să-l lovească pe Thor în cap.

Era ca o ceață cum Thor lupta și tăia și para în toate direcțiile, folosind fiecare picătură de talent pentru a se apăra, pentru a ataca, pentru a avea grijă de frații lui și a fi atent și la sine însuși. A apelat instinctiv la zilele nesfârșite de antrenament, de a fi atacat din toate părțile, în toate situațiile. Într-un fel, totul venea firesc. Ei îl antrenaseră bine, și el s-a simțit capabil să facă față situației. Teama lui era mereu prezentă, dar s-a simțit în stare să o controleze.

Cum Thor a luptat și a luptat, brațele devenindu-i grele, umerii obosiți, cuvintele lui Kolk i-au răsunat în urechi:

Inamicul nu va lupta niciodată în termenii tăi. El va lupta în ai lui. Război pentru tine înseamnă război pentru altcineva.

Thor a reperat un războinic scund, cu umeri largi, ridicând un lanț ghimpat cu ambele mâini și învârtindu-l, țintind către partea din spate a capului lui Reece. Reece nu l-a văzut venind; într-o clipă, el va fi mort.

Thor a sărit de pe cal, mișcându-se prin aer și dărâmându-l pe războinic chiar înainte să lanseze lanțul. Cei doi au căzut de pe cal și au aterizat dur pe pământ într-un nor de praf, Thor rostogolindu-se iar și iar, cu răsuflarea tăiată, pe când caii tropăiau în jurul lui. S-a luptat corp la corp cu războinicul, tăvălindu-se pe jos, și când bărbatul a vrut să-și folosească degetele mari ca să-i scoată ochii lui Thor, Thor a auzit deodată un țipăt și a văzut-o pe Estopheles repezindu-se și înfigându-și ghearele în ochii bărbatului, chiar înainte de a-l putea răni pe Thor. Omul a strigat, ducându-și mâinile la ochi, și Thor l-a lovit tare cu cotul și l-a dat jos de pe el.

Înainte ca Thor să aibă șansa să se bucure de victoria lui, a simțit cum a fost lovit tare în burtă, fiind dărâmat pe spate. Sa uitat în sus și a văzut un războinic ridicând un ciocan de război de două mâini și aducându-l în jos spre pieptul lui.

Thor s-a rostogolit și ciocanul a vâjâit pe lângă el, scufundându-se în pământ până la mâner. Și-a dat seama că l-ar fi strivit de moarte.

Krohn s-a năpustit asupra omului, sărind înainte și scufundându-și colții în cotul acestuia; soldatul s-a întins și l-a lovit pe Krohn cu pumnii, iar și iar. Dar Krohn nu i-a dat drumul,

mârâind, până când în sfârșit i-a smuls mâna bărbatului. Soldatul a țipat și a căzut la pământ.

Un soldat a pășit înainte și a lovit cu sabia în jos, spre Krohn; dar Thor s-a rostogolit cu scutul și a blocat lovitura, tot corpul tremurându-i cu zăngănitul, salvându-i viața lui Krohn. Dar, îngenuncheat acolo, Thor era expus, și un alt războinic s-a repezit călare spre el, călcând-l, dărâmându-l la pământ cu fața înainte, simțind ca și cum copitele calului îi striveau fiecare os din corp.

Mai mulți soldați McCloud au sărit și l-au înconjurat pe Thor, apropiindu-se de el.

Thor și-a dat seama că se afla într-o situație proastă; ar fi dat orice să fie acum din nou pe cal. Cum zăcea pe pământ, cu capul pulsându-i de durere, cu colțul ochiului i-a văzut pe ceilalți membri ai Legiunii luptând și pierzând teren. Unul dintre băieții din Legiune pe care nu îl recunostea a scos un țipăt strident, și Thor a privit cum o sabie i-a străpuns pieptul, iar el s-a prăbușit, mort.

Un alt membru al Legiunii pe care Thor nu-l cunoștea i-a venit în ajutor, ucigându-l pe atacatorul lui cu o împunsătură de suliță, dar, în același timp, un McCloud l-a atacat din spate, înfigându-i un pumnal în gât. Băiatul a țipat și a căzut de pe cal, mort.

Thor se întoarse și se uită în sus, văzând o jumătate de duzină de soldați care veneau direct spre el. Unul a ridicat o sabie și a adus-o în jos spre fata lui, si Thor s-a întins și a blocat-o cu scutul, zăngănitul rezonându-i în urechi. Dar un altul și-a ridicat cizma și i-a dărâmat lui Thor scutul din mână.

Un al treilea atacator a călcat pe încheietura mâinii lui Thor, fixându-i-o la pământ.

Un al patrulea atacator a pășit înainte și a ridicat o suliță, pregătindu-se să o înfigă prin pieptul lui Thor.

Thor a auzit un mârâit puternic, și Krohn a sărit pe soldat, făcându-l să dea înapoi și fixându-l jos. Dar un soldat a pășit înainte cu o bâtă și l-a pocnit pe Krohn, lovindu-l atât de tare încât Krohn s-a rostogolit cu un țipăt, și a aterizat pe spate, inert.

Un alt soldat a pășit înainte, stând deasupra lui Thor, și a ridicat un trident. S-a încruntat în jos, și de această dată nu mai era nimeni care să-l oprească. El s-a pregătit să-l aducă în jos,

drept spre fața lui Thor, și, cum Thor zăcea acolo, țintuit, neajutorat, nu a putut să nu simtă că, în cele din urmă, îi venise sfârșitul.

CAPITOLUL ȘAPTE

Gwen a îngenuncheat alături de Godfrey în cabana claustrofobică, cu Illepra lângă ea, și nu mai putea suporta. A ascultat gemetele fratelui ei de ore întregi, văzând fața Illeprei devenind din ce în ce mai sumbră, și părea sigur că el va muri. Se simțea atât de neajutorată, doar stând aici. A simțit că trebuie să facă ceva. Orice.

Nu numai că era chinuită de vinovăție și de griji pentru Godfrey - dar chiar mai mult, pentru Thor. Nu-și putea scoate din minte imaginea lui șarjând în luptă, trimis într-o capcană de Gareth, pe cale de a muri. A simțit că a trebuit să-l ajute și pe Thor într-un fel. Înnebunea stând aici.

Gwen s-a ridicat brusc în picioare și a traversat grăbită cabana.

"Unde te duci?" a întrebat Illepra, cu vocea răgușită de la incantat rugăciuni.

Gwen se întoarse spre ea.

"Mă voi întoarce", a spus ea. "Este ceva ce trebuie să încerc."

A deschis ușa și s-a grăbit afară, în aerul apusului, și a clipit la imaginea din fața ei: cerul era brăzdat cu roșu si purpuriu, al doilea soare stând ca o minge verde la orizont. Akorth și Fulton, spre cinstea lor, încă stăteau acolo, de gardă - au sărit în sus și s-au uitat la ea cu îngrijorare pe fețe.

"Va trăi?" întrebă Akorth.

"Nu ştiu," a spus Gwen. "Stați aici. Faceți de pază."

"Și tu unde te duci?" întrebă Fulton.

I-a venit o idee în timp ce se uita la cerul roșu ca sângele, a simțit sentimentul mistic în aer. Mai era un om care ar putea fi în stare să o ajute.

Argon.

Dacă exista o persoană în care Gwen avea încredere, o persoană care îl iubea pe Thor și care îi rămăsese loială tatălui ei, o persoană care avea puterea de a o ajuta într-un fel, era el.

"Trebuie să caut pe cineva special", a spus ea.

Se întoarse și plecă grăbită, peste câmpie, accelerând, alergând, reamintindu-și pașii către cabana lui Argon.

Nu mai fusese acolo de ani de zile, de când era copil, dar și-a amintit că el stătea la înălțime, deasupra câmpiilor pustii,

denivelate. A continuat să alerge, abia trăgându-și respirația când terenul a devenit mai pustiu, mai bătut de vânturi, cu iarba făcând loc pietrelor, apoi stâncilor. Vântul urla, și cum înainta, peisajul a devenit straniu; se simțea ca și cum ar fi mers pe suprafața unei stele.

În cele din urmă a ajuns la cabana lui Argon, cu respirația tăiată, și a bătut la ușă. Nu era nicio clanță la vedere, dar știa că acesta era locul.

"Argon!" țipă ea. "Eu sunt! Fiica lui MacGil! Lasă-mă să intru! Îți poruncesc!"

A continuat să bată, dar singurul răspuns a fost urletul vântului.

În cele din urmă, a izbucnit în lacrimi, epuizată, simțindu-se mai neajutorată decât fusese vreodată. Se simțea golită, ca și cum nu mai avea unde să se ducă.

Cum soarele a coborât mai mult pe cer, culoarea lui sângerie făcând loc amurgului, Gwen se întoarse și începu să coboare înapoi dealul. Și-a șters lacrimile de pe față continuând să meargă, disperată să-și dea seama unde să se ducă mai departe.

"Te rog tată", a spus ea cu voce tare, închizând ochii. "Dă-mi un semn. Arată-mi unde să mă duc. Arată-mi ce să fac. Te rog nu-ți lăsa fiul să moară în această zi. Și te rog nu-l lăsa pe Thor să moară. Dacă mă iubești, răspunde-mi."

Gwen a mers în tăcere, ascultând vântul, când dintr-o dată, a lovit-o inspirația.

Lacul. Lacul Necazurilor.

Desigur. Lacul era locul unde se ducea toată lumea să se roage pentru cineva care era bolnav de moarte. Era un lac mic, pur, în mijlocul Pădurii Roșii, înconjurat de copaci falnici care ajungeau la cer. Era considerat un loc sfânt.

Mulțumesc tată, că mi-ai răspuns, s-a gândit Gwen.

Ea îl simțea cu ea acum, mai mult ca niciodată, și a izbucnit într-un sprint, repezindu-se spre Pădurea Roșie, spre lacul care îi va auzi necazurile.

*

Gwen a îngenuncheat pe malul Lacului Necazurilor, genunchii odihnindu-i-se pe acele moi de pin, de culoare roșie, care înconjurau apa ca un inel, și a privit la apa nemișcată, cea mai netedă oglindă de apă pe care o văzuse vreodată, care reflecta

luna care răsărise. Era o lună plină strălucitoare, mai plină decât o văzuse vreodată, și în timp ce al doilea soarele încă apunea, luna era în creștere, trimțând peste Inel atât lumina apusului de soare cât și lumina lunii. Soarele și luna se reflectau împreună, față în față în lac, și ea a simțit sacralitatea acestui moment al zilei. Era fereastra dintre sfârșitul unei zile și începutul alteia, și în acest moment sacru, și în acest loc sacru, orice era posibil.

Gwen a îngenuncheat acolo, plângând, rugându-se din toate puterile. Evenimentele din ultimele zile fuseseră prea mult pentru ea, și a dat drumul la toate. S-a rugat pentru fratele ei, dar și mai mult pentru Thor. Nu putea suporta gândul de a-i pierde pe amândoi în această seară, de a nu mai avea pe nimeni în jur decât pe Gareth. Nu putea suporta gândul de a fi expediată pentru a fi măritată cu vreun barbar. Și-a simțit viața prăbușindu-se în jurul ei, și avea nevoie de răspunsuri. Chiar mai mult, avea nevoie de speranță.

Mulți oameni din regatul ei se rugau la Zeul Lacurilor, sau la Zeul Pădurilor, sau Zeul Munților, sau la Zeul Vântului - dar Gwen nu a crezut niciodată în vreunul dintre ei. Ea, ca și Thor, era una dintre puținii care mergeau împotriva curentului de credință din regatul ei, și urma calea radicală de a crede într-un singur Dumnezeu, o singură ființă care controla întregul univers. La acest Dumnezeu se ruga.

Te rog Doamne, s-a rugat ea. Adumi-l înapoi pe Thor. Lasă-l să fie în siguranță în luptă. Lasă-l să scape din ambuscadă. Te rog lasă-l pe Godfrey să trăiască. Și te rog să mă protejezi - nu mă lăsa să fiu luată de aici, căsătorită cu acel sălbatic. Voi face orice. Doar dă-mi un semn. Arată-mi ce vrei de la mine.

Gwen a îngenuncheat acolo pentru mult timp, fără să audă nimic în afara urletului vântului vâjâind printre pinii înalți ai nesfârșitei Păduri Roșii; a ascultat troznetul blând al ramurilor care i se legănau deasupra capului, acele lor căzând în apă.

"Ai grijă pentru ce te rogi" a venit o voce.

Ea se răsuci, tresărind, și a fost șocată să vadă pe cineva stând acolo, nu departe de ea. S-ar fi speriat, dar a recunoscut vocea imediat - o voce străveche, mai în vârstă decât copacii, mai veche decât Pământul însuși, și inima ei a crescut când și-a dat seama cine era.

Se întoarse și îl văzu stând deasupra ei, purtând mantia albă și gluga, cu ochii translucizi, arzând prin ea ca și cum i-ar fi

privit direct în suflet. Își ținea toiagul, luminat în apusul de soare și în lumina lunii.

Argon.

S-a ridicat și a stat în fața lui.

"Te-am căutat", a spus ea. "Am fost la cabana ta. M-ai auzit bătând?"

"Am auzit totul", a răspuns el criptic.

Ea se opri, întrebându-se. El nu avea nicio expresie.

"Spune-mi ce trebuie să fac", a spus ea. "Voi face orice. Te rog, nu-l lăsa pe Thor să moară. Nu poți să-l lași să moară!"

Gwen a făcut un pas înainte și l-a apucat de încheietura mâinii, pledând. Dar când l-a atins a fost ars de o căldură arzătoare, care a trecut prin încheietura mâinii lui și pe mâinile ei, iar ea s-a trase înapoi, copleșită de energie.

Argon a oftat, s-a întors dinspre ea și a făcut câțiva pași spre lac. Stătea acolo, privind la apă, cu ochii reflectați în lumină.

Ea a mers până lângă el și a stat acolo în tăcere pentru nu știa cât timp, așteptând până când el a fost gata să vorbească.

"Nu este imposibil să schimbi soarta", a spus el. "Dar asta cere un preț greu de la solicitant. Vrei să salvezi o viață. Acesta este un efort nobil. Dar nu poți salva două vieți. Va trebui să alegi."

Se întoarse cu fața la ea.

"Vrei ca Thor să trăiască mai departe în noaptea asta, sau fratele tău? Unul dintre ei trebuie să moară. Este scris."

Gwen a fost oripilată de întrebare.

"Ce fel de alegere este asta?" a întrebat ea. "Prin salvarea unuia îl condamn pe celălalt."

"Nu o faci", a răspuns el. "AMândoi sunt meniți să moară. Îmi pare rău. Dar asta este soarta lor."

Gwen a simțit ca și cum un pumnal i-ar fi fost înfipt în stomac. Ambii erau meniți să moară? Era prea îngrozitor să-și imagineze. Oare soarta putea fi atât de crudă?

"Eu nu-l pot alege pe unul peste celălalt," a spus ea, în cele din urmă, cu vocea slabă. "Dragostea mea pentru Thor este mai puternică, desigur. Dar Godfrey este carne din carnea mea și sânge din sângele meu. Nu pot suporta ideea ca unul să moară în detrimentul celuilalt. Și nu cred că vreunul dintre ei ar vrea asta."

"Atunci amândoi vor muri", a răspuns Argon.

Gwen s-a simțit copleșită de panică.

"Așteaptă!" a strigat ea, când el a început să se întoarcă.

Încet, s-a întors și s-a uitat la ea.

"Și cu mine cum rămâne?" a întrebat ea. "Ce s-ar întâmpla dacă aș muri eu în locul lor? E posibil? Se poate ca amândoi să trăiască, și eu să mor?"

Argon s-a uitat la ea îndelung, ca și cum i-ar fi studiat esența.

"Inima ta este pură", a spus el. "Tu ai cea mai pură inima din toată familia MacGil. Tatăl tău a ales cu înțelepciune. Da, a făcut-o..."

Vocea lui Argon se stinse și el a continuat să se uite în ochii ei. Gwen se simțea incomod, dar nu a îndrăznit să se uite în altă parte.

"Datorită alegerii tale, datorită sacrificiului tău din această seară", a spus Argon, "ursitoarele te-au auzit. Thor va fi salvat în această seară. Și la fel va fi și fratele tău. Și tu vei trăi. Dar o bucățică din viața ta trebuie să fie luată. Amintește-ți, există întotdeauna un preț. Vei suferi o moarte parțială în schimbul ambelor lor vieți."

"Ce înseamnă asta?" întrebă ea, îngrozită.

"Totul vine cu un preț", a răspuns el. "Ai de ales. Vrei mai degrabă să nu-l plătești?"

Gwen s-a oțelit.

"Voi face orice pentru Thor", a spus ea. "Și pentru familia mea."

Argon a privit drept prin ea.

"Thor are un destin foarte mare", a spus Argon. "Dar destinul se poate schimba. Soarta noastră este în stele noastre. Dar este, de asemenea, controlată de Dumnezeu. Dumnezeu poate schimba soarta. Thor a fost menit să moară în această noapte. El va trăi numai din cauza ta. Tu vei plăti acest preț. Și costul va fi mare."

Gwen vroia să știe mai mult, și s-a întors spre Argon, dar, când a făcut-o, dintr-o dată, o lumina strălucitoare fulgeră în fața ei, și Argon dispăru.

Gwen s-a rotit, căutându-l în toate direcțiile, dar era de negasit.

Se întoarse în cele din urmă și se uită la lac, atât de liniștit, ca și cum nimic nu s-ar fi întamplat aici în această seară. Și-a văzut propria reflecție, și părea atât de departe. Era plină de

recunoștință, și, în final, de un sentiment de pace. Dar nu se putea abține să nu simtă, de asemenea, un sentiment de teamă pentru propriul ei viitor. Cu cât încerca mai mult să și-o scoată din minte, nu se putea abține să nu se întrebe: ce preț va plăti pentru viața lui Thor?

CAPITOLUL OPT

Thor zăcea pe jos, în mijlocul câmpului de luptă, imobilizat de soldații McCloud, neajutorat, auzind zgomotele luptei, țipetele cailor, ale oamenilor care mureau în jurul lui. Soarele la apus și luna care răsărea - o lună plină, mai plină decât oricare pe care o văzuse vreodată - au fost brusc blocate de un soldat uriaș, care a pășit înainte, a ridicat tridentul și s-a pregătit să-l aducă în jos. Thor știa că îi venise timpul.

A închis ochii, pregătindu-se pentru moarte. Nu simțea frică. Numai remușcări. Vroia mai mult timp pentru a fi în viață; vroia să descopere cine era, care îi era destinul și, mai presus de toate, vroia mai mult timp cu Gwen.

Thor simțea că nu era drept să moară așa. Nu aici. Nu în acest fel. Nu în această zi. Nu era încă timpul lui. O putea simți. El nu era gata încă.

Thor a simțit brusc ceva care se ridica din el: era o înverșunare, o putere ca nicio alta pe care să o fi cunoscut vreodată. Tot corpul îi furnica și a devenit fierbinte pe măsură ce el a simțit o nouă senzație urcând prin el, de la tălpile picioarelor, prin picioare, în sus pe trunchi și prin brațe, până când vârfurile degetelor pur și simplu îi ardeau, scânteind cu o energie pe care abia o putea înțelege. Thor s-a șocat pe sine scoțând un muget feroce, ca un dragon care se ridică din adâncurile pământului.

Thor a simțit puterea a zece bărbați urcând prin el, a scăpat din mâinile soldaților și a sărit în picioare. Înainte ca soldatul să poată aduce tridentul în jos, Thor a pășit înainte, l-a apucat de coif și l-a lovit cu capul, rupându-i nasul; apoi l-a lovit atât de tare cu piciorul că l-a dat înapoi ca pe o ghiulea, dărâmând alți zece oameni.

Thor a strigat cu o furie redobandită, apucând un soldat, ridicându-l deasupra capului și aruncându-l în mulțime, dărâmând o duzină de soldați ca pe niște popice. Apoi Thor a întins mâna, a smuls un îmblăciu cu un lanț de trei metri din mâinile unui soldat și l-a rotit deasupra capului, din nou și din nou, până când peste tot în jurul lui s-au ridicat țipete, doborându-i pe toți soldații pe o rază de trei metri, zeci dintre ei.

Thor și-a simțit puterea continuând să crească, și a lăsat-o să preia controlul. Mai multe mai mulți bărbați l-au atacat iar a întins o palmă spre ei și a fost surprins să simtă furnicături și apoi să vadă o ceață rece emanând din ea. Atacatorii săi s-au oprit brusc, acoperiți de un strat de gheață. Stăteau înghețați pe loc, blocuri de gheață.

Thor și-a îndreptat palmele în fiecare direcție, și peste tot oamenii au fost congelați; părea că plouase cu blocuri de gheață peste tot câmpul de luptă.

Thor s-a întors la frații lui de arme, și a văzut mai mulți soldați pe cale să dea lovituri fatale lui Reece, O'Connor, Elden și gemenilor. A ridicat o palmă în fiecare direcție și i-a înghețat pe atacatori, salvându-și frații de la moartea iminentă. Ei s-au întors și s-au uitat la el, cu ochii plini de ușurare și recunoștință.

Armata McCloud a început să observe asta și a devenit temătoare de a se apropia de Thor. Au început să creeze un perimetru de siguranță în jurul lui, toți acești războinici temându-se să se apropie prea mult când i-au văzut pe zeci dintre camarazii lor înghețați pe loc pe câmpul de luptă.

Dar apoi a venit un vuiet, și un bărbat a pășit înainte, de cinci ori mai masiv ca ceilalți. Trebuie să fi avut patru metri și jumătate în înălțime, și purta o sabie mai mare decât văzuse Thor vreodată. Thor a ridicat o palmă pentru a-l îngheța - dar nu a mers împotriva acestui om. El pur și simplu a dat energia deoparte ca și cum ar fi fost o insectă enervantă, și a continuat să se repeadă spre Thor. Thor a început să înțeleagă că puterea lui era imperfectă; era surprins, și nu înțelegea de ce nu era suficient de puternic pentru a-l opri pe acest om.

Gigantul a ajuns lângă Thor în trei pași mari, surprinzându-l pe Thor cu viteza sa, și apoi l-a pălmuit, trimițându-l pe Thor în zbor.

Thor a lovit dur pământul și, înainte de a se putea întoarce, gigantul era lângă el, ridicându-l deasupra capului cu două mâini. El l-a aruncat, iar armata McCloud a țipat triumfătoare când Thor a zburat prin aer cel puțin șase metri înainte de a ateriza pe pământ și a se rostogoli tare, până când a reușit să se oprească. Thor a simțit ca și cum toate coastele i-au fost fisurate.

S-a uitat în sus și l-a văzut pe uriaș venind lângă el, și de această dată, nu mai putea face nimic. Oricare ar fi puterea, el o epuizase.

A închis ochii.

Te rog Doamne, ajută-mă.

Pe când gigantul se apropia, Thor a început să audă un zumzet încet în mintea lui; el a tot crescut și, în curând, a devenit un zumzet din afara minții lui, în univers. A simțit o senzație ciudată, ca niciuna de mai înainte, el a început să se simtă la unison chiar cu materialul și țesătura aerului, cu legănarea copacilor, cu mișcarea firelor de iarbă. El a simțit o mare zumzet în mijlocul a toate acestea, și ridicând o mână, se simțea ca și cum ar aduna acest zumzet, din toate colțurile universului, chemându-l la voință.

Thor a deschis ochii pentru a auzi un zumzet enorm deasupra capului, și a privit surprins cum un roi masiv de albine s-a materializat din cer. Curgeau din toate direcțiile și, cum el a ridicat mâinile, a simțit că le conducea. El nu știa cum de o făcea, dar știa că o face.

Thor și-a mișcat mâinile în direcția gigantului și, cum a făcut-o, a privit cum roiul de albine a întunecat cerul, s-a repezit în jos și l-a acoperit complet pe gigant. Gigantul a ridicat mâinile și a început să dea din ele, apoi a țipat, cum l-au acoperit, înțepându-l de o mie de ori, până când sa prăbușit în genunchi, apoi în față, mort. Solul s-a zguduit la impactul corpului său.

Thor și-a îndreptat apoi mâna spre armata McCloud, care ședea pe caii lor, cu ochii la el, privind scena, în stare de șoc. Ei au început să se întoarcă să fugă - dar nu a existat timp pentru a reacționa. Thor și-a mișcat palma în direcția lor și roiul de albine a părăsit gigantul și a început să atace soldații.

Armata McCloud scoase un strigăt de spaimă, și ca unul s-au întors și au călărit, înțepați de nenumărate ori de către roi. În curând câmpul de luptă s-a golit de ei cum au dispărut cât de repede au putut. Unii dintre ei nu au reușit să se îndepărteze la timp, și soldat după soldat au căzut, umplând câmpul cu cadavre.

Cum supraviețuitorii au continuat să galopeze, roiul i-a urmărit tot drumul peste câmp, la orizont, zumzetul puternic amestecându-se cu tunetul copitelor cailor și cu strigătele de frică ale bărbaților.

Thor era uimit: în câteva minute, câmpul de luptă era liber și nemișcat. Tot ce rămăsese erau răniții McCloud, gemând, zăcând grămezi-grămezi. Thor s-a uitat în jur și și-a văzut prietenii, epuizați și respirând greu; păreau să fie plini de vânătăi și acoperiți de răni ușoare, dar în regulă. În afară, desigur, de cei trei membri Legiunii pe care nu-i cunoștea, care zăceau acolo, morți.

La orizont s-a auzit un huruit puternic, și Thor s-a întors în cealaltă direcție și a văzut armata regelui șarjând peste deal, repezindu-se spre ei, cu Kendrick în frunte. Ei galopau spre ei, și în câteva momente s-au oprit înaintea lui Thor și a prietenilor săi, supraviețuitorii singuratici de pe acest câmp sângeros.

Thor stătea acolo, în stare de șoc, privind înapoi, cum Kendrick, Kolk, Brom și ceilalți au descălecat și au mers încet spre Thor. Erau însoțiți de zeci de Cavaleri de Argint, toți marii războinici ai Armatei Regelui. Ei au văzut că Thor și ceilalți stăteau acolo singuri, victorioși, pe câmpul de luptă sângeros, plin de cadavrele a sute de bărbați din clanul McCloud. El a putut vedea privirile lor de mirare, de respect, de venerație. Le putea vedea în ochii lor. Era ceea ce-și dorise toată viața.

Era un erou.

CAPITOLUL NOUĂ

Erec își conducea calul la galop pe Drumul de Miazăzi, mai repede ca niciodată, făcând tot ce putea pentru a evita găurile de pe drum în noaptea neagră. Nu se oprise din călărit de când primise vestea răpirii lui Alistair, a vânzării ei ca sclavă și a ducerii ei la Baluster. Nu se putea opri din a-și aduce reproșuri. Fusese prost și naiv să aibă încredere în hangiu, să creadă că acesta își va ține cuvântul, își va respecta partea din înțelegere și o va elibera pe Alistair după ce el câștiga turneul. Cuvântul lui Erec era onoarea lui, și el presupusese că și pentru alții era la fel. A fost o greșeală prostească. Și Alistair a plătit prețul pentru ea.

Inima lui Erec se rupea la gândul ei, și și-a îmboldit mai tare calul. O astfel de doamnă frumoasă și rafinată, mai întâi să fie nevoită să sufere umilința de a lucra pentru hangiu - și acum, să fie vândută în sclavie, și nici mai mult, nici mai puțin decât în comerțul sexual. Gândul la asta îl înfuria și nu se putea abține să nu simtă că într-un fel era responsabil: dacă el nu ar fi apărut în viața ei, nu s-ar fi oferit să o ia de acolo, probabil că hangiul nu s-ar fi gândit la acest lucru.

Erec se repezea prin noapte, sunetul copitelor calului său mereu prezente, umplându-i urechile, împreună cu sunetul respirației calului său. Calul era mai mult decât epuizat, iar Erec se temea că l-ar putea călări până murea. Erec se dusese direct la hangiu după turnir, nu se oprise să ia o pauză, și era atât de copleșit de epuizare că se simțea de parcă ar fi putut pur și simplu să se scurgă și să cadă de pe cal. Dar și-a forțat ochii să rămână deschiși, s-a forțat să rămână treaz, cum călărea pe sub ultimele raze ale lunii pline, îndreptându-se mereu spre sud, spre Baluster.

Erec auzise povești despre Baluster de-a lungul vieții sale, deși era un loc unde nu fusese niciodată; din zvonuri, era un loc cunoscut pentru jocuri de noroc, opiu, sex, fiecare viciu imaginabil în regat. Era locul unde se adunau nemulțumitii din toate cele patru colțuri ale Inelului, să exploateze orice fel de sărbătoare întunecată cunoscută de om. Locul era opusul a cine era el. El nu juca și rareori bea, preferând să-și petreacă timpul liber antrenându-se, ascuțindu-și abilitățile. Nu putea să

înțeleagă genul de oameni care îmbrățișau lenea și orgiile, cum o făceau cei care frecventau Baluster. A veni aici nu era de bun augur pentru el. Nimic bun nu putea ieși din asta. Doar gândul că ea se afla într-un astfel de loc îi făcea inima să se strângă. Știa că trebuia să o salveze rapid, și să o ducă departe de aici, înainte să se întâmple vreo nenorocire.

Cum luna a coborât pe cer, cum drumul a devenit mai larg și mai circulat, Erec a văzut pentru prima dată orașul: numărul nesfârșit de torțe care-i luminau zidurile făcea orașul să arate ca un foc de tabara în noapte. Erec nu era surprins: se spunea că locuitorii rămâneau treji toată noaptea.

Erec a călărit mai repede pe măsură ce se apropia orașul, și în final a trecut pe un pod mic de lemn, cu torțe pe fiecare parte, cu o santinelă somnoroasă moțăind la baza acesteia, care a sărit în sus când Erec a trecut ca o furtună. Paznicul a strigat după el: "Hei!"

Dar Erec nici măcar nu a încetinit. Dacă omul își aduna încrederea să-l urmărească pe Erec - lucru de care Erec se îndoia foarte mult - atunci Erec avea să se asigure că era ultimul lucru pe care avea să-l facă.

Erec s-a repezit prin intrarea mare, deschisă a orașului, care dădea într-o piață înconjurată de ziduri mici, străvechi, de piatră. Cum a intrat, el s-a repezit pe străzile înguste, atât de luminoase, toate împânzite cu torțe. Clădirile erau construite aproape una de alta, dând orașului o senzație de îngust, de claustrofobic. Străzile erau pline până la refuz de oameni, și aproape toți păreau beți, poticnindu-se încoace și încolo, țipând tare, îmbrâncindu-se unii pe alții. Era ca o petrecere uriașă. Și fiecare al doilea magazin era o taverna sau un loc pentru jocuri de noroc.

Erec știa că acesta era locul potrivit. O putea simți pe Alistair aici, pe undeva. El a înghițit din greu, sperând că nu era prea târziu.

A călărit până la ceea ce părea a fi o tavernă deosebit de mare în centrul orașului, cu o mulțime de oameni învârtindu-se prin fața ei, și s-a gândit că ar fi un loc bun pentru a începe.

A descălecat și s-a grăbit înăuntru, făcându-și loc cu coatele printre oamenii gălăgioși de la băutura și croindu-și drum până la hangiu, care stătea în spate, în centrul camerei, scriind numele oamenilor pe când le lua monedele și îi direcționa către

camere. Era un bărbat care arăta slinos, arborând un zambet fals, transpirat, și care își freca mâinile numărându-le monedele. S-a uitat în sus la Erec, cu un zâmbet de plastic pe față.

"O cameră, domnule?" a întrebat el. "Sau doriți femei?"

Erec clătină din cap și veni mai aproape de om, ca să fie auzit peste gălăgia din jur.

"Caut un negustor," a spus Erec. "Un negustor de sclavi. El a venit pe acest drum de la Savaria cu doar o zi sau ceva de genul în urmă. A adus marfă prețioasă. Marfă umană."

Omul și-a lins buzele.

"Ce căutați sunt informații valoroase", a spus bărbatul. "Eu pot să ofer asta, la fel de ușor cum pot oferi o cameră."

Omul a întins mâna și și-a frecat degetele, apoi a întins palma. S-a uitat în sus la Erec și a zâmbit, sudoarea formându-i-se pe buza de sus.

Erec a fost dezgustat de acest om, dar dorea informații, și nu a vrut să piardă timpul, asa ca a scos punga și a pus o monedă mare de aur în mâna omului.

Ochii omului s-au deschis larg când a examinat-o.

"Aurul Regelui," a observat el, impresionat.

L-a măsura pe Erec în sus și în jos, cu o privire de respect și uimire.

"Ai călărit tot drumul de la Curtea Regelui, atunci?" a întrebat el.

"Destul", a spus Erec. "Eu sunt cel care pune întrebări. Eu te-am plătit. Acum spune-mi: unde este negustorul?

Omul și-a lins buzele de mai multe ori, apoi s-a aplecat mai aproape.

"Omul pe care-l căutați este Erbot. El vine pe aici o dată pe săptămână, cu un nou lot de curve. Le vinde celui care oferă mai mult. O să-l găsiți, probabil, în vizuina lui. Urmați această stradă până la capăt, și stabilimentul său se afla acolo. Dar dacă fata pe care o căutați are vreo valoare, probabil s-a dat deja. Curvele lui nu durează mult."

Erec s-a întors să plece, când a simțit o mână caldă, umedă și slinoasă apucându-l de încheietura mâinii. Se întoarse, surprins să-l vadă pe hangiu apucându-l.

"Dacă tot cauți curve, de ce nu încerci una de-a mea? Sunr la fel de bun ca ale lui, și la jumătate de preț."

Erec a mârâit la om, revoltat. Dacă ar fi avut mai mult timp, probabil că l-ar fi omorât, doar pentru a scăpa lumea de un astfel de om. Dar, privind imaginea generală, a decis că nu merita efortul.

Erec i-a scuturat mâna de pe el, apoi s-a aplecat aproape.

"Pune-ți din nou mâinile pe mine," l-a avertizat Erec, "și o să-ți dorească să nu o fi făcut. Acum, fă doi pași înapoi de lângă mine înainte să găsesc un loc frumos pentru această spadă pe care o am în mână."

Hangiul a privit în jos, cu ochii larg deschiși de frică, și a făcut mai mulți pași înapoi.

Erec s-a întors și a ieșit vijelios din cameră, făcându-și loc cu coatele și îmbrâncind clienții din calea lui cum s-a repezit din nou afară prin ușile duble. Nu mai fusese niciodată atât de dezgustat de umanitate.

S-a urcat pe cal, care se foia și fornăia la niște trecători beți care se uitau la el - fără îndoială, s-a gândit Erec, pentru a încerca să-l fure. Se întrebă dacă chiar ar fi încercat să o facă, dacă el nu s-ar fi întors, și și-a făcut o notă mentală să-și lege calul mai sigur în locul următor. S-a minunat de viciile acestui oraș. Totuși, calul său, Warkfin, era un cal de luptă oțelit, și dacă cineva încerca să-l fure, l-ar fi omorât sub copite.

Erec l-a îmboldit pe Warkfin, și s-au repezit pe strada îngustă, Erec făcând tot ce putea pentru a evita mulțimea de oameni. Era târziu în noapte, dar străzile păreau să devină tot mai pline cu oameni, oameni de toate rasele amestecându-se unii cu alții. Mai mulți clienți beți au strigat la el pe când trecea pe lângă ei prea repede, dar lui nu-i păsa. Simțea că Alistair era aproape și nu se va opri de la nimic până când nu o avea înapoi.

Strada se termina cu un zid de piatră, iar ultima clădire pe dreapta era o tavernă înclinată, cu pereți de lut de culoare albă și un acoperiș de paie, care părea și fi avut zile mai bune. După cum aratau oamenii care intrau și ieșeau, Erec a simțit că acesta era locul potrivit.

Erec a coborât de pe cal, l-a legat bine de un stâlp și s-a repezit pe uși. Cum a făcut-o, s-a oprit din drum, surprins.

Locul era luminat slab, o cameră mare, cu câteva torțe pâlpâitoare pe pereți și un foc muribund în șemineul din colțul îndepărtat. Covoare erau întinse peste tot, iar pe ele erau întinse zeci de femei, îmbrăcate sumar, legate cu frânghii

groase între ele și de pereți. Toate păreau drogate - Erec putea mirosi opiul în aer, și a văzut o pipă trecută de la una la alta. Câțiva bărbați bine îmbrăcați se plimbau prin cameră, lovind și desfăcând picioarele femeilor aici și acolo, ca și cum testau marfa și decideau ce să cumpere.

În colțul îndepărtat al camerei se afla un singur bărbat pe un mic scaun de catifea rosie, purtand o mantie de mătase, cu femei legate cu lanțuri de fiecare parte a lui. În picioare în spatele lui stăteau niște bărbați masivi, musculoși, cu fețele acoperite de cicatrici, mai înalți și mai lați în umeri chiar și decât Erec, arătând ca și cum ar fi fost încântați să omoare pe cineva.

Erec a studiat scena și și-a dat seama exact ce se întâmpla: era un stabiliment sexual, aceste femei erau de vânzare, iar bărbatul din colț era pivotul, omul care o răpise pe Alistair - și, probabil, le răpise și pe toate aceste femei, de asemenea. Chiar și acum Alistair ar putea fi în această cameră, a realizat Erec.

El a izbucnit în acțiune, grăbindu-se frenetic printre culoarele de femei și uitându-se la toate fețele, căutând-o. Erau câteva zeci de femei în această cameră, unele leșinate, iar camera era atât de întunecată că era greu să-și dea seama imediat. Se uită la față după față, mergând printre rânduri, când deodată o palmă mare l-a lovit în piept.

"Ai plătit?" a venit o voce aspră.

Erec s-a uitat în sus și a văzut un bărbat foarte mare în picioare lângă el, încruntându-se în jos.

"Vrei să te uiți la femei, trebuie să plătești", a spus grav omul, cu o voce joasă. "Astea sunt regulile."

Erec a mârâit înapoi la om, simțind ura ridicându-se în el, și apoi, mai rapid decât omul putea clipi, s-a întins și l-a lovit cu podul palmei chiar în esofag.

Omul a icnit, cu ochii larg deschiși, apoi a căzut la genunchi, ținându-se de gât. Erec i-a tras un cot în tâmplă și omul a căzut cu fața la pământ.

Erec a mers rapid printre rânduri, scanând cu disperare fețele după Alistair, dar ea nu se vedea nicăieri. Nu era aici.

Inima lui Erec bătea să-i sară din piept când s-a grăbit spre colțul îndepărtat al camerei, la omul mai în vârstă care stătea în colț, supraveghind totul.

"Ați găsit ceva ce vă place?" întrebă omul. "Ceva pentru care vreți să licitați?"

"Caut o femeie," a început Erec, cu oțel în voce, încearcând să-și mențină calmul, "și am de gând să spun asta doar o dată. E înaltă, cu părul blond lung și ochii verzi-albaștri. Numele ei este Alistair. Ea a fost luat din Savaria cu doar o zi sau două în urmă. Mi s-a spus că a fost adusă aici. E adevarat?"

Omul clătină încet din cap, rânjind.

"Proprietatea pe care o căutați a fost deja vândută, mi-e teamă", a spus bărbatul. "Un specimen bun, totuși. Aveți bun gust. Alegeți o alta, și vă voi da o reducere."

Erec s-a uitat urât, simțind înăuntrul său o furie mai puternică decât orice simțise vreodată.

"Cine a luat-o?" mârâi Erec.

Bărbatul zâmbi.

"Oh, dar tu pari fixat pe această sclavă anume."

"Ea nu este o sclavă", mârâi Erec. "Ea este *soţia*mea. "

Omul s-a uitat înapoi, șocat - apoi a dat brusc capul pe spate și a râs în hohote.

" *Soţia*ta! Asta e una bună. Nu mai e, prietene. Acum, ea este jucăria altcuiva." Apoi fața hangiului se întunecă, într-o grimasă rea, în timp ce le făcu semn acoliților săi, și a adăugat: "Acum scăpați-mă de gunoiul ăsta."

Cei doi bărbați plini de mușchi au înaintat și, cu o viteză care l-a surprins pe Erec, s-au repezit la el amândoi deodată, vrând să-l apuce de piept.

Dar ei nu și-au dat seama pe cine atacau. Erec era mai rapid decât amândoi, ocolindu-i, apucând încheietura mâinii unuia dintre ei și îndoind-o înapoi până când omul a căzut pe spate, iar apoi lovindu-l pe celălalt cu cotul în gât, în același timp. Erec a făcut un pas înainte și i-a zdrobit traheea omului de pe podea, lăsându-l inconștient, apoi s-a aplecat și i-a dat un cap în gură celuilalt, care se ținea de gât, făcându-l și pe el să-și piardă cunoștința.

Cei doi bărbați zăceau acolo, inconștienți, și Erec a pășit peste trupurile lor și către hangiu, care acum tremura scuturând scaunul, cu ochii larg deschiși de frică.

Erec a întins mâna, l-a apucat pe om de păr, i-a tras capul pe spate și i-a pus un pumnal la gât.

"Spune-mi unde este, și s-ar putea să te las să trăiești", a mârâit Erec.

Omul s-a bîlbîit.

"Îți voi spune, dar îți pierzi timpul", a răspuns el. "Am vândut-o unui nobil. El are propria sa forță de cavaleri și locuiește în propriul castel. El este un om foarte puternic. Castelul său nu a fost niciodată străpuns. Și dincolo de asta, el are o întreagă armată de rezervă. E un om foarte bogat, are o armată de mercenari care să-i facă pe plac în orice moment. Orice fată cumpără, o păstrează. Nu există nicio cale să o eliberezi vreodată. Deci, du-te înapoi de oriunde ai venit. Ea nu mai e."

Erec a presat mai tare lama pe gâtul omului, până a început să curgă sângele, iar bărbatul a țipat.

"Unde este acest lord?" mârâi Erec, pierzându-și răbdarea.

"Castelul lui este la vest de oraș. Ia-o pe poarta de vest a orașului și du-te până la drumul se termină. Îi vei vedea castelul. Dar este o pierdere de timp. El a plătit niște bani buni pentru ea - mai mult decât făcea."

Lui Erec îi ajunsese. Fără să se oprească, i-a tăiat gâtul negustorului de sclave, omorându-l. Sângele s-a vărsat peste tot cum bărbatul s-a prăbușit din scaun, mort.

Erec s-a uitat în jos la trupul mort, la acoliții inconștienți, și s-a simțit revoltat de tot acest loc. Nu-i venea să creadă că așa ceva exista.

Erec a mers prin cameră și a început să taie funiile care le țineau legate pe femei, tăind funia groasă, eliberându-le una câte una. Mai multe dintre ele au sărit în sus și au fugit spre ușă. Curând intreaga cameră era liberă, și toate se călcau în picioare spre ușă. Unele erau prea drogate pentru a se mișca, și altele le-au ajutat.

"Oricine ai fi", i-a spus o femeie lui Erec, oprindu-se la ușă, "fii binecuvântat. Și oriunde te-ai duce, Dumnezeu să te ajute."

Erec a apreciat recunoștința și binecuvântarea; căci avea sentimentul neplăcut că, acolo unde se ducea, avea să aibă nevoie de ea.

CAPITOLUL ZECE

Au venit zorii, revărsându-se prin ferestrele mici ale cabanei Illeprei, căzând peste pleoapele închise ale lui Gwendolyn și trezind-o încet. Primul soare, de un portocaliu șters, o mângâia, trezind-o în liniștea aproape deplină a zorilor. Ea a clipit de mai multe ori, la început dezorientată, întrebându-se unde era. Și apoi ea și-a dat seama:

Godfrey.

Gwen adormise pe podeaua cabanei, întinsă pe un pat de paie lângă patul lui. Illepra a dormit chiar lângă Godfrey, si fusese o noapte lungă pentru toți trei. Godfrey a gemut toată noaptea, foindu-se și întorcându-se de pe o parte e alta, și Illepra l-a îngrijit neîncetat. Gwen fusese acolo pentru a ajuta în orice fel a putut, aducând cârpe umede, clătindu-le, punându-le pe fruntea lui Godfrey și dându-i Illeprei ierburile și alifiile pe care i le ceruse continuu. Noaptea păruse fără sfârșit; de multe ori Godfrey țipase, și ea fusese sigură că murea. Mai mult de o dată el îl strigase pe tatăl lor, și asta îi dăduse fiori lui Gwen. Ea a simțit prezența tatălui ei, plutind peste ei, puternic. Ea nu știa dacă tatăl ei ar vrea ca fiul său să trăiască sau să moară - relația lor fusese întotdeauna atât de plină de tensiune.

Și Gwen a dormit în cabană pentru că nu știa unde să se ducă. Se simțea în nesiguranță să se întoarcă la castel, să fie sub același acoperiș cu fratele ei; ea s-a simțit în siguranță aici, în grija Illeprei, cu Akorth și Fulton în picioare de pază în fața ușii. Ea a simțit că nimeni nu știa unde era, și asta îi convenea. În plus, se apropiase de Godfrey în ultimele zile, îl descoperise pe fratele pe care nu-l cunoscuse niciodată, și o durea să se gândească la el pe moarte.

Gwen s-a ridicat ametită în picioare, grăbindu-se lângă Godfrey, cu inima bătându-i tare, întrebându-se dacă era încă în viață. O parte din ea a simțit că, dacă el s-ar fi trezit dimineața, ar supraviețui, și că dacă nu o făcea, totul se termina. Illepra s-a trezit și s-a grăbit și ea să se uite. Ea trebuie să fi adormit la un moment dat în noapte; Gwen cu greu ar fi putut să o acuze de asta.

Cele două au îngenuncheat acolo, alături de Godfrey, pe când micuța cabană s-a umplut de lumină. Gwen a pus o mână

pe încheietura mâinii lui și l-a scuturat, iar Illepra s-a întins și i-a pus o mână pe frunte. Ea a închis ochii și a respirat - și brusc ochii lui Godfrey s-au deschis larg. Illepra și-a tras mâna înapoi, surprinsă.

Și Gwen a fost surprinsă. Ea nu se aștepta să vadă că Godfrey deschide ochii. Încet, s-a întors și s-a uitat direct la ea.

"Godfrey?" a întrebat ea.

El a mijit ochii, i-a închis și i-a deschis din nou; apoi, spre uimirea ei, s-a sprijinit într-un cot și s-a uitat la ele.

"Cât este ceasul?" a întrebat el. "Unde mă aflu?"

Vocea lui suna alertă, sănătoasă, și Gwen nu s-a simțit niciodată atât de ușurată. Ea a izbucnit într-un zâmbet imens, împreună cu Illepra.

Gwen s-a repezit înainte și l-a îmbrățișat, oferindu-i o îmbrățișare de urs, apoi s-a tras înapoi.

"Ești în viață!" exclamă ea.

"Bineînțeles că sunt", a spus el. "De ce nu aș fi? Cine este ea? întrebă el, întorcându-se spre Illepra.

"Femeia care ți-a salvat viața", a răspuns Gwen.

"Mi-a salvat viata?"

Illepra se uită în jos la podea.

"Am ajutat doar un pic", a spus ea, cu umilință.

"Ce mi s-a întâmplat?" o întrebă el pe Gwen, frenetic. "Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că beam în tavernă și apoi ..."

"Ai fost otrăvit", a spus Illepra. "O otravă foarte rară și puternică. Nu am întâlnit-o de ani de zile. Ești norocos să fii în viață. De fapt, tu ești singurul pe care l-am văzut să-i supraviețuiască. Cineva trebuie să fi privit în jos la tine."

La cuvintele ei, Gwen a știut că avea dreptate, și imediat s-a gândit la tatăl ei. Soarele brăzda ferestrele, mai puternic, și ea a simțit prezența tatălui lor cu ei. El a vrut ca Godfrey să trăiască.

"Ți-o meriți", a declarat Gwen cu un zâmbet. "Ai promis să te lași de băut. Acum, uita-te ce s-a întâmplat."

El s-a întors și a zâmbit; ea i-a văzut viața revenindu-i în obraji și s-a simțit plină de ușurare. Godfrey era înapoi.

"Mi-ai salvat viața", i-a spus el, cu seriozitate.

S-a întors spre Illepra.

"Amândouă ați făcut-o", a adăugat el. "Nu știu cum vă voi răsplăti vreodată."

Cum el s-a uitat la Illepra, Gwen a observat ceva, era ceva în privirea lui, ceva mai mult decât recunoștință. Se întoarse și se uită la Illepra, și o observă roșind, privind în jos la podea - și Gwen și-a dat seama că se plăceau unul pe altul.

Illepra s-a întors repede și a traversat camera, întorcându-le spatele, făcându-și de lucru cu o potiune.

Godfrey privi înapoi la Gwen.

"Gareth?" întrebă el, dintr-o dată solemn.

Gwen dădu din cap înapoi, înțelegând ce o întreba.

"Ai noroc că nu ești mort", a spus ea. "Firth este."

"Firth?" vocea lui Godfrey s-a ridicat, surprinsă. "Mort? Dar cum?"

"L-a spânzurat", a spus ea. "Tu trebuia să fii următorul."

"Si tu?" întrebă Godfrey.

Gwen ridică din umeri.

"El are planuri să mă mărite. M-a vândut celor din Nevaruns. Se pare că sunt pe drum să mă ia."

Godfrey se ridică, indignat.

"N-am să-i permit niciodată!" a exclamat el.

"Nici eu" răspunse ea. "Voi găsi o cale."

"Dar fără Firth, nu avem nicio dovadă", a spus el. "Nu avem nicio cale să-l dăm jos. Gareth va fi liber."

"Vom găsi o cale", a răspuns ea. "Vom găsi -"

Dintr-o dată, cabana s-a umplut cu lumina când ușa s-a deschis și Akorth și Fulton au intrat înăuntru.

"Doamna mea -" a început Akorth, apoi s-a întors la vederea lui Godfrey.

"Fiu de cățea!" a strigat Akorth de bucurie către Godfrey. "Ştiam eu! Ai înșelat aproape totul în viață - știam că vei înșela și moartea!"

"Știam că nu berea te va băga în mormânt!" a adăugat Fulton.

Akorth și Fulton s-au repezit la el, si cum Godfrey a sărit în sus din pat, toți s-au îmbrățișat.

Apoi Akorth se întoarse spre Gwen, serios.

"Doamna mea, îmi pare rău că vă deranjez, dar am văzut un contingent de soldați la orizont. Ei se grabesc spre noi chiar acum."

Gwen se uită alarmată la el, apoi a fugit afară, toți urmând-o, aplecând capul și mijind ochii în lumina soarelui puternic.

Grupul a stat afară, și Gwens-a uitat la orizont și a văzut un mic grup de Cavaleri de Argint călărind spre cabană. O jumătate de duzină de bărbați veneau la viteză maximă, și nu era nicio îndoială că veneau spre ei.

Godfrey a dus mîna în jos pentru a trage sabia, dar Gwen i-a pus o mână liniștitoare pe încheietura mâinii.

"Aceștia nu sunt oamenii lui Gareth, sunt ai lui Kendrick. Sunt sigură că ei vin în pace."

Soldații au ajuns la ei și, fără să se oprească, au coborât de pe cai și au îngenuncheat în fața lui Gwendolyn.

"Doamna mea", a spus soldatul din față. "Vă aducem o veste mare. I-am împins înapoi pe cei din clanul McCloud! Fratele Dvs. Kendrick este în siguranță, și mi-a cerut să vă trimit un mesaj:. Thor este bine."

Gwen a izbucnit în lacrimi la știri, copleșită de recunoștință și ușurare, pășind înainte și îmbrățișându-l pe Godfrey, care a îmbrățișat-o înapoi. Se simțea ca și cum viața îi fusese înapoiată.

"Se vor întoarce cu toți astăzi," a continuat mesagerul, "și va fi o mare sărbătoare la Curtea Regelui!"

"Vești bune, într-adevăr!" a exclamat Gwen.

"Doamna mea," a venit un alt glas profund, și Gwen s-a uitat și a văzut un lord, un războinic renumit, Srog, îmbrăcat în roșul distinctiv al Apusului, un bărbat pe care l-a cunoscut încă de când era mică. El fusese apropiat de tatăl ei. El a îngenuncheat în fața ei, și ea s-a simțit rușinată.

"Vă rog, domnule", a spus ea, "nu îngenuncheați în fața mea."

Era un bărbat faimos, un lord puternic care avea mii de soldați în subordine, și care domnea peste orașul său, Silesia, fortăreața Apusului, un oraș neobișnuit, construit chiar în stâncă pe o margine a Canionului. Era aproape de nepătruns. El fusese unul dintre puținii în care tatălui ei a avut vreodată încredere.

"Am venit aici cu acești oameni pentru că am auzit că au loc mari schimbări la Curtea Regelui", a spus el, cu aer cunoscător. "Tronul este instabil. Un nou conducător - un conducător ferm, un adevărat conducător - trebuie să fie pus în locul lui. A ajuns la mine vestea despre din dorința tatălui tău ca Tu să domnești. Tatăl tău a fost ca un frate pentru mine, și cuvântul Lui este sfânt pentru mine. Dacă aceasta este dorința lui, atunci este și a

mea. Am venit să-ți spun că, dacă Tu ai domni, atunci oamenii mei îți vor jura credință. Te-aș îndemna să acționezi în curând. Evenimentele de astăzi au dovedit că Curtea Regelui are nevoie de un nou conducător. "

Gwen a stat acolo, luată prin surprindere, neștiind cum să răspundă. Se simțea profund umilită, și simțea și un sentiment de mândrie, dar, de asemenea, se simțea copleșită, implicată până peste cap.

"Vă mulțumesc, domnule", a spus ea. "Sunt recunoscătoare pentru cuvintele voastre, și pentru ofertă. Mă voi gândi profund. Pentru moment, doresc doar să-i urez bun venit acasă fratelui meu - și lui Thor."

Srog a plecat capul, și un corn a sunat la orizont. Gwen s-a uitat în sus și a putut vedea deja norul de praf: apărea o armată mare. Ea a ridicat o mână pentru a bloca soarele și i-a crescut inima. Chiar de aici, putea simti cine era. Erau Cavalerii de Argint Silver, oamenii regelui.

Și în fruntea lor călărea Thor.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Thor călărea cu armata, mii de soldați îndreptându-se ca unul înapoi spre Curtea Regelui, iar el se simțea triumfător. Încă nu putea procesa clar ce se întâmplase. Era mândru de ce făcuse, mândru că atunci când lucrurile păreau la punctul cel mai de jos în luptă, el nu cedase fricii, ci rămăsese și se confruntase cu acei războinici. Și era șocat că supraviețuise cumva.

Întreaga luptă păruse ireală, și el era atât de recunoscător că fusese în stare să cheme puterile - și totuși era, de asemenea, confuz, deoarece puterile sale nu funcționau întotdeauna. El nu le înțelegea și, mai rău, nu știa de unde veneau sau cum să le mobilizeze. Îl făcea să-și dea seama mai mult decât oricând că trebuia să învețe să se bazeze și pe abilitățile sale umane - pe a fi cel mai bun luptator, cel mai bun războinic care putea fi. Începea să-și dea seama că, pentru a fi cel mai bun războinic ce putea deveni, avea nevoie de ambele părți ale lui însuși - luptătorul și vrăjitorul - daca asta chiar era ce era el.

Au călărit toată noaptea pentru a ajunge înapoi la Curtea Regelui, iar Thor era acum mai mult decât epuizat, dar, de asemenea, extrem de incitat. Primul soare se ridica deasupra orizontului, vasta întindere de cer se deschidea în fața lui în nuanțe de galben și roz, și el se simțea ca și cum ar fi văzut lumea pentru prima dată. Nu se simțise niciodată atât de viu. Era înconjurat de prietenii săi, Reece, O'Connor, Elden, și gemenii; de Kendrick, Kolk și Brom; si de sute de membri ai Legiunii, Cavaleri de Argint, și de Armata Regelui. Dar, în loc de a fi la marginea lor, acum el călărea în centru, îmbrățișat de toți. Într-adevăr, toți îl priveau diferit de la bătălie. Acum, el vedea admirația nu doar în ochii colegilor lui de Legiune, dar și în ochii războinicilor adevărați, adulți. El se confruntase cu întreaga armată McCloud, de unul singur, și răsturnase soarta războiului.

Thor era pur și simplu fericit că nu-și dezamăgise frații de Legiune. Era fericit că prietenii lui au scăpat în mare parte nevătămați, și a simțit un sentiment de remușcare pentru cei care au murit în luptă. Nu-i cunoscuse, dar își dorea să-i fi putut salva și pe ei. Fusese o luptă sângeroasă, feroce, și chiar și acum, cum Thor călărea, ori de câte ori clipea, imagini ale luptei îi fulgerau în cap, imagini ale diferitelor arme și diferiților

războinici care îl atacaseră. Cei din clanul McCloud erau oameni feroce, și el fusese norocos; cine știa dacă va fi la fel de norocos, dacă se întâlneau din nou. Cine știa dacă va fi capabil să cheme din nou aceste puteri. El nu știa dacă vor veni vreodată înapoi. Avea nevoie de răspunsuri. Și avea nevoie să-și găsească mama. Trebuia să știe cine era cu adevărat. Trebuia să-l caute pe Argon.

Krohn a scâncit în spatele lui, și Thor s-a lăsat pe spate și i-a mîngîiat capul, în timp ce Krohn i-a lins palma. Thor era ușurat că Krohn era bine. Thor îl cărase pe câmpul de luptă și îl pusese pe partea din spate a șeii în spatele lui; Krohn părea capabil sa meargă, dar Thor a vrut ca el să se odihnească și să-și revină pe lungul drum înapoi. Lovitura pe care o primise Krohn fusese puternică, și lui Thor i se părea că ar fi putut să-i fi rupt o coastă. Thor abia își putea exprima recunoștința față de Krohn, care pentru el părea mai mult ca un frate decât ca un animal, și care îi salvase viața de mai multe ori.

Cum au ajuns pe creasta dealului și panorama regatului s-a întins în fața lor, au început să vadă, răsfirat în fața lor, orașul glorios numit Curtea Regelui, cu zeci de turnuri și turle, cu zidurile sale străvechi de piatră și podul mobil masiv, cu porțile arcuite, cu sutele de soldați stând de pază pe metereze și pe drum, înconjurat de terenuri și, desigur, cu Castelul Regelui în centrul său. Thor s-a gândit imediat la Gwen. Ea îl susținuse în luptă; ea îi dăduse un motiv și un scop pentru a trăi. Știind că lui i se înscenase ceva acolo, că fusese atras într-o ambuscadă, Thor s-a temut brusc și pentru soarta ei. El a sperat că ea era bine aici, că orice forțele fuseseră implicate în trădarea lui o lăsaseră neatinsă.

Thor a auzit urale îndepărtate, a văzut ceva sclipind în lumină, și când a mijit ochii la deal, și-a dat seama că o mare mulțime se aduna la orizont, în fața Curții Regelui, pe ambelel părți ale drumului, fluturând steaguri. Oamenii veneau în forță pentru a-i saluta.

Cineva a sunat un corn, iar Thor și-a dat seama că li se ura bun venit acasă. Pentru prima dată în viața lui, el nu se simțea ca un nepoftit.

"Acești corni sună pentru tine", a spus Reece, călărind lângă el, bătându-l pe spate, privindu-l cu un nou respect. "Tu ești campionul acestei lupte. Ești eroul poporului acum."

"Imaginați-vă, unul dintre noi, un simplu membru al Legiunii, făcând întreaga armată McCloud să se întoarcă din drum", a adăugat O'Connorcu mândrie.

"Tu aduci o mare onoare pentru întreaga Legiune", a spus Elden. "Acum, ei vor trebui să ne ia pe toți mult mai în serios."

"Să nu mai vorbim că ne-ai salvat toate viețile ", a adăugat Conval.

Thor ridică din umeri, plin de mândrie, dar, de asemenea, refuzând să lase astea să i se urce la cap. Știa că era om, că era fragil, vulnerabil, ca oricare dintre ei. Și că valul luptei ar fi putut duce în cealaltă direcție.

"Am făcut ceea ce am fost antrenat să fac," a răspuns Thor. "Ceea ce am fost toți instruiți să facem. Nu sunt mai bun decât oricine altcineva. Am avut noroc în această zi."

"Aș zice că a fost mai mult decât noroc", a răspuns Reece.

Toți au continuat într-un trap lent, pe drumul principal care ducea la Curtea Regelui, și cum au făcut-o drumul a început să se umple cu oameni, venind în șuvoaie din satele din jur, aplaudând, fluturând banere, în albastrul regal și galbenul neamului MacGil. Thor și-a dat seama că asta devenea o adevărată paradă. Întreaga curte a ieșit să-i sărbătorească, și el a putut vedea ușurarea și bucuria pe fețele lor. Putea înțelege de ce: dacă armata McCloud s-ar fi apropiat mai mult, ar fi putut distruge toate astea.

Thor a călărit cu ceilalți prin mulțimea de oameni, peste podul mobil de lemn, copitele cailor lor troncănind tare. Au trecut prin poarta de piatra arcuit, prin pasajul acoperit, sub care cerul s-a întunecat, apoi au ieșit de partea cealaltă, în Curtea Regelui - unde au fost întâmpinați de mulțimea care aplauda. Ei fluturau steaguri și aruncau bomboane, și s-a auzit o trupă de muzicieni cântând din chimvale, lovind în tobe, in timp ce oamenii au început să danseze pe stradă.

Thor a descălecat cu ceilalți cum mulțimea a devenit prea deasă pentru a merge călare, și s-a întins și l-a ajutat pe Krohn să coboare de pe cal. El a privit cu atenție cum Krohn a șchiopătat, apoi a mers; părea că poate să meargă acum, și Thor s-a simțit ușurat. Krohn s-a întors și i-a lins palma de câteva ori.

Tot grupul lor a mers prin Piața Regelui, cum era Thor era îmbrățișat și bătut pe spate din toate părțile de către oameni pe care nu-i cunoștea.

"Tu ne-ai salvat!" a strigat un bărbat mai în vârstă. "Ne-ai eliberat regatul!"

Thor a vrut să răspundă, dar nu a putut, vocea lui înghițită de zgomotul a sute de oameni aplaudând și strigând peste tot în jurul lor, muzica devenind mai zgomotoasă. În curând, butoaie de bere au fost rostogolite în piață, iar oamenii s-au pus pe băut, cântec și râsete.

Dar Thor avea doar un singur lucru în minte: Gwendolyn. El trebuia să o vadă. S-a uitat la toate fețele, disperat să o vadă, sigur că ea va fi aici - dar s-a simțit zdrobit să vadă că nu o putea găsi.

Apoi, a simțit o bătaie pe umăr.

"Cred că femeia pe care o cauți este în acea direcție", a spus Reece, întorcându-l și arătând în altă parte.

Thor s-a întors și ochii i s-au aprins. Acolo, mergând repede spre el, cu un zâmbet enorm, ușurat, pe față, și arătând ca și cum ar fi fost trează toată noaptea, era Gwendolyn.

Arăta mai frumoasă decât o văzuse vreodată, și s-a grăbit spre el și a alergat direct în brațele lui Thor. Ea a sărit în sus și l-a îmbrățișat, și el i-a răspuns la îmbrățișare, strângând-o la piept, învârtind-o în mulțime. Ea s-a agățat de el și nu i-a mai dat drumul, și el i-a putut simți lacrimile curgându-i pe gât. Îi putea simți dragostea, și a simțit că și el o iubește la fel.

"Slavă Domnului că ești în viață", a spus ea, foarte bucuroasă.

"Nu m-am gândit decât la tine", i-a spus Thor, ținând-o strâns. Cum o ținea în brațe, totul părea iar bun în lume.

Încet, el i-a dat drumul, iar ea s-a uitat la el și s-au aplecat unul spre altul și s-au sărutat. Au continuat sărutul multă vreme, cu mulțimea foindu-se în jurul lor.

"Gwendolyn!" a strigat Reece încântat.

Ea s-a întors și l-a îmbrățișat, și apoi Godfrey a intervenit și l-a îmbrățișat pe Thor, apoi pe fratele său Reece. Era ca o mare reuniune de familie, și Thor s-a simțit oarecum ca o parte din ea, ca și cum aceasta era deja familia lui. Erau toți uniți de dragostea lor pentru MacGil - și ura lor pentru Gareth.

Krohn a făcut un pas înainte și a sărit pe Gwendolyn, iar ea s-a lăsat pe spate râzând și l-a îmbrățișat în timp ce el a lins-o pe față.

"Crești mai mare pe zi ce trece!" exclamă ea. "Cum pot să-ți mulțumesc pentru că l-ați păzit pe Thor?"

Krohn a sărit pe ea iar și iar, până când în cele din urmă, râzând, ea a trebuit să-l dea jos.

"Să plecăm de aici", i-a spus Gwen lui Thor, fiind presată din toate părțile de către mulțime. A întins mâna și i-a luat-o într-a ei.

Thor i-a cuprins mâna și era pe cale să o urmeze - când dintr-o dată, mai mulți Cavaleri de Argint au venit din spatele lui Thor și l-au luat pe sus, ridicându-l deasupra capetelor, purtându-l pe umeri. Cum Thor a fost ridicat în aer, s-au auzit strigăte puternice din mulțime.

"THORGRIN!" a ovaționat mulțimea.

Thor a fost răsucit într-o parte și-n alta, și i-a fost trântită în mâini o halbă de bere. Se lăsă pe spate și bău, și mulțimea a ovaționat sălbatic.

Thor a fost pus jos cam brusc, și s-a împleticit, râzând, cum mulțimea l-a îmbrățișat.

"Ne indreptam acum spre sărbătoarea învingătorului", a spus un războinic pe care Thor nu-l cunoștea, un Cavaler de Argint, care-l bătu pe spate cu o mână cât lopata. "Este o sărbătoare doar pentru războinici. Pentru bărbați. Tu te vei alătura nouă. Vei avea un loc rezervat pentru tine la masă. Și tu și tu ", a spus el, întorcându-se spre Reece, O'Connor și prietenii lui Thor. "Sunteți bărbați acum. Și vă veți alătura nouă."

S-au auzit urale cum toți au fost apucați de Cavalerii de argint și târâți departe; Thor s-a eliberat în ultima secundă și se întoarse spre Gwen, simțindu-se vinovat și nedorind să o dezamăgească.

"Du-te cu ei", a spus ea, altruistă. "Este important să o faci. Ospătează-te cu frații tăi. Sărbătorește cu ei. Este o tradiție în rândul Cavalerilor de Argint. Nu poți rata asta. Mai târziu în seara asta, ne întâlnim la ușa din spate a Sălii de Arme. Atunci vom fi împreună."

Thor se aplecă și o sărută încă o dată, cât de mult a putut, până când a fost tras înapoi de tovarășii săi soldați.

"Te iubesc", a spus ea.

"Și eu te iubesc", i-a răspuns el, cu mai multă sinceritate decât va putea ea ști vreodată.

Tot ce putea gândi, cum a fost târât departe, în timp ce privea în acei ochi frumoși, atât de plini de dragoste pentru el, era că vroia, mai mult decât orice, să o ceară în căsătorie, să o facă a lui pentru totdeauna. Acum nu era momentul potrivit, dar în curând, își spuse el.

Poate chiar în seara asta.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Gareth stătea în camera lui, privind pe fereastră la lumina zorilor care creștea peste Curtea Regelui, privind masele care se adunu mai jos - și simțind greață. La orizont era cea mai rea frică a lui, chiar imaginea a ce se temea cel mai mult: armata regelui întorcându-se, victorioasă, triumfătoare în confruntarea cu clanul McCloud. Kendrick și Thor călăreau în frunte, liberi, vii - eroi. Spionii lui îl informaseră deja de tot ce se întâmplase, că Thor a supraviețuit ambuscadei, că este viu și nevătămat. Acum toți acești oameni erau încurajați, revenind la Curtea Regelui ca o forță unită. Toate planurile lui au eșuat teribil și i-au lăsat o gaură în stomac. Și-a simțit regatul strângându-se în jurul lui.

Gareth a auzit un zgomot de scârțâit în cameră și s-a răsucit și a închis repede ochii la imaginea din fața lui, lovit de frică.

"Deschide ochii, fiule!" a venit vocea adâncă.

Tremurând, Gareth a deschis ochii, și a fost îngrozit să-l vadă pe tatăl său, stând acolo, un cadavru în descompunere, cu o coroană ruginită pe cap, un sceptru ruginit în mână. Se uita înapoi cu o privire mustrătoare, exact ca atunci când era în viață.

"Sângele va avea sânge", a proclamat tatăl său.

"Te urăsc!" a țipat Gareth. "TE URĂSC!" repetă el, și și-a tras pumnalul de la cingătoare și s-a repezit spre tatăl sau.

Când l-a ajuns, a lovit cu pumnalul - dar a lovit doar aerul - și s-a împleticit prin cameră.

Gareth s-a întors, dar fantoma dispăruse. Era singur în cameră. Fusese singur tot timpul. Oare își pierdea mințile?

Gareth s-a repezit în colțul îndepărtat al camerei, scotocind prin dulap și scoțând pipa de opium cu mâinile tremurând; a aprins-o repede și a inhalat profund, iar și iar. El a simțit plăcerea drogului invadându-i corpul, s-a simțit temporar pierdut în euforia drogului. Apela la opiu tot mai des zilele astea - părea să fie singurul lucru care îl ajuta să alunge imaginea tatălui său. Gareth era chinuit să fie aici, și începuse să se întrebe dacă fantoma tatălui său era cumva prinsă în aceste ziduri și dacă ar fi trebuit să-și mute curtea în altă parte. I-ar fi plăcut oricum să demoleze clădirea asta - acest loc care păstra fiecare amintire din copilăria pe care o urâse.

Gareth se întoarse spre fereastră, acoperit de o sudoare rece, și își șterse fruntea cu dosul palmei. A privit. Armata se apropia, și Thor era vizibil chiar de aici, mulțimea idioată înghesuindu-se spre el ca spre un erou. Îl făcea pe Gareth livid, îl făcea să ardă de invidie. Fiecare plan pe care-l pusese în mișcare eșuase: Kendrick a fost eliberat; Thor era în viață; chiar Godfrey reușise cumva să scape de otravă - suficientă otravă pentru a ucide un cal.

Dar, apoi, din nou, alte planuri de-ale sale au funcționat: Firth, cel puțin, era mort, și nu mai exista niciun martor pentru a dovedi că și-a ucis tatăl. Gareth inspiră adânc, ușurat, dându-și seama că lucrurile nu erau așa de rele cum păreau. La urma urmei, convoiul de Nevaruns era încă în drum să o i pee Gwendolyn, să o târască într-un colț oribil al inelului și să o mărite. El a zâmbit la gând, începând să se simtă mai bine. Da, cel puțin de ea avea să scape destul de curând.

Gareth avea timp. Va găsi alte modalități de a scăpa de Kendrick și Thor și Godfrey - avea nenumărate scheme prin care să-i omoare. Și avea tot timpul și toată puterea din lume pentru a face să se întample asta. Da, ei au câștigat această rundă, dar nu o vor câștiga pe următoarea.

Gareth a auzit un alt geamăt, s-a întors și nu a văzut nimic în cameră. Trebuia să plece de aici - nu mai putea suporta.

S-a întors și a ieșit val-vârtej din cameră, ușa deschizându-se înainte de a ajunge la ea, însoțitorii săi atenți să-i anticipeze fiecare mișcare.

Gareth și-a aruncat pe el mantia și coroana tatălui său și a luat sceptrul, în timp ce a mărșăluit pe hol. A cotit pe coridoare până când a ajuns la camera lui privată de mese, o cameră de piatră elaborată, cu tavane înalte și arcuite și vitralii, luminate de soarele dimineții. Doi însoțitorii îl așteptau la ușa deschisă, și un altul stătea în spatele capului mesei. Era o masă lungă de banchete, care se întindea pe cincizeci de picioare, cu zeci de scaune aliniate pe fiecare parte; slujitorul i-a tras lui Gareth scaunul când s-a apropiat, un scaun vechi de stejar pe care tatăl său a stat pe de nenumărate ori.

Gareth s-a așezat și și-a dat seama cât de mult ura această cameră. Și-a amintit cum a fost forțat să stea aici când era copil, întreaga sa familie aliniată în jurul mesei, fiind mustrat de tatăl și de mama sa. Acum sala era profund singuratică. Nu era decât

el aici - fără frații sau surorile sau părinții sau prietenii săi. Nici măcar consilierii săi. De-a lungul ultimelor zile, el a reușit să se izoleze de toată lumea, iar acum cina singur. Oricum prefera asta - de prea multe ori a văzut fantoma tatălui său aici cu el, și era jenat să strige în fața altora.

Gareth a luat lingura și a luat o înghițitură din supă de dimineață, apoi, brusc, și-a trântit lingura de argint înapoi pe farfurie.

"Supa nu este suficient de fierbinte!" a țipat el.

Era fierbinte, dar nu fierbinte de tot cum îi plăcea lui, și Gareth nu avea să mai tolereze nicio greșeală în jurul lui. Un însoțitor s-a repezit spre el.

"Îmi pare rău, stăpâne," a spus slujitorul, plecându-și capul cum s-a grăbit să o ia de acolo. Dar Gareth a ridicat farfuria și a aruncat lichidul fierbinte în fața slujitorului.

Însoțitorul și-a dus mâna la ochi, țipând cum a fost opărit de lichid. Apoi Gareth a luat farfuria, a ridicat-o sus deasupra capului și a trântit-o în capul slujitorului.

Acesta a țipat, ținându-se de scalpul însângerat.

"Luați-l de aici!" a țipat Gareth la ceilalți slujitori.

Ei s-au uitat prudenți unul la altul, apoi l-au ascultat fără tragere de inimă.

"Trimiteți-l în temniță!" a spus Gareth.

Cum Gareth s-a așezat înapoi, tremurând, camera fiind goală în afara unui singur slujitor, care s-a apropiat umil de Gareth.

"Stăpâne," a spus el, nervos.

Gareth se uită la el cu o furie clocotitoare. Cum se uita, Gareth îl putea vedea pe tatăl său, stând drept la masă, la câteva scaune distanță, privind înapoi la el și zâmbind un zâmbet rău. Gareth a încercat să se uite în altă parte.

"Lordul pe care l-ați chemat a sosit să vă vadă", a spus slujitorul. "Lordul Kultin, din provincia Essen. El așteaptă afară."

Gareth clipi de mai multe ori, începând să proceseze ce spunea slujitorul. Lordul Kultin. Da, acum și-a amintit.

"Trimite-l imediat înăuntru," a ordonat Gareth.

Insotitorul s-a înclinat și a fugit din cameră și, cum a deschis ușa, a intrat un războinic uriaș, feroce, cu părul negru lung, ochi negri reci, o barbă lungă neagră. Purta armură completă și o mantie, avea două săbii lungi, una de fiecare parte a centurii, și-și ținea mâinile odihnindu-se pe ambele, ca și cum ar fi fost gata

să apere - sau să atace - în orice moment. El arăta de parcă ar fi fost și el într-un acces de furie, dar Gareth știa că nu era - Lord Kultin a apărut întotdeauna în acest fel, încă de pe vremea tatălui său.

Kultin a mers țanțoș până la Gareth, stând deasupra lui, și Gareth a arătat cu mâna la un scaun gol.

"Stai jos", a spus Gareth.

"Voi sta în picioare", a răspuns Kultin scurt.

Kultin se încruntă în jos la Gareth, și Gareth putea auzi puterea din vocea lui, și știa că acesta era un nobil deoasebit de toți ceilalți. Era fioros, setos de sânge, gata să omoare pe oricine si orice la cea mai mică provocare. Era exact tipul de om pe care Gareth îl dorea lângă el.

Gareth a zâmbit, încântat pentru prima dată în această zi.

"Știi de ce te-am chemat?" întrebă Gareth.

"Aș putea ghici," a răspuns Kultin concis.

"Am decis să te ridic în rang", a spus Gareth. "Vei sta chiar mai sus decât Oamenii Regelui, mai sus chiar și de Cavalerii de Argint. De acum, vei fi garda mea personală. Elita Regelui. Tu și cele cinci sute de războinici ai tăi veți primi cea mai aleasă carne, cele mai alese camere și venerabila Sală de Argint. Ce e mai bun din tot."

Kultin și-a frecat barba.

"Și dacă nu-mi doresc să te servesc?" se încruntă el din nou, provocându-l, strângând mai tare mânerul sabiei.

"Tu l-ai slujit pe tatăl meu."

"Tu nu ești tatăl tău", a răspuns el.

"Adevărat," a spus Gareth. "Dar eu sunt mult mai bogat decât el, și eu plătesc cu mai multă generozitate. De zece ori ce te-a plătit el. Tu și oamenii tăi veți trăi la Curtea Regelui. Veți răspunde doar față de mine personal - nu va fi nimeni deasupra ta. Veți aduce înapoi în provincia ta bogății dincolo de orice v-ați imaginat vreodată."

Kultin a stat acolo, mângâindu-și barba, și în cele din urmă a ajuns a întins mâna și a bătut cu pumnul în masă.

"De douăzeci de ori", a răspuns el. "Și vom ucide pe oricine la comanda dumneavoastră. Vă vom păzi cu viețile noastre, indiferent dacă o meritați sau nu. Și vom ucide pe oricine care vine aproape de voi."

"*Oricine*" a insistat Gareth. "Soldați ai regelui sau nu. Cavaleri de Argint sau nu. Dacă îți spun să-i omori, vei face acest lucru."

Pentru prima dată, Kultin a zâmbit.

"Nu-mi pasă pe cine ucid. Atâta timp cât prețul este destul de mare."

CAPITOLUL TREISPREZECE

Thor stătea la masa lungă de banchet din Sala de Arme, înconjurat de frații săi din Legiune, prietenii săi apropiați, de zeci de Cavaleri de Argint, Kendrick vizavi de el, Kolk și Brom în apropiere, și se simțea mai acasă decât a avut vreodată în viata lui. Ziua fusese ca un vârtej. Înainte de ziua de azi, încă se uitau la el ca la un străin, sau în cel mai bun caz, doar ca la un alt membru al Legiunii. Dar după ziua de azi, putea vedea din fiecare privire a lor, din modul în care i se adresau, că se uitau la el ca la unul de-al lor. Ca la un egal. Acești oameni, pe care i-a admirat mereu, îi ofereau respectul pentru care luptase întreaga sa viață. Nu-și dorise nimic mai mult decât să fie aici, să stea cu acești oameni, să lupte alături de ei și să fie acceptate de către ei.

Thor s-a simțit mai obosit decât fusese vreodată, pentru că fusese treaz timp de aproape două zile întregi, cu trupul acoperit de vânătăi și tăieturi si zgârieturi, neoprindu-se de nu mai știa cât timp; fizic, o parte din el vroia doar să se prăbușească, să doarmă și să nu se trezească pentru o săptămână. Dar mai era o a doua parte din el, și acești bărbați și băieți erau într-o dispoziție mai festivă decât văzuse vreodată. O mare tensiune dispăruse, și ușurarea umplea camera. Era mai mult decât ușurare: era bucurie. Bucuria victoriei. Bucuria de a-și salva patria. Și totul avea de-a face cu Thor.

Unul după altul, Cavalerii de Argint au venit, au pus un braț pe umerii lui Thor, l-au bătut pe spate, l-au scuturat, și-au împreunat antebrațele și l-au numit "Thorgrinson." Era un titlu de respect, unul rezervat de obicei pentru adulți, înseamnând că Thor era un războinic de elită. Dacă vreodată băieții Legiunii au folosit acest titlu între ei, fusese în glumă; dar acum acești bărbați îl foloseau cu Thor cu seriozitate.

Cum o altă halbă înspumată a fost pusă în mâna lui Thor, el a luat o înghițitură lungă, simțind-o urcându-i-se la cap; apoi, a întins mâna și a luat o bucată mare din vânatul pus înaintea lui. Îi era foarte foame, dar mai întâi s-a aplecat și i-a dat bucata lui Krohn, care i-a smuls-o fericit din mână. Thor a luat o altă bucată pentru el, și a mestecat și a mestecat, înfometat. Mâncarea era delicioasă.

Fetele care serveau, abia îmbrăcate, treceau printre rândurile de bărbați, reumplându-le halbele de bere și cupele de vin, și, cum a trecut una, unul dintre războinici a apucat-o și smucit-o jos pe genunchii lui. Ea a chicotit. O altă slujnică a venit aproape de Thor, și un războinic și apucat-o și a încercat să o împingă în poala lui Thor - dar Thor a ridicat mâinile și ușor a împins-o de acolo.

"Nu-ți plac femeile?" l-a întrebat războinicul pe Thor.

"Îmi plac foarte mult", a spus Thor. "Dar există una în special, pentru care mă păstrez."

"Doar una?" a insistat războinicul, dezamăgit. "Ia două sau trei. Nu te mulțumi doar cu una. Ești prea tânăr. Ia câte poți apuca", a spus el, și cu asta, a luat el însuși fata, care a strigat încântată, și a cărat-o pe umăr, în colțul îndepărtat al camerei, la o grămadă de covoare moi.

"Nu-l asculta," a venit o voce.

Thor se uită și-l văzu pe Reece stând alături de el, ridicând o mână și punându-i-o pe umăr.

"Gwen ar fi mândră", a spus Reece. "Sunt mândru. Este exact genul de răspuns pe care-l vreau de la un cumnat."

Thor a zâmbit la acel gând.

"Dacă ar fi să-i cer să se mărite cu mine, chiar m-ai accepta în familia ta?" a întrebat el.

"Ce fel de întrebare e asta?" întrebă Reece. "Tu deja ești fratele meu. În fiecare sens al cuvântului. Fratele meu *adevărat* ."

Thor s-a simțit onorat. El simțea la fel despre Reece.

"Fii bun cu ea", a adăugat Reece. "Asta e tot ce-ți cer. E dură, dar sensibilă. Nu-ți lua o a doua soție. Și nu te uita în altă parte."

Reece s-a întors la băut, și înainte ca Thor să poată răspunde, Kolk s-a ridicat brusc, vizavi de Thor, și a lovit cu cana de câteva ori în masa de lemn, până când în sfârșit camera s-a liniștit. Tot ce se putea auzi era trosnetul focului care ardea puternic la capătul sălii, și mârâitul câinilor care se luptau unul cu altul pentru un loc lângă flăcări.

"Bărbați ai Legiunii!" a strigat cu vocea lui puternică. "Cavaleri de Argint! Soldați aii Regelui! Azi a fost o zi de zi glorie pentru neamul MacGil! Si am fi neglijenți dacă nu am recunoaște faptele unui războinic: Thorgrinson!" a strigat, ridicând cana spre Thor.

Toți bărbații din cameră s-au ridicat dintr-o dată, ridicându-și cănile.

"Thorgrinson!" au strigat, izbucnind în urale.

Thor s-a ridicat și a simțit mâini bătându-l pe spate, trăgând de el. El a fost jenat, dar și entuziasmat în același timp. Nu prea știa ce să facă cu toate astea. Kolk. Războinicul care l-a mustrat mereu. El nu s-a așteptat la asta.

Kolk a lovit cana din nou, și toată lumea s-a așezat, și sala a tăcut.

"Curajul lui Thor a arătat tot ce vrem de la un membru al Legiunii, tot ce vrem de la un Cavaler de Argint. Onoarea trebuie să fie recompensată, cu orice preț. Deci, din această zi, Thorgrin, ești promovate Căpitan al Legiunii. Vei răspunde doar în fața mea, iar restul Legiunii va răspunde în fața ta. Comanzi acum sute dintre cei mai buni tineri războinici pe care îi are de oferit regatul nostru. Pentru Thorgrinson!" strigă el din nou.

"Pentru Thorgrinson!" a strigat sala.

În timp ce toți s-au așezat la loc, Thor a stat acolo, uimit, abia putând să respire, neștiind cum să trateze toate acestea. El, cel mai tânăr dintre membrii Legiunii, promovat Căpitanul tuturor. O parte din el a simțit că nu prea merită. El a făcut doar ceea ce a fost antrenat să facă.

Camera și-a revenit la festivitățile sale, și Thor a auzit un scâncet lângă el. Se uită în jos și-l văzu pe Krohn, odihnindu-și capul în poala lui, și și-a dat seama că sa simțit lăsat pe dinafară - și înfometat. Thor a întins mâna și a apucat o altă bucată de vânat, chiar mai mare, un întreg picior, cu os cu tot, și Krohn i l-a smuls din mână și l-a purtat fericit de cealaltă parte a camerei. Krohn și-a găsit un loc lângă foc, mergând cu îndrăzneală chiar prin haita de câini lupi. Deși toți erau mai mari decât el, cum Krohn a mers prin centru, toți s-au dat la o parte, niciunul dintre ei nu a îndrăznit să-l provoace. Deja, Krohn emana o energie diferită de a oricărui alt animal. Thor îl putea vedea crescând mai mare și mai puternic în fiecare zi, mai puternic, mai misterios.

"Este o onoare bine meritata," a declarat Reece, ridicându-se în picioare și îmbrățișându-l pe Thor. Thor s-a ridicat și el și l-a îmbrățișat înapoi, și a primit îmbrățișări de la Elden, O'Connor și de la gemeni. Unul după altul, membrii Legiunii i-au strâns mâna

și antebrațul, toți arătându-i respect, în mod clar toți încântați să-l aibă drept căpitan.

"O luptă a câștigat prin simpla vrăjitorie și trucuri," a venit o voce întunecată.

Thor s-a întors și i-a văzut stând în spatele lui pe cei trei frați adevărați ai lui, Drake, Dross și Durs. Inima lui a sărit o bataie când i-a văzut, stând la doar câțiva pași, privindu-l în jos cu răceală, fără a zâmbi. Nu-i văzuse de multă vreme, și aproape că uitase de ei. A putut vedea în ochii lor că încă îl urau, și și-a adus iar aminte de lucruri din copilărie, când se simțea nevrednic, se simțea mic pe lângă ei.

"Nu ai luptat ca un razboinic,", a declarat Drake, cel mai mare. "N-ai luptat ca unul dintre noi. Dacă ai fi făcut-o, nu ai fi câștigat niciodată."

"Nu meriți onorurile cu care te copleșesc", a adăugat Dross.

"În ciuda a ce cred acești oameni, noi știm adevărul despre tine. Ești tot doar fratele nostru mai mic", a spus Durs. "Încă doar un cioban sărac. Cel mai mic și cel mai puțin de soi toți. Ai intrat în Legiune prin înșelăciune, și ai trișat ca să-ți obții onorurile de astăzi."

"Și ce știți voi toți despre înșelăciuni?" a răspuns O'Connor, ieșind înainte și apărându-l pe Thor.

"Și ce vă face pe voi așa superiori?" a adăugat și Elden. "Doar pentru că sunteți mai în vârstă?"

"Așa e", a spus Drake. "Noi suntem mai în vârstă. Și mai mari. Și mai puternici. Am putea să vă batem măr pe toți unu-la-unu, în orice zi."

"Deci, de ce nu o faceți?" a contracarat Reece. "Hai să aranjăm o luptă unu-la-unu, și să vedem cine câștigă."

Dross a râs ironic.

"Nu trebuie să te ascult", a spus el. "Ești prea tânăr și ignorant măcar pentru a vorbi cu mine. Sunt un luptător mult mai mare decât vei fi tu vreodată."

"Oh nu, dar trebuie să-l ascultați pe Thor", a contracarat Reece. "El este căpitanul vostru acum. Nu l-ai auzit pe Kolk? Va trebui să asculți fiecare cuvânt al lui Thor de acum înainte. Cum te face asta să te simți?" a zâmbit Reece.

Cei trei frați s-au încruntat în jos.

"Noi nu te vom asculta *niciodată* , " a scuipat Drake spre Thor. "Nu vom asculta *niciodată* vreun ordin de-al tău. Niciodată. Atâta timp cât trăim."

Thor a fost luat prin surprindere de furia lor față de el.

"De ce mă urâți?" a întrebat Thor. "Întotdeauna ați făcut-o, de când îmi pot aminti."

"Pentru că nu valorezi nimic", a mârâit Durs.

Cu asta, cei trei s-au întors și au intrat în mulțime, dispărând. Thor și-a simțit inima bătând repede, a simțit o gaură în stomac.

Reece a întins mâna și i-a pus-o pe umăr.

"Nu-ți face griji. Ei nu valorează nici cât țărâna pe care calci."

O'Connor se întoarse spre el.

"Unii oameni urăsc fără motiv", a adăugat el. "Asta e doar cine sunt."

"Alții sunt doar plini de invidie, pentru toată lumea și pentru tot", a adăugat Elden. "Ei au nevoie de cineva sau ceva pe care să dea vina, așa că decid că tu esti motivul pentru care nu au ce vor de la viață, și te urăsc pentru propriile lor vieți eșuate. Este calea cea mai ușoară pentru ei, să te condamne în loc să fie sinceri și să dea vina pe ei înșiși. Este doar agresiune - în altă formă."

Thor a înțeles. Dar încă îl durea sufletul. El nu știa ce a făcut pentru a merita o astfel de animozitate din partea propriei familii. Nu doar acum, dar întreaga sa viață. De ce a trebuit el să se nască în această familie? De ce a trebuit ca ei să fie acolo, întotdeauna, la fiecare pas, să-i strice cheful în cele mai fericite momente?

"Prietene", a spus Reece.

Thor s-a uitat în sus.

"E ceva de cealaltă parte a camerei care te va înveseli," el i-a pus o mână pe umăr și l-a întors în direcția părții opuse a camerei.

Acolo, în picioare în pragul ușii, zâmbind peste cameră la el, era Gwendolyn. Inima lui Thor a sărit o bătaie.

"Se pare că te așteaptă", a spus Reece, zâmbind.

Thor uitase complet. Cu tot entuziasmul, uitase să se întâlnească cu ea la ușa din spate.

Thor s-a grăbit să iasă din cameră, fluierând după Krohn, care a alergat să-l prindă din urmă. El a văzut-o pe Gwen zâmbind larg, apoi ieșind pe ușa din spate, și inima lui Thor

bătea și mai tare când și-a dat seama că în cele din urmă, după tot ce se întâmplase, ar putea avea timp pentru a fi împreună.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Thor o ținea emoționat de mână pe Gwen, în timp ce ea l-a condus prin noaptea luminată de lună, pe cărări șerpuitoare care coteau pe colinele din afara Curții regelui. Krohn mergea pe lângă ei și, când aproape ajunseseră pe vârful colinei, Gwen a venit în spatele lui Thor și, zâmbitoare, i-a pus mîinile pe ochi și l-a făcut să se oprească.

"Nu te uita", a spus ea, conducându-l mai departe, câte un pas odată.

Thor a zâmbit, ținând mîinile în față.

"Unde mergem?" a întrebat el.

"Vreau să vezi ceva", a spus ea. "Dar așteaptă până ajungem pe vârful dealului. Doar câțiva pași. Nu deschide ochii până când nu-ți spun. Promiți?"

Thor a zâmbit larg. El adora firea jucăușă a lui Gwen; mereu o făcuse.

"Promit", a spus el.

Încet, Gwen și-a îndepărtat mâinile. Thor a așteptat, până când în sfârșit ea a spus: "În regulă."

Thor a deschis ochii și a rămas fără suflare văzând priveliștea: întinse în fața lui cât vedea cu ochii erau pajiști unduitoare, pline cu cele mai frumoase și exotice flori de noapte pe care le văzuse vreodată. Nici măcar nu știuse că asemenea flori existau. Sub lumina lunii, aceste flori erau vii, înflorind, și chiar mai mult, de fapt straluceau, aprinzând noaptea. Erau câmpuri întregi de galben strălucitor și violet si alb, legănându-se în bătaia vântului de noapte, făcând câmpurile să arate vii, ca și cum ar fi fost acoperite de mii de lumânări care se legănau. Era cel mai uluitor lucru pe care-l văzuse vreodată.

"Flori luminoase", a spus ea, venind lângă el. "Nu sunt frumoase?"

Ea i-a luat mâna, cum priveau câmpurile, și el s-a aplecat și a sărutat-o.

Au menținut sărutul pentru o lungă perioadă de timp înainte să-și unească mâinile și să meargă mai departe pe cărarea ce trecea prin câmpul luminos de flori, unul lângă altul, cu Krohn sărind în flori pe lângă ei.

Au mers parcă o eternitate până când Thor întrebat, cu un zâmbet: "Unde mergem?"

Ea a zâmbit.

"Un loc foarte special pentru mine", a răspuns ea. "Este un loc drag inimii mele, un loc de care puțini oameni știu."

Au mers o vreme în tăcere, fără niciun sunet în afara șuieratului vântului și cântecelor ocazionale ale păsărilor de noapte, împreună cu respirația lui Krohn pe lângă ei. Din când în când Krohn se repezea în flori, năpustindu-se asupra unui animal pe care ei nu-l puteau vedea, apoi venind victorios înapoi pe cărare, mergând repede alături de ei.

"M-am rugat pentru tine," a spus Gwen, încet. "Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ai venit înapoi la mine în siguranță. Gândul că ai putea muri a fost prea greu de suportat."

"Îmi pare rău că te-am lăsat singură", a spus Thor. "Aș vrea să nu fi fost nevoie."

"E amuzant," a spus Gwen, "dar de când te-am cunoscut, mi-e greu să mă gândesc la altceva. Ai un mod de a-mi intra pe sub piele. E greu să mă concentrez atunci când ești plecat. Dar e greu să mă concentreze și atunci când ești aproape de mine."

Thor i-a strâns mai tare mâna, copleșit de dragostea pentru ea, uimit să audă că ea simțea pentru el ce simțea și el pentru ea. Ardea de dorința de a-i cere să se căsătorească cu el. Începea să se întrebe dacă acum era momentul și locul potrivit. Era pe cale de a o face, și și-a dres glasul, dar apoi s-a simțit devenind nervos, temându-se că ea ar putea spune nu.

S-a îmbărbătat. A deschis gura să vorbească, și era pe cale să o întrebe.

Dar dintr-o dată au cotit și s-au oprit, văzând o structură mică, dar magnifică, construită în forma unui castel în miniatură, intim și demodat. Era așezată între dealuri ca într-un cuib, sus, cu o vedere de sus asupra pajiștilor, înconjurată de mii de flori de noapte stralucitoare.

"Casa mamei mele", a spus Gwen.

"A mamei tale?" a întrebat Thor.

"Ei și tatălui meu li s-a părut mai greu să se suporte unul pe altul pe măsură ce au înaintat în vârstă. Ea a pus să fie construit pentru ea cest loc, în primul rând ca să stea departe de el. De noi toți. Îi plăcea să fie singură. Dar nu mai este așa. Acum, în mod ironic, e închisă în castel - cel puțin până când o să-i fie mai

bine. Deci, acest loc rămâne gol. Puțini oameni știu de el. Veneam aici, când eram mică, ca să scap de toate, atunci când ea nu era aici. Am vrut să-l împărtășesc cu tine", a spus ea, strângându-i mâna.

Thor era uimit că acest loc exista. Vederea ei i-a tăiat răsuflarea, așa de demodată, piatra străveche cuibărită pe dealuri, fațada sa acoperită cu flori stralucitoare, agățătoare. Părea magic.

Gwendolyn l-a condus peste luncă, până la structură și prin ușa mică, arcuită. Ea a aprins o torță când au intrat, și a folosit-o pentru a aprinde altele, iluminând cameră după cameră cum au mers. Era confortabil aici, camerele de piatră nu erau prea mari. Gwen aprins un foc în șemineu, a pus torța pe perete, și ea și Thor s-au întins pe gramada de blănuri, aproape de flăcări. Krohn a venit și s-a așezat la câțiva pași, aproape de foc. Stătea cu fața la ușă, de pază, protejându-i.

Cum Thor si Gwen stăteau unul lângă celălalt, Gwen s-a întins, și-a împreunat degetele cu ale lui, și apoi s-au apropiat și s-au sărutat. Thor i-a simțit mâna tremurând, și se simțea nervos el însuși. El i-a mângâiat obrazul, și au menținut sărutul pentru multă vreme.

Cum Thor stătea acolo, întins împreună cu ea, simțindu-se copleșit de dragostea pentru ea, erau atât de multe lucruri pe care dorea să i le spună. Mai presus de toate, era ceva ce dorea să o întrebe. Ceva ce *trebuia* să o întrebe. El vroia să fie cu ea pentru totdeauna, și dorea ca ea să o știe.

"E ceva ce trebuie să te întreb," a spus el, în cele din urmă, cu inima bătând să-i sară din piept.

Dar Gwen a ridicat mâna, i-a pus un singur deget pe buze, și l-a făcut să tacă. Ea se aplecă și-l sărută.

"Acum nu este momentul pentru cuvinte", a spus ea încet, zâmbind.

Thor nu a rezistat când ea îl sărută din nou și din nou. În curând erau unul în brațele celuilalt, rostogolindu-se în blănuri, lângă trosnetul focului. Fusese deja de o zi dincolo de orice imaginație, și a fi aici, în brațele lui Gwen, le depășea pe toate. Nu era niciun alt loc pe lume unde să fi vrut să fie mai mult în acest moment. El s-a rugat doar ca această noapte să nu se termine.

*

Gwen a înotat în Lacul Necazurilor. Era o zi frumoasă, însorită, iar apa era mai limpede decât orice văzuse vreodată. În timp ce inota se uita în jos, și pe sub ea au trecut bancuri de pești, cu culorile cele mai strălucitoare pe care le văzuse vreodată - albastru aprins si roz și galben - înotând peste tot în jurul ei. Au înotau pe lângă ea, și s-a uitat spre fund, și a văzut că nisipurile de dedesubt erau toate pline cu aur. Era aur peste tot, căptușind fundul lacului, și îi vedea strălucirea cum mergea, trimițând un milion de reflexii ale luminii prin apă.

Gwen a decis să se scufunde în jos, tot mai adânc, hotărâtă să ia din el, să-l aducă înapoi. Dar cu cât se scufunda mai adânc, cu atât fundul se îndepărta. În curând, acesta a dispărut complet.

Gwen a clipit, iar când a deschis ochii, s-a trezit stând pe vârful unui deal. Se afla într-un peisaj dezolant pe care l- a recunoscut imediat ca fiind al lui Argon. Dar, când s-a uitat, cabana lui nu se vedea nicăieri; de fapt, nu era nimic cât vedeai cu ochii. Era doar urletul vântului peste pietre.

A simțit brusc o mișcare în interiorul stomacului, și s-a uitat în jos și a fost șocată să vadă că burta ei era umflată, ieșind mult în afară. Era însărcinată.

A dus mâinile în jos și și-a pipăit abdomenul. Cum a făcut-o, a fost surprinsă să simtă o lovitură.

A auzit deodată vocea lui Argon:

"Porți în tine o ființă măreață", a spus el.

Gwendolyn s-a uitat în jos și ochii i s-au umplut de lacrimi, știind că ce spusese el era adevărat. Cu ambele mâini și-a mângâiat abdomenul, dorind să-i transmită iubire, simțind puterea radiind din interiorul ei. Copilul a lovit din nou.

Gwen a deschis ochii și s-a uitat de jur împrejur, cu respirația întretăiată, întrebându-se unde se afla. Cum ochii i s-au ajustat încet, ea a văzut că ea se afla în brațele lui Thor, pe grămada de blănuri, in castelul mamei sale, alături de tăciunii aproape stinși ai focului. Se întoarse și văzu prima lumina zorilor pătrunzând prin fereastră, l-a văzut pe Krohn zăcând adormit, aproape de ei, și și-a dat seama că totul fusese un vis.

Gwen s-a ridicat, desprinzându-se ușor din îmbrățișarea lui Thor, care dormea adânc, și se îndreptă spre fereastra deschisă. Cum a făcut-o, s-a uitat în jos și și-a masat abdomenu cu o singură mână. Nimic nu se schimbase.

Cu toate acestea, cumva, ea a s-a simțit diferită în interior. A simțit o energie curgând prin ea. Nu o putea explica, dar cumva se simțea ca și cum s-ar fi schimbat pentru totdeauna.

Și în acel moment a știut, pur și simplu a știut, că era însărcinată cu copilul lui Thor.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Regele McCloud fierbea de furie pe când traversa piața din fața castelului său, plină de soldații lui răniți și învinși. Pretutindeni, oamenii lui zăceau, gemând, sângerând; cei care nu erau răniți stăteau pe pământ, demoralizați. Era destul să i se facă rău. Nu conta că tocmai avuseseră o sută de zile de victorii fără precedent, de pradă, de a ajunge mai departe în teritoriul MacGil decât oricare dintre strămoșii săi. Acum tot ce-și vor aminti acești oameni va fi înfrângerea lor, pierderea prăzilor lor, a sclavilor lor, rănile lor, frații lor pierduți. Și toate acestea din cauza băiatului.

Era o rușine.

McCloud mergea încruntat, lovind la întâmplare soldații care stăteau pe jos, împingându-i pe alții, pălmuind răniții, urmat de micul său anturaj de consilieri, dintre care niciunul nu îndrăznea să-i vorbească. Ei înțelegeau , cu înțelepciune, că asta ar fi o greșeală.

McCloud a trecut din nou și din nou în minte peste cauza înfrângerii lor, ce a mers prost, ce ar fi putut face diferit. Poate că ar fi trebuit să se fi oprit înainte de ultimul oraș; poate că nu ar fi trebuit să se aventureze atât de adânc. Dacă s-ar fi întors mai devreme, s-ar fi putut întoarce în partea McCloud a Ținuturilor Înalte în proprii săi termeni, ca un erou cuceritor, un rege mai mare decât toați regii McCloud dinaintea lui.

Dar el a insistat, a luat cu un oraș prea mult, a riscat o bătălie în plus. A calculat greșit apărarea clanului MacGil. Fusese sigur că noul fiu MacGil, Gareth, era un slăbănog, incapabil să adune o apărare. Poate că trupele au luptat în ciuda lui Gareth. Nu înțelegea.

Cel mai mult dintre toate, nu-l înțelegea pe acel băiat, pe Thor. Nu mai întâlnise pe nimeni de genul ăsta în luptă, pe cineva atât de puternic. Pur și simplu nu a avut nicio modalitate de a se apăra împotriva sa.

Cum McCloud a mărșăluit prin tabăra oamenilor, a știut că o revoltă va fi inevitabilă. Mai devreme sau mai târziu, oamenii lui, care l-au laudat atâta odată, se vor ralia și se vor ridică împotriva lui, vor încerca să-l alunge. În loc să fie cunoscut sub numele de cel mai mare dintre regii McCloud, el va apărea în

istorie ca regele McCloud care a eșuat. Și asta era ceva ce nu putea permite.

McCloud trebuit să acționeze în avans. Va deveni mai dur, mai rău cu oamenii lui, așa de rău ei nici nu se vor gândi la revoltă. Atunci va forma un alt sistem și îi lovi din nou pe cei din clanul MacGil, chiar mai tare decât înainte.

Dar uitându-se la starea proastă a armatei sale, el nu știa cum va fi posibil. A simțit furie față de ei. Îl dezamăgiseră - și nimeni nu-l dezamăgeape el.

McCloud dat colțul și a mărșăluit prin încă un alt rând de soldați abătuți, și a văzut-o înaintea lui pe nou soție a fiului său Bronson, fiica lui MacGil, Luanda, legată cu o funie, pe pământ cu ceilalți sclavi. În ea a găsit în sfârșit o țintă pentru ura lui.

Și-a amintit totul: McCloud se bucura foarte mult de acea fată când l-a întrerupt Luanda, s-a strecurat lângă el - și acum era timpul să-și verse starea de spirit proastă pe ea. A văzut în ea chiar emblema nesupunerii propriilor lui oameni. Soția propriul său fiu, încercând să-l omoare, și chiar în mijlocul celei mai mari victorii a lui. Era prea mult pentru el. Comportamentul ei i-ar încuraja pe ceilalți bărbați, și acum, mai mult ca niciodată, el trebuia să le trimită tuturor un mesaj.

McCloud s-a repezit spre Luanda, zăcând pe spate, cu ochii larg deschiși de teamă, cu picioarele și mâinile legate, și și-a dus mâna la pumnal. Ea tresări când el se apropie, crezând că o va tăia - dar el avea alte planuri. A dus mâna în jos și a tăiat frânghia care o ținea legată. Ea a fost surprinsă să fie eliberată, și părea confuză, dar el nu i-a dat timp să se gândească la asta.

McCloud s-a întins și a tras-o în picioare apucând-o de piept, apoi a apucat-o de cămașă și a ridicat-o de pe pământ, încruntându-se la ea. Ea s-a încruntat înapoi și apoi, spre surprinderea lui, l-a scuipat în față.

Îndrăzneala și curajul ei l-au făcut să tresară. Fără să se gândească, a pălmuit-o suficient de tare pentru a-i face pe toți oamenii din jurul lui să se întoarcă și să urmărească ce se întâmpla. O mulțime tot mai mare de soldați s-a format, cum ea s-a din a i se mai zbate în brațe, înțelegând mesajul, fața ei deja vânătă de când o lovise cu pumnul. A ținut-o sus, deasupra capului, și se întoarse încet cu fața la mulțimea de soldați din piața prăfuită.

"Acesta să fie un mesaj pentru toți cei care îndrăznesc să sfideze porunca mea!" a urlat el. "Această femeie a îndrăznit să ridice mâna împotriva regelui ei. Acum, ea va cunoaște urgia justiției mele!"

S-au ridicat urale și McCloud a cărat-o de cealaltă parte a pieței, a aplecat-o peste un buștean mare, i-a prins încheieturile și i le-a tras la spate și le-a legat pe fiecare de buștean. Ea stătea acolo, aplecată peste buștean, neajutorată. A țipat și s-a zbătut, dar nu a fost de niciun folos.

McCloud s-a întors și s-a uitat la mulțimea de soldați.

"Luanda a îndrăznit să mă sfideze. Ea va fi un mesaj pentru toate femeile care îndrăznesc să-și sfideze bărbații, și pentru toți supușii care îndrăznesc să-și sfideze regele. Azi, aici, o condamn la atac public! Orice bărbat care o vrea, să facă un pas înainte și să-i facă felul!"

Un strigăt puternic s-a ridicat printre soldați, cu mai mulți dintre ei pășind înainte, grăbindu-spre ea, uitându-se să vadă cine va fi primul.

"NU!" țipă Luanda, zbătându-se în funii, scuturându-se înebunită, încercând să se elibereze.

Dar nu era de niciun folos. El o legase bine.

Trei soldați au venit în spatele ei, dându-și coate reciproc pentru a ajunge acolo primul; cel mai apropiat dintre ei și-a dat în jos pantalonii și a pășit înainte să o apuce.

Dintr-o dată, s-a auzit sunetul cuiva alergând prin mulțime și, o clipă mai târziu, spre dezamagirea lui McCloud, a apărut fiul său, Bronson, încă în armură, înarmat cu o sabie. El s-a repezit prin mulțime, cu sabia ridicată sus, și a adus sabia în jos pe încheietura mâinii primului atacator, când el s-a întins spre Luanda.

Bărbatul țipă când Bronson i-a tăiat încheietura mâinii, sângele scurgându-i-se din ciot.

Bronson s-a confruntat cu ceilalți doi bărbați gata să o atace pe Luanda, și a mișcat sabia într-un arc și i-a tăiat unuia capul, apoi a fandat înainte și și-a înfipt sabia prin pieptul celui de-al treilea.

Cei trei soldați zăceau acolo pe pământ, morți, iar Bronson n-a pierdut niciun moment în a coborâ sabia și a o eliberara pe Luanda. Ea s-a ghemuit în spatele lui, ținându-se de el, când mulțimea a venit mai aproape de ei.

"Oricare dintre voi va veni mai aproape," a strigat Bronson, "va fi mort! Ea este soția mea. Nu va fi pedepsită, sau torturată, de către nimeni. Va trebui mai întâi să treceți de mine."

Mânia lui McCloud a izbucnit, o furie mai mare decât orice a simțit vreodată. Aici era fiul său, sfidându-l în fața tuturor bărbaților - și toate de dragul unei femei. Va trebui să-l învețe o lecție în fața tuturor.

McCloud și-a scos sabia, cu un mare zăngănit, și s-a repezit cu un strigăt, împingând dur oamenii din drum, și s-a confruntat cu fiul său. A șarjat spre băiatul lui.

"E timpul să te învăț respectul!" a țipat McCloud.

El a atacat și și-a adus sabia în jos direct către fața lui Bronson, sperând să-l taie în jumătate, și pe mireasa lui cu el.

Dar băiatul era rapid. El îl antrenase prea bine. Bronson a blocat lovitura cu scutul, apoi a parat cu sabia. McCloud a blocat, și au continuat așa, înainte și înapoi, schimbând lovitură după lovitură. Bătrânul McCloud era mai masiv și mai puternic, și a reușit să-și împingă încet fiul în spate, mai departe și mai departe, continuând zăngănitul puternic al săbiilor și scuturilor.

Bătrânul McCloud a executat o lovitură puternică, cu scopul de a-i tăia capul fiului său - dar a supraestimat. Sabia i-a trecut în zbor pe deasupra capului, și Bronson s-a lăsat pe spate și și-a lovit puternic tatăl în burtă, trimițându-l la pământ. Lovitura l-a surprins McCloud, mândria lui rănită când a lovit pământul.

S-a uitat în sus și și-a văzut fiul său în picioare deasupra lui, cu sabia îndreptată în jos, spre gâtul lui. Fiul său ar fi putut să-l ucidă atunci când a ratat lovitura, dar el l-a lovit în schimb. Nu era o oportunitate pe care i-ar fi oferit-o fiului său, dacă rolurile ar fi fost inversate. Era dezamăgit de el. Ar fi trebuit să fi fost mai nemilos.

"Nu vreau să te rănesc", i-a zis Bronson tatălui său. "Vreau doar să o lași pe Luanda să plece. Poruncește-le oamenilor tăi ca nimeni să nu se atingă de ea, și noi doi vom părăsi această tabără, și vom termina cu acest regat. Nu te voi răni. Nici pe alții dintre oamenii tăi."

S-a lăsat o tăcere grea, tensionată, cum mulțimea în creștere, sute de soldați acum, se apropiase, ascultând fiecare cuvânt din confruntarea tatălui și fiului.

Mintea lui McCloud cel în vârstă se învârtea, umilit, clocotind de furie, și hotărât să pună capăt vieții fiului său, o dată pentru totdeauna. O schemă i-a intrat minte.

"MĂ PREDAU!" a strigat el.

Un icnet s-a răspândit prin mulțime.

"FATA NU TREBUIE SĂ FIE ATINSĂ!" strigă din nou.

S-a auzit un alt icnet și, cum McCloud a privit, a putut vedea, încet, umerii lui Bronson relaxându-se, sabia coborând doar un pic.

Bătrânul McCloud s-a forțat să zâmbească, un zâmbet mare cu mulți dinți, și-a pus sabia la pământ și a întins mâna cu palma deschisă, ca și cum i-ar fi cerut fiului său să-l ajute să se ridice.

Bronson a ezitat pentru un moment; se părea că dezbate dacă să aibă sau nu încredere în tatăl său. Dar Bronson fusese întotdeauna prea naiv, prea încrezător. Asta avea să-l coste.

Bronson a cedat. El a întins mâna în jos cu palma deschisă, schimbâns sabia în cealaltă mână, pentru a-și ajuta tatăl să se ridice.

McCloud și-a văzut șansa. A întins mâna, a luat un pumn de țărână și s-a răsucit și a aruncat-o în ochii băiatului său.

Bronson a strigat, ridicând ambele mâini la ochi, poticnindu-se înapoi, și McCloud a sărit în picioare, și-a lovit fiul tare în piept, punându-l la pământ, și s-a năpustit asupra lui.

"Soldați!" a țipat el.

În câteva clipe au apărut mai mulți dintre soldații săi loiali, năpustindu-se la Bronson, ținând-o pe Luanda înapoi, căci încerca să-i vină în ajutor.

"Aduceți-l la stâlp!" a poruncit McCloud.

Ei l-au târât pe Bronson, zbătându-se, cu țărâna încă în ochi, spre un stâlp imens de lemn, și i-au legat strâns unul din brațe de el. McCloud a apucat apoi brațul liber al fiului său și l-a legat de o bucată de lemn, întins în fața lui.

Bronson l-a privit pe tatăl său, neajutorat, cu teamă în ochi.

"Bărbați, adunați-vă!" a urlat McCloud.

Mulțimea de soldați s-au adunat la câțiva metri de ei, și McCloud a luat sabia și a ridicat-o sus deasupra capului.

"Nu, tată, nu face asta!" a țipat Bronson.

Dar McCloud, cu o grimasă, a mînuit sabia cu două mâini deasupra capului, și a coborît-o în jos cu toată puterea corpului său.

Bronson țipă, în timp ce sabia îi tăie carnea de la încheietura mâinii. Sângele a stropit peste tot, iar mâna lui a căzut moale la pământ.

Luanda, în spatele lui, țipa tot mai tare. Ea s-a eliberat de atacatori și s-a năpustit asupra lui McCloud, prinzându-l de păr. El s-a întors și a lovit-o tare cu cotul, chiar în nas, rupându-i-l, și a culcat-o la pământ, inconștientă.

"FIERUL!" a strigat el.

În câteva momente, un vătrai încins în foc a fost pus în mâna lui McCloud, și el l-a întins și l-a lipit de ciotul mâinii fiului său.

Bronson țipă mai tare, mai tare decât s-a gândit vreodată că ar fi posibil, în timp ce mirosul de carne arsă îi umplea nările. McCloud a ținut fierul lângă ciot până când sângerarea s-a oprit. El nu-și vroia băiatul mort. Îl vroia în viață. Îl vroia mutilat. El dorea ca fiul său să sufere, și să-și amintească acest eveniment. El dorea ca toți oamenii lui să-și amintească. Și să se teamă de el.

"Ți-am promis că fata nu va fi atinsă", i-a spus el fiului său, care stătea acolo, moale, adus de spate, respirând greu. "Și eu mă țin de cuvântul dat. Ea nu va fi atinsă - ea va fi ucisă!"

McCloud se lăsă pe spate și hohoti de râs, abia în stare să-și tragă sufletul. Această zi nu era așa de rea cum părea. Nu. Nu era rea deloc.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Thor se plimba cu Gwen, mână în mână, peste pajiști, în lumina dimineții, cu Krohn la piciorul lui, pe drumul de întoarcere de la castelul mamei sale. Aceasta fusese o noapte magică, dincolo de visele sale cele mai îndrăznețe. Nu se mai trezise niciodată simțindu-se atât de liniștit, atât de mulțumit, așa de una cu lumea. Se simțea ca și cum și-ar fi găsit locul în lume, alături de Gwen, și nu dorea deloc să fie oriunde în altă parte. El nu-i păsa unde îl conducea ea, unde să-ar putea duce, atâta timp cât erau împreună.

Thor, de asemenea, se simțea extrem de relaxat după ce în cele din urmă avusese parte de un somn bun. Stătuse zile întregi în picioare, luptând, călărind, și el s-a simțit ca și cum ar fi dormit prima dată într-o lună. Avusese vise ciudate toată noaptea, cu lupte, cu soldați, cu săbii și scuturi - și chiar cu a avea un copil. Dacă Krohn nu l-ar fi trezit, lingându-i fața dimineața devreme, simțea că ar fi dormit toată ziua.

În timp ce se plimbau, Thor s-a întrebat cum ar putea arăta viitorul cu Gwen. El avea îndatoriri de îndeplinit pentru Legiune, dar vroia, de asemenea, să-și petreacă timpul cu ea. Se întreba cum și-ar putea construi viața împreună. Știa că dorea să fie aici, la Curtea Regelui, dar undeva în mintea lui știa că, atâta timp cât Gareth era rege, asta nu era posibil. Erau prea multe pericole aici pentru amândoi.

Pe măsură ce se plimbau mână în mână, o adiere plăcută de toamnă mângâindu-i, lumea vie cu fiecare nuanță de flori de toamnă, Gwen zâmbind alături de el și Krohn prinzându-i în joacă de călcâie, Thor și-a dorit mai mult decât oricând să-i pună lui Gwen întrebarea. Ar vrea să se căsătorească cu el? Dar, încă o dată, el a ezitat. Timpul nu părea chiar potrivit. El aștepta un moment magic, perfect, și pentru un motiv oarecare, pur și simplu nu era sigur dacă era acesta. De asemenea, el devenise prea nervos, inima lui bătând tare și gâtul uscându-i-se de fiecare dată când s-a gândit s-o întrebe. Îi era prea teamp că va fi respins, și o parte din el nu știa dacă își putea aduna curajul de a face acest lucru. Ce se întâmpla dacă ea ar fi spus nu? Ce se întâmplă dacă întrebarea le și strica relația pentru totdeauna? O parte din el nu vroia să-și asume acest risc.

În timp ce ocoleau ultimul deal, mergând pe jos în tăcere, Curtea Regelui a intrat în vedere în depărtare, și amândoi s-au oprit din drum. Ceva era în neregulă. Thor putea vedea de aici că zeci de Cavaleri de Argint, membri ai Legiunii și soldați ai Armatei Regelui patrulau agitați. Toți se învârteau prin fața Sălii de arme, și Thor putea simți ceva în aer. El nu putea înțelege ce se întâmpla: când au plecat aseară, fuseseră în mijlocul sărbătorii și toți erau veseli. El s-a așteptat să se întoarcă în această dimineață pentru a-i vedea pe toți dormind, recuperându-se. Dar toți erau treji, în picioare, în alertă, majoritatea înarmați și grăbindu-se nerăbdători înăuntru.

"Ceva nu e în regulă", a observat Thor.

"Da, așa este", a spus ea. "Să ne grăbim."

Amândoi au mărit pasul, cu Krohn alergând alături de ei, peste câmp, prin poarta arcuită de piatră și în Curtea Regelui. Ei au trecut de piața prăfuită și au intrat în mulțimea de oameni, unindu-se cu ei cum s-ar revărsat în Sala Armelor.

Când au intrat, Thor a fost surprins să găsească sala plină de soldați. Și-a zărit toți prietenii din Legiune, și zeci de Cavaleri de Argint. I-a zărit pe Kendrick, Kolk, Brom, Atme, și zeci de alți războinici renumiți. Starea de spirit din interior era agitată. Mulți războinici stăteau la mese, cu capetele în mâini, ca și cum erau mahmuri, în timp ce alții umblau de colo-colo prin cameră, certându-se unii cu alții. În aer era o energie tensionată, un murmur, ca și cum ar fi fost toți în mijlocul unei dezbateri aprinse.

"Dar nu este drept!" a strigat un soldat către altul. "Niciodată în istoria clanului MacGil nu a existat așa ceva!"

Thor a mers cu Gwen și și-a făcut drum prin centrul camerei către Reece, Godfrey și Kendrick, care ședeau ghemuiți împreună, cu mai mulți membri ai Cavalerilor de Argint grupați în jurul lor. S-au întors și s-au uitat la sora lor, făcând loc.

"Ce sa întâmplat aici?" l-a întrebat ea pe Kendrick.

Thor avea senzația neplăcută că orice ar fi fost, nu era bine. Nu-i venea să creadă cum se schimbase starea de spirit de când părăsiseră această sală acum câteva ore.

"Este fratele nostru drag, Gareth" a spus Kendrick, ursuz. "l-a gonit pe Cavalerii de Argint din sala lor."

"Ce!" a strigat Thor, nevenindu-i să creadă.

"Este adevărat", a spus Kendrick. "Cavalerii de Argint au trăit în acea sală timp de o mie de ani, pentru fiecare rege MacGil. Acum, ei sunt retrogradați la cazărmi minore ale armatei."

"Este o insultă care nu va fi tolerată!" a adăugat un soldat.

"Dar de ce?" a întrebat Thor. "De ce ar face Gareth asta? Cum a putut să scape cu așa ceva?"

"El nu va scăpa cu asta," a răspuns cu asprime Brom, trântind un pumn în masă.

"Se pare că el a adus un alt grup de razboinici", a spus Kendrick. "Lordul Kultin, din provincia Essen. El i-a angajat ca paznici privați ai regelui, propria sa forță de luptă personală. Le-a dat cele mai bune lucruri, inclusiv Sala Cavalerilor de Argint. Este o palmă peste obraz. Pentru noi toți."

"Dar el poate face un astfel de lucru?" a întrebat Thor.

"El este Regele," a răspuns Reece. "El poate face orice dorește."

Thor clătină din cap, șocat, cum ceilalți au căzut într-o tăcere neplăcută, mormăind în jurul lor. Nu-i venea să creadă că Gareth ar avea îndrăzneala de a face un astfel de lucru. Se întreba ce însemna asta pentru ei toți. Va avea loc un război civil? În mod evident, o linie fusese trecută.

"Ei bine, cel puțin Cavalerii de Argint vor vedea în cele din urmă ceea ce noi am știut deja de mult timp", a spus Gwendolyn. "Că nu pot avea încredere în fratele nostru. Că el se străduiește să provoace schisme în regatul nostru. Că el a făcut ca Kendrick să fie închis pe nedrept. Și că el a fost responsabil pentru moartea tatălui nostru."

Sala a tăcut la ultimele cuvinte ale lui Gwendolyn, iar toți războinicii s-au întors și s-au uitat la ea.

"Moartea tatălui tău?" a întrebat unul dintre soldați.

"Acestea sunt acuzații grave, doamna mea", a spus Brom. "Ai vreo dovadă?"

"Am avut dovezi, Godfrey și cu mine", a răspuns ea. "Aveam un martor la crimă. Omul care a mânuit lama, și consilierul lui Gareth, Firth. Dar acum el atârnă de spânzurătoare. Gareth a avut grijă de asta."

"Atunci nu ai nicio dovadă", a spus Kolk.

"Nu mai avem. Gareth a reușit să scape de toate dovezile pe care le-am putut găsi. Dar el nu ar fi încercat să-l otrăvească

Godfrey, și nu ar fi încercat să mă omoare, dacă nu știa că eram aproape să-i dezvăluim acțiunile."

"Totuși, aceasta sunt dovezi circumstanțiale", a spus Brom. "Consiliul este foarte strict. Nu putem detrona un rege fără dovada actelor ilicite - am fi considerați trădători în Inel. Din păcate, legea noastră nu lasă loc pentru compromis. Este necesară dovada, oricât de nedrept ar acționa un rege."

"Dar nu este vorba doar de faptul că el l-a asasinat pe tatăl nostru", a intervenit Kendrick. "El ne pune în primejdie pe noi, pe oamenii noștri, pune în pericol Inelul, lăsându-ne deschiși la atacuri. De aceea clanul McCloud a invadat Ținuturile Înalte: au simțit vulnerabilitatea noastră. Se poate argumenta că avem dreptul, responsabilitatea de a ne revolta și de a institui o nouă autoritate, în numele interesului superior al Inelului."

"Acest lucru poate fi adevarat," a argumentat Kolk ", dar încă nu putem lua nicio acțiune în timp ce el este regele de drept. Avem nevoie de dovezi despre încercarea de asasinat. Atunci îl putem detrona."

"Cred că pot găsi dovezi", a spus Godfrey.

Camera s-a întors și s-a uitat la el.

"Dacă aș putea dovedi cine m-a otrăvit seara trecută în tavernă," a continuat el, "atunci asta ar putea duce înapoi la Gareth. Cu siguranță, o tentativă de asasinat asupra fratele său, un membru al familiei regale, ar fi motiv să fie detronat ca rege."

"Da, este" a răspuns Brom. "Dar am avea nevoie de dovezi. Și de un martor."

"Eu le pot găsi", a spus Godfrey. "Sunt sigur că pot."

"Atunci găsește-le, și grăbește-te. Și, între timp, vom face tot ce putem pentru a ajuta la reconstruirea și refortificarea statului nostru fragil", a adăugat Kendrick. "Suntem slăbiți de la atacul clanului McCloud. Eu voi conduce un grup la granițele noastre de răsărit și voi ajuta la fortificarea lor, în cazul unui alt atac. Acestea au fost grav avariate în raid și vom avea nevoie de un contingent de oameni pentru a ne întări orașele și pentru a preveni un alt raid McCloud."

"Voi ajuta prin expedierea Legiunii," a intervenit Kolk. "Ei pot ajuta la reconstruirea celorlalte sate distruse de clanul McCloud."

"În același timp, vom găsi dovezi, și o modalitate legală de a-l detrona pe Gareth", a spus Gwen.

"Ar fi bine să vă grăbiți cu asta", a spus Brom. "Pentru că oamenii mei nu-l vor suferi pe Kultin și pe sălbaticii lui în Sala Cavalerilor de Argint pentru mult timp. Mă tem că, dacă nu găsim o cale de a-l detrona legal pe Gareth în curând, atunci vom avea un război civil în mâini."

Camera mormăi în aprobare.

"Vorbind de trădători", a adăugat Kendrick: "trebuie să scoatem mai întâi trădătorii din rândurile noastre."

Kendrick se întoarse spre ușă și dădu din cap către Atme, care a trântit brusc ușa mare de la Sala de arme. Aceasta a reverberat cu o bufnitură goală și el a baricadat-o, nepermițând niciunui soldat să plece. Camera a fost acoperită deodată de tăcere și de o tensiune puternică.

"Forg!" a strigat Kendrick. "Vino în față! A venit timpul să răspunzi de acțiunile tale de ieri de pe câmpul de luptă."

Un strigăt s-a auzit, cum mai mulți membri ai Cavalerilor de Argint l-au apucat pe Forg și l-au târât înainte, tăind o cale prin mulțime, spre centru. El era ținut în loc de patru cavaleri, cum se lupta să se elibereze.

"Ce inseamna asta?" a strigat Forg, indignat. "Sunt un membru loial al Armatei Regelui. Nu am făcut nimic greșit!"

"Nu ai făcut?" întrebă Kendrick. "Thor și mai mulți dintre prietenii lui din Legiune au fost conduși într-o ambuscadă a clanului McCloud. Ai aranjat să fie uciși."

Kendrick a pășit înainte, a scos un pumnal la centură și l-a ținut la gâtul lui Forg, iar sala a tăcut brusc.

"Am de gând să te întreb doar o dată. Răspunde sincer, și s-ar putea să-ți salvezi viața. A fost Gareth cel care ți-a poruncit să faci acest lucru?"

O tăcere grea s-a lăsat în cameră, iar Forg a înghițit în sec, transpirând.

În cele din urmă, el a dat din cap, și și-a lăsat capul în jos.

"El a făcut-o", a recunoscut el.

O suflare indignată a erupt prin sală.

"El își recunoaște trădarea!" au strigat mai mulți cavaleri.

"Iartă-mă, Domnul mei," a pledat Forg, cu disperare în ochi. "A fost o poruncă din partea regelui. Și am fost prea slab să nu-l ascult."

"Cu toate acestea, a fost o poruncă pentru a-l ucide pe unul de-al nostru", a declarat Kolk, pășind înainte. "Pentru a da membri nobili ai Legiunii pe mâna inamicului, ca să fie omorâți. A fost o poruncă pentru trădare și înșelăciune. Și ai executat-o. Știi care e pedeapsa pentru trădarea unui membru al Legiunii."

Forg a înghițit greu.

"Vă rog, domnii mei, aveți milă!"

"Thor", a spus Kendrick, întorcându-se spre el. "Tu trebuie să pronunți condamnarea lui Forg la moarte. Pentru că tu ești cel pe care l-a trădat."

Întreaga sală a tăcut și toată lumea se întoarse spre Thor.

Inima lui Thor bătea să-i sară din piept cum îl urmărea pe omul dinaintea lui, așteptând să fie ucis. O furie puternică a trecut prin el, când s-a gândit la modul în care acest om i-a pus în pericol pe frații săi din Legiune.

Cu toate acestea, în același timp, spre surprinderea lui Thor, a simțit și milă pentru el. La urma urmei, se părea că Forg fusese odată un bun cavaler; el fusese pur și simplu incapabil să se opună tiraniei, să facă ce trebuia atunci când a venit momentul, în agitația momentului. Thor ura ideea ca el să fie executat - și în special la propria lui poruncă.

Thor a făcut un pas înainte și își drese glasul.

"Este adevărat," strigă Thor, "că Forg merită moartea pentru ceea ce a făcut. Dar v-aș ruga pe toți să aveți milă de el."

Un icnet surprins a umplut camera.

"Milă?" întrebă Kolk. "De ce?"

"El poate că merită moartea", a spus Thor. "Dar asta nu înseamnă că ar trebui să-l ucidem. Gareth este persoana rea din spatele a toate astea. Prefer ca sângele acestui cavaler să nu fie vărsat în numele meu. El a făcut o greșeală. Și noi am supraviețuit, până la urmă. Cei mai mulți dintre noi, cel puțin."

"Thorgrinson" a spus Kendrick, "legea noastră ne interzice să permitem unui trădător să rămână în rândurile noastre. Ceva trebuie făcut cu el."

"Atunci să-l alungăm", a spus Thor. "Trimiteți-l departe de această sală. Lăsați-l să se alăture oamenilor lui Gareth, sau lăsați-l să părăsească Inelul. Dar nu-l omorâți."

Kendrick s-a uitat lung și atent la Thor și, în final, a dat din cap.

"Văd că ai multă înțelepciune, în ciuda vârstei tale tinere."

Kendrick s-a întors spre Forg, l-a apucat de piept și s-a încruntat privind în ochii lui.

"Ești foarte norocos astăzi", a spus Kendrick. "Dacă-ți mai văd fața în fața mea din nou, te voi ucide eu însumi."

Kendrick s-a întins și a smuls insigna armatei de pe vesta lui Forg, l-a răsucit și l-a lovit tare, trimițându-l împleticindu-se de partea cealaltă a sălii. Forg a trecut grăbit prin cameră și Atme a deschis ușa, lăsându-l să ias, și a trântit ușa în urma lui.

Încet, camera a revenit din nou în viață, și cum a făcut-o, Brom a păși înainte.

"Încă nu au abordat problema cea mai importantă de astăzi aici", a răcnit el.

Camera a tăcut imediat și toți s-au întors spre el.

"Dacă zeii o vor, într-o zi, mai devreme sau mai târziu, Gareth va fi detronat. Când vine acea zi, vom fi lăsați fără un conducător al Inelului. Care MacGil îl va urma? Kendrick, tu ești întâiul născut, legitim sau nu. Bărbații te respectă. Este un rol pe care-l vei accepta?"

Kendrick a clătinat din cap.

"Ultima dorință a tatălui meu a fost ca Gwendolyn să domnească. Noi toți am fost martori."

Un icnet s-a răspândit în întreaga cameră.

"O femeie?" a strigat unul dintre cavaleri.

"Este adevărat!" a spus Reece.

"Este adevărat!" a strigat și Godfrey. "Am fost cu toții la această reuniune. A fost dorința tatălui nostru. El a trecut peste noi toți și a ales-o pe ea. Ca frați ai ei, noi o acceptăm. De fapt, cu toții suntem de acord cu alegerea."

"Dacă voi toți îl respectați pe MacGil", a spus Kendrick, "atunci îi veți onora ultima dorință. O veți instala și apăra pe Gwen ca domnitor al acestui regat."

Toți soldații din cameră s-au întors și s-au uitat la Gwen, și o tăcere grea a umplut camera.

Thor se uită la ea, și a văzut-o coborând capul, modestă.

"Dacă ea a fost destul de bună pentru MacGil, atunci e destul de bună pentru mine", a explodat Brom, întrerupând tăcerea uimită.

"Și pentru mine!" a adăugat Kolk.

"Și pentru mine!" au spus ca un ecou toți soldații în cameră.

"Dar Gwendolyn, tu ai accepta?" a întrebat-o Kendrick.

O tăcere plinnă de așteptare a urmat, în timp ce ea a plecat capul. Au urmat mai multe momente de tăcere.

"Știu că ai fi un conducător echitabil și înțelept", a adăugat Kendrick. "Mult mai bun decât Gareth."

"Ești ce a vrut tatăl nostru", a adăugat Godfrey: "și tu ești ce are nevoie Inelul."

În cele din urmă ea și-a dres glasul.

"Nu este ceva ce doresc, nici ceva ce caut, domnii mei", a spus ea. "Este adevărat, atunci când tatăl m-a presat, am fost de acord să accept. Dar am făcut-o cu părere de rău. Aș prefera ca unul dintre voi să domnească în locul meu."

Kendrick a clătinat din cap.

"Nu primim întotdeauna ceea ce dorim", a spus el. "Uneori, trebuie să faci ce este cel mai bine pentru regat. Și cu fiecare gram din cine sunt, știu că tu ești cea care ar trebui să domnească."

"Da!" au strigat mai mulți soldați, de acord.

În cameră s-a așternut o tăcere grea, pe când așteptau răspunsul lui Gwen.

"Gwen, spune da," a presat-o Godfrey, văzând-o nehotărâtă. "Oamenii au nevoie de cineva în jurul căruia să se adune. Nobilii, lorzii, toată lumea din toate provinciile -au nevoie să știe că cineva este acolo, cineva în spatele căruia pot sta, atunci când Gareth va trebui să cadă. De dragul regatului, spune da."

Gwen se uită în jos la pământ, simțind puternic spiritul tatălui ei cu ea, apoi, în cele din urmă, s-a uitat înapoi în sus.

"Sunt de acord", a spus ea, în cele din urmă.

Camera a erupt în urale și Thor putut auzi cât de fericită și ușurată era toată lumea de a avea o alternativă la Gareth. Și el se simțea ușurat, și mai mult decât mândru de ea.

Înainte chiar ca uralele să se liniștească, înainte de a fi avut o șansă să-o felicite, dintr-o dată, ușa sălii s-a deschis din nou, și un mesager s-a repezit înăuntru, frenetic.

"Domnul meu!" a spus el, înclinându-se în direcția lui Kendrick. "În fața acestei săli așteaptă un contingent de bărbați - o sută de oameni puternici, războinici, toți feroci. Din Nevaruns! Ei spun că au venit să-și ia mireasa!"

"Mireasa?" a strigat Kendrick.

"Ei spun că au venit să o ia pe Gwendolyn!" a spus mesagerul.

Sala a izbucnit într-un protest ofensat.

"Gwendolyn, este adevărat?" a întrebat-o Kendrick.

Ea se încruntă.

"Este, dar este un alt complot josnic pus în aplicare de către fratele nostru. El nu a reușit să mă asasineze, asa că acum el crede că mă toate mărita departe ca să scape de mine. El nu are niciun drept. El nu este tatăl meu."

Thor și-a scos brusc sabia, și a început să iasă afară din sală.

"Dacă are un drept legal sau nu, nu-mi pasă", a spus Thor. "Există doar un singur drept căruia mă voi supune, și acesta este dreptul sabiei. Dacă acești oameni doresc să o ia pe Gwendolyn de aici, ei vor trebui să treacă prin mine!"

"Și prin mine!" a strigat Reece, trăgându-și sabia.

S-a auzit sunetul a sute de săbii scoase din teacă în sala, căci toți soldații au trecut în spatele lui Thor.

Thor i-a condus afară din sală pe ușa deschisă, sute de soldati urmându-l pentru a întâmpina contingentul.

În fața lor, așteptând, erau o sută de războinici feroce, călare, liderul lor pe pîmânt, stând în picioare înaintea calului său. El era de două ori mai înalt și mai lat în umeri față de ca un om normal. Avea pielea de culoare roșu aprins și era încruntat, cu doi dinți lungi ieșind din gura lui ca niște colți, și avea mai multe rânduri de dinți ascuțiți, putrezi. Pielea de pe fata lui era roșie, ochii lui abia erau mai mari decât niște fante, de un galben închis, și capul lui chel avea o formă ascuțită. El și oamenii lui purtau cu toții armuri galbene și verzi.

"Am venit să-mi iau mireasa", a mârâit el în jos spre Thor. Suna ca mârâitul unui animal.

Krohn, stând lângă Thor, a mârâit, părul de pe spinare ridicându-i-se, gata să se năpustească la om.

"Te înșeli," i-a răspuns Thor, cu curaj, încercând să folosească vocea sa cea mai încrezătoare. "Nu există nicio mireasă pentru tine aici. Gwendolyn nu dorește să plece, și ea nu va părăsi acest regat fără sângele vărsat de toți oamenii noștri."

Bărbatul se încruntă în jos la Thor, pumnul încordându-i-se pe mânerul sabiei, față sa devenind chiar mai roșie.

"Mi s-a promis o mireasă de către Regele vostru!" mârâi omul, prinzând și dând drumul mânerului sabiei, în timp ce soldații săi se foiau nerăbdători în spatele lui.

"El ți-a promis ceva ce nu poți avea", a răspuns Thor. "Lupta ta este cu regele nostru, nu cu noi. Și nu cu Gwendolyn."

"Lupta mea nu este cu nimeni!" a strigat el. "Pentru că această mireasă este a mea. Și eu o iau! Acum dă-te din calea mea, micuțule!"

Nevarunul a făcut mai mulți pași spre Thor, a ridicat sabia sus, și cum a făcut-o, Thor a simțit o explozie de furie curgând prin el, ca nimic din ce mai simțise vreodată. Când omul a ajuns aproape, Thor a ridicat palma stângă și a întins-o spre el, și a privit cum o minge galbenă de energie i-a zburat din palmă, l-a lovit pe bărbat în piept și l-a trimis în zbor înapoi, zeci de pași, aterizând dur pe pământ.

Mulțimea a înghețat, privind.

Încet, Nevarunul a clătinat din cap și a revenit în picioare. Se întoarse și se uită în jos la Thor cu surprindere. Și cu ură. Dar de data asta, el nu a mai îndrăznit să se apropie.

"Ești un demon!" a spus Nevarunul.

"Cheamă-mă ce vrei," a spus Thor, fără să mai fie jenat de cine sau ce era. El începea să se simtă mai în regulă în propria piele. "Tu nu te vei atinge de Gwendolyn."

Nevarunul stătea acolo, nesigur, apucând și dând drumul sabiei, mârâind cu fiecare răsuflare.

După ce părea a fi o eternitate, în cele din urmă, el s-a întors la oamenii lui, murmură ceva într-o limbă pe care Thor nu a înțeles-o, apoi a sărit în șaua calului.

"Ai insultat onoarea Nevarunilor. Noi nu iertăm. Într-o zi, vei plăti - voi toți veți plăti - cu sânge. Și când ne vom lua mireasa - și o vom lua - vi-o vom aduce înapoi un cadavru!"

a scuipat Nevarunul, apoi el și contingent lui s-au întors și au călărit înapoi, accelerând înapoi pe drumul principal care ieșea din Curtea Regelui.

Thor a coborât încet sabia, tremurând în interior dar nevrând să o arate. Reece a venit și l-a bătut pe umăr, așa cum au făcut și alți câțiva.

Gwen a venit lângă el. Ea i-a pus o mână pe obraz, s-a aplecat spre el și l-a sărutat. Și cu acel sărut, totul s-a simțit din nou bine pe lume. El n-o va lăsa niciodată să plece. Niciodată.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Erec galopa pe Warkfin, îmboldindu-l cu tot ce avea, înaintând contra cronometru cum imagini ale lui Alistair îi fulgerau prin minte. El a galopat dinspre Baluster târziu în noapte, repezindu-se de-a lungul marginii orașului, spre apus, până când în cele din urmă primul soare a început să urce pe cer și în depărtare a zărit conturul unui mic castel, sus pe un deal, înconjurat de un șanț formidabil, cu un pod mobil, ziduri de piatră, și păzit de zeci de soldați. Ei purtau o armura distinctă, diferită de armura din nord-o armura verde, strălucitor, acoperit cu solzi, și căști de protecție cu apărătoare nazale care se terminau într-un vârf ascuțit. Erau probabil, două duzini de cavaleri de pază la intrare, ceva neobișnuit pentru un lord. Erec și-a dat seama că negustorul de sclavi a spus adevărul: acesta era într-adevăr un om puternic.

Erec înainta rapid pe drum în dimineața abia începută, direct spre pod, și în timp ce se apropia de el, poarta metalică a fost coborâtă încet, și mai mulți cavaleri au făcut un pas înainte, ținându-și sulițele sus, atenți la apropierea lui Erec. Erec putea vedea dintr-o privire că era depășit numeric, dar încă se simțea încrezător că va putea găsi o cale printre ei dacă era necesar. Dar el nu dorea să înceapă cu o confruntare. Încă avea încredere în semenii săi și, fiind nobilul care era, el a vrut să-i acorde acestui lord prezumția de nevinovăție și să creadă că el făcuse o greșeală; poate, când a cumpărat-o pe Alistair, el nu și-a dat seama că ea îi fusese răpită. Vroia să-i dea o șansă să îndrepte lucrurile înainte de a recurge la o confruntare armată.

Când Erec a șarjat spre pod, mai mulți soldați i-au blocat calea. Ar fi putut să-l ucidă pe fiecare dintre ei cu cele patru arme de aruncat pe care le avea la centură; dar în loc de asta s-a oprit înaintea lor, încercând să-și păstreze răbdarea.

"Anunță-te!" a strigat unul dintre soldați.

"Eu sunt Erec, fiul lui Arosen, campion al regelui MacGil al Regatului de Vest al Inelului," a anunțat Erec, stând drept, folosindu-și vocea autoritară. "Cer o audiență la Domnul vostru."

"Și cine este cel care dorește să vorbească cu mine?" a venit o voce bubuitoare.

Erec s-a uitat în sus și, deasupra podului mobil, în turnul de sus al castelului, în picioare pe un balcon mic, l-a văzut pe stăpânul castelului, un bărbat îmbrăcat în mătăsuri roșii și albe și cizme verzi, înalte până la genunchi, purtând o pelerină și o coroană de mici dimensiuni. Era evident din aspectul său că acest om se credea mai mult decât era. Părea să se imagineze rege; dar el era dar un lord mai puțin important, unul dintre miile care se supunea regelui MacGil și Armatei Regelui. După cum se comporta, el nu părea să-și dea seama de asta.

"S-ar putea să mă cunoști ca mâna dreaptă a Regelui și Campion al Cavalerilor de Argint", a anunțat Erec. "Frații mei de arme sunt câteva mii și, la chemarea mea, ei vor veni din toate colțurile Inelului ca să-mi susțină cauza. Eu nu i-am chemat niciocată, pentru că am vrut să-mi rezolv singur certurile. Spun acest lucru nu pentru a te amenința, ci doar pentru a arăta că ar fi cel mai bine să ne rezolvăm problemele fără confruntare."

"Și ce probleme aș putea să am cu tine?" strigă nobilul. "Stiu cine ești. Și armura o confirmă."

Erec își drese glasul, încurajat. Poate că, la urma urmei, se putea discuta cu acest nobil.

"Există o femeie pe care ai cumpărat-o de la un negustor de sclavi, cu doar o zi în urmă," a spus Erec, cuvintele aproape oprindu-i-se în gât când s-a gândit la Alistair. "Nu am nicio îndoială că nu ți-ai dat seama pe cine ai cumpărat. Dar ea este o femeie foarte specială. Ea a fost răpită, luată împotriva voinței ei din Savaria și adusă aici ilegal."

"Și de unde știi toate astea?" a întrebat nobilul.

"Pentru că ea este soția mea", a răspuns Erec.

Printre oamenii lui s-a auzit un icnet surprins, iar lordul a privit în jos în tăcere.

"Vă voi acorda prezumția de nevinovăție", a continuat Erec: "și voi presupune că nu aveați cum să știți acest lucru atunci când ați cumpărat-o. Acum că știți, vă cer să o eliberați, astfel încât să pot duce departe de aici, și să putem evita confruntarea. Indiferent de câți bani ați plătit negustorului de sclavi, vi-i voi înapoia, și chiar dublu."

"Oare?" strigă nobilul. "Și dacă refuz?"

Erec a fost șocat la răspunsul său; era unul la care nu se așteptase. El se uită urât, inima lui umplându-se cu mânie.

"De ce ați refuza?" a strigat Erec, surprins.

"Eu voi refuza," a strigat nobilul, "pentru că aleg să o fac. Pentru că nimeni nu-mi spune ce să fac. Poate că soția ta a fost luată în mod ilegal. Dar, apoi, din nou, poate că ar fi trebuit să fii mai atent ca soț al ei. Nu prea sună bine când cel mai bun cavaler al regelui nu poate împiedica răpirea propriei soții din fața ochilor lui."

Nobilul a râs, și oamenii lui au râs cu el, iar Erec a început să simtă cum se înroșește de furie, pe tot corpul.

"Deși MacGil ar putea avea mii de războinici - la fel am și eu," a strigat nobilul. "Nu există nicium lord care să fie la fel de bogat ca mine, și am folosit-o cu înțelepciune. Am plătit războinici din fiecare provincie vecină de aici până la Canion. Și l-am plătit cu generozitate. Oricine mă confruntă se va confrunta cu o armată diferită de orice au cunoscut vreodată. Chiar și un luptător ca tine ar fi zdrobit într-o clipă.

"Așa că lasă asta să-ți fie o lecție", a continuat lordul. "Data viitoare să fii mai atent cu cei de care-ți pasă. Ești un cavaler vai de capul tău, să vii aici și să te aștepți ca eu să compensez greșelile tale. S-ar putea să o fi cumpărat ilegal, dar acum ea este a mea. Și nu o să o las *niciodată* să iasă pe aceste porți. Nu dacă o ceri tu, și nu dacă o cere regele. Ea este proprietatea mea acum, pot face cu ea tot ce doresc. Și ca să știi, ai venit bine: acum sclavele o îmbăiază și va fi adusă în câteva clipe în dormitorul meu pentru prima dată. Știind cine ești, și știind cine este ea, acum abia o aștept cu mult mai multă nerăbdare."

Nobilul s-a lăsat pe spate și a zâmbit, încrucișându-și triumfător brațele, privind în jos la Erec.

Erec a fost copleșit de o furie, ca nimic din ce mai trăise vreodată. Acest om reprezenta pentru el tot ce era rău în omenire, chiar opusul cavalerismului, a tot ce se străduia el să fie.

Mai repede decât oricare dintre oamenii săi ar fi putut reacționa, Erec a scos o suliță scurtă din șa, o operă de artă, cu o coadă bine echilibrată de mahon, și cu vârful de argint, s-a lăsat pe spate, și a aruncat-o cu toată puterea lui spre nobil.

Sulița a zburat prin aer, mai repede decât o săgeată, și înainte ca nobilul să se fi putut mișca, sulița i-a trecut prin gât, străpungându-l complet și ieșind pe cealaltă parte, înfigându-se în peretele de lemn din spatele lui.

Nobilul a rămas pentru o clipă, cu o gaură uriașă în gât, sângele țâșnind afară, și și-a ridicat mâinile la gât, cu ochii larg deschiși de de șoc și durere. El a stat acolo timp de câteva secunde, privind în jos la Erec, fără să-i vină să creadă, iar apoi s-a prăbușit înainte, peste balcon, și trupul a picat la pământ, rostogolindu-se, până când a aterizat cu fața înainte, cu un pleosc.

Zăcea acolo, la intrarea în propriul castel, mort.

În tăcerea uimită, niciunul dintre soldații săi nu s-a mișcat, toți înghețați în stare de șoc, cu greu putând concepe ce se întâmplase atât de repede.

Erec nu a așteptat ca ei să reacționeze. El a sărit deja în mișcare în timp ce trupul nobilului cădea prin aer. A studiat dintr-o privire întreaga situație de securitate și a decis că nu-și va pierde timpul sau energia cu soldații care stăteau în afara porții. Obiectivul lui principal era să o ia pe Alistair și să plece de acolo, și prima sa problemă era să treacă dincolo de poarta înaltă, cu țepi. A galopat înainte, a băgat mâna în desaga șeii, a scos un lanț lung, cu o minge cu țepi la capăt și l-a învârtit prin aer, apoi l-a aruncat. Acesta s-a arcuit deasupra porții și s-a prins de un stâlp, mingea cu țepi răsucindu-se în jurul lui. Erec s-a apucat bine, a sărit de pe cal și s-a legănat pe lanț, ca un pendul. A trecut în zbor la mai multe picioare pe deasupra capetelor soldaților, și chiar spre golul de deasupra porții de metal.

A zburat prin fanta îngustă dintre partea de sus a porții și piatra arcuită, și a aterizat în siguranță pe cealaltă parte a barelor, în interiorul curții. Soldații de afară s-au repezit spre el, dar erau blocați, neputând să treacă.

Erec a căzut prin aer și a aterizat ghemuit, ridicându-se cu grație în picioare și orientându-se, imediat pregătit să atace soldații din curte.

Primul dintre mai mulți cavaleri verzi a atacat, și Erec a îngenuncheat și și-a înfipt sabia în stomacul omului, găsind un punct slab unde armura se întâlnea cu talia - bărbatul s-a prăbușit, scăpând un îmblăciu cu țepi, mort.

Erec s-a aplecat, a luat îmblăciul omului, s-a ridicat și l-a răsucit, izbind mingea cu țepi în fața unui alt atacator, trântindu-l pe spate. Erec l-a lovit pe cel de-al treilea atacator în piept, dându-l înapoi înainte de a-și putea aduce în jos securea. Apoi a

luat o suliță scurtă de la centură și a aruncat-o într-un alt atacator, străpungându-l în punctul slab al armurii, între genunchi și coapsă. Apoi a luat un mic topor de aruncat de la centură, s-a răsucit în cealaltă direcție și l-a lovit pe ultimul atacator în punctul slab dintre umăr si piept, trimițându-l la pământ cu un strigăt.

Erec a studiat curtea: cinci corpuri nemișcate și, pentru moment, nimeni care să-l mai atace.

El nu a pierdut timpul. S-a repezit alergând de-a curmezișul curții și s-a grabit in interiorul micului castel.

A stat acolo, în coridoarele întunecate și înguste și s-a uitat în jur, dezorientat.

"ALISTAIR!" a strigat el, disperat.

Nu a venit nici un răspuns - cu excepția unui alt atacator, care a venit după o curbă, atacându-l aproape imediat. Acest bărbat s-a repezit la Erec din spate cu brațele deschise, încercând să-l apuce de gât, preferând lupta corp la corp. Erec a apucat încheietura mâinii omului, s-a aplecat și l-a aruncat peste umăr. Apoi a făcut un pas înainte și a pășit pe gâtul omului.

Un alt atacator a venit din spate, și Erec s-a întors și l-a lovit cu cotul în burtă, apoi l-a prins și l-a aruncat cu capul înainte în perete. Cele două corpuri zăceau unul peste altul pe coridorul îngust.

Erec n-a mai pierdut timpul. El a ales o direcție și s-a întors și a fugit pe coridor, mergând spre inima castelului. El a sperat că Alistair era ținută în această direcție.

"ALISTAIR!" s-a aplecat el pe spate și a strigat din nou.

"EREC!" a venit un strigăt slab.

La început, el nu a putut spune de unde a venit; dar după o clipă, strigătul a venit din nou, mai tare de data asta.

"EREC!" a venit strigătul ei. "Aici sus!"

Erec a avansat, a văzut niște trepte de piatră în spirală, și a alergat spre ele exact când trei soldati s-au repezit în jos pe ele, toți în armură verde, cu săbiile trase. Erec a băgat mâna în pungă, a luat un pumn de pietre mici, netede, e care le păstra pentru praștie și le-a aruncat în partea de jos a scărilor, la picioarele acestor oameni. Ei nu au avut timp să reacționeze, și toți trei s-au poticnit, de-a berbeleacul, armura lor strivindu-se când au lovit solul chiar înaintea lui Erec.

Erec a păşit într-o parte şi i-a lăsat să se rostogolească pe lângă el, nedorind să piardă timp preţios şi energie pe o confruntare atunci când nu avea nevoie să o facă, deoarece propriul lor impuls şi greutatea i-au făcut să cadă, inconştienţi, la baza treptelor.

Erec a fugit pe lângă ei, repezindu-se în sus pe scări, urcând etaj după etaj. În spatele lui, în depărtare, auzea poarta de metal a castelului începând să fie strivită de grupul de soldaţi. Nu avea prea mult timp.

"ALISTAIR!" strigă el din nou.

"EREC!" a ţipat ea înapoi.

Apoi s-a auzit un ţipăt. Ţipătul ei. Era în primejdie.

Inima lui Erec a bătut mai repede şi el a fugit de două ori mai repede.

A ajuns la palierul de sus şi, în final, a auzit de unde veneau ţipetele. Se întoarse spre dreapta şi se repezi pe hol, văzând o uşă deschisă la capătul coridorului şi repezindu-se spre ea, auzind sunetele de luptă.

A năvălit în cameră şi a văzut-o pe Alistair, cu mâinile legate la spate, şi a văzut un însoţitor, unul din oamenii nobilului, apucând-o brutal şi împingând-o spre fereastra deschisă.

"Vei plăti pentru ce i-ai făcut stăpânului meu!" a spus slujitorul.

Slujitorul a fugit cu ea, grăbindu-se spre fereastra deschisă, şi Erec a putut vedea că omul se pregătea să o arunce pe fereastră, să o trimită în zbor spre moarte. A putut vedea, de asemenea, că el era prea departe în cameră pentru a ajunge la ei la timp. Îl putea ucide pe bărbat după aceea, dar nu o putea salva pe ea. Ea avea să moară.

Erec nu a ezitat. Şi-a stors creierul şi i-a venit o idee. Ştia că va risca viaţa lui Alistair încercând asta, dar trebuia să încerce: a dus mâna la brâu, a apucat pumnalul de aruncat, s-a lăsat pe spate şi s-a rugat la toţi zeii să nu rateze. Dacă greşea o idee, pumnalul avea să o ucidă pe Alistair în loc.

Erec s-a aplecat şi l-a aruncat şi a privit, cu inima oprindu-se, cum a zburat învârtindu-se în aer. Şi-a ţinut respiraţia.

Spre marea uşurare sa, a străpuns gâtul bărbatului şi a ratat-o pe Alistair.

Bărbatul i-a dat drumul şi a dus mâinile la gât, ţipând, sângele curgându-i peste tot în timp ce s-a prăbuşit la podea.

Alistair s-a oprit chiar în fața ferestrei și s-a întors cu fața la Erec. El a fugit la ea, a luat un alt pumnal și a tăiat frânghia care-i lega mâinile.

Ea l-a îmbrățișat, plângând isteric, înconjurându-l strâns cu brațele. Se simțea atât de bine să o aibă din nou în brațe.

Erec a deschis ochii și a privit peste umăr și, spre surprinderea lui, a văzut că slujitorul s-a ridicat brusc de la podea si s-a ridicat în picioare, scoțîndu-și pumnalul din gât, revenindu-și cumva. El a ridicat pumnalul sus și s-a repezit înainte, vrând să-l înfigă în spatele lui Alistair.

Cu abia o clipă mai devreme, Erec a dat-o la o parte, a pășit înainte și i-a prins bărbatului încheietura mâinii în mijlocul loviturii. Apoi, i-a dus cu forța mâna la spate, l-a apucat, a făcut trei pași înainte și l-au aruncat cu fața înainte pe fereastra deschisă, trimițându-l la soarta pe care el o intenționase pentru Alistair.

Omul s-a dus prin aer ca o ghiulea, țipând, rostogolindu-se, până când în sfârșit a aterizat pe pământul de dedesubt cu o bufnitură, la doar câțiva pași de stăpânul său.

Cum Erec s-a uitat pe fereastră, a văzut o priveliște care nu-i plăcea: zeci de cavaleri șarjau peste pod, spre castel, venind din toate direcțiile. Deja începuseră să forțeze poart, pentru a-și face drum în interior. În mod evident, acest nobil avea vasali puternici, și ei veneau așa cum juraseră.

"Mai este o cale de ieșire", a spus Alistair, venind lângă el, văzând unde se uita. "Am observat-o când m-au adus aici. O ușă din spate."

"Arată-mi", a spus Erec.

Au fugit pe coridor, până la capătul opus al castelului, iar ea i-a condus într-o cameră pe colț, de unde s-au uitat în jos pe fereastra deschisă. Erec a văzut partea din spate a castelului, ducând la o pajiște deschisă, fără vreun cavaler la vedere. Ea avea dreptate. Intrarea din spate era de asemenea blocată de o poarta de fier. Erec și-a dat seama că dacă ar putea coborî într-un alt fel, dincolo de poartă, ar putea fugi către câmpie și evita o confruntare cu zeci de cavaleri. El ar putea câștiga o astfel de confruntare, dar nu avea cum să o apere și pe Alistair în același timp. Trebuia să aleagă calea cu cele mai puține confruntări dacă dorea ca ea să supraviețuiască.

Erec a dus mâna la brâu și a scos un colac lung de sârmă pe care-l ținea legat. Era un fir lung, poate de șapte metri, cu un spin la capăt, pe care îl păstra pentru ocazii speciale, pentru a împiedica caii adversarilor. Nu-l folosise niciodată pentru un scop ca aceasta, și și-a dat seama că nu era chiar suficient de lung pentru a ajunge la sol - va fi o prăbușire lungă, dificilă. Dar nu avea de ales.

Erec a studiat zidurile de piatră din afara ferestrei și a reperat un suport metalic pentru steag încorporat în perete. A înfășurat mingea de metal în jurul lui și a aruncat firul afară. A căzut în jos pe perete castelului, aterizând cu aproximativ trei metri mai sus de pământ, dar pe cealaltă parte a castelului, dincolo de poarta de metal. În cazul în care căderea nu-i omora, ar fi putut scăpa.

S-a auzit sunetul soldaților venind pe hol, și știa că nu au prea mult timp.

"Dar cum rămâne cu mâinile noastre?" a spus Alistair. "Sârma asta o să ne taie de tot."

Erec se gândea la același lucru; el a studiat camera căutând ceva, orice, pentru a le proteja.

"Ia asta", a spus Alistair.

Ea și-a dat jos mantia de blană, și Erec a luat-o recunoscător și și-a înfășurat-o în jurul mâinilor, iar și iar.

"Urcă-te pe spatele meu", a spus el.

Ea a sărit pe el și, cu ea în spate, el a urcat pe pervazul ferestrei, a apucat firul, l-a testat și s-au coborât pe peretele castelului.

Ei au alunecat mai repede decât a putut el controla, prea repede, și nu putea opri alunecarea. S-au dus în jos de zbor, până unde s-a terminat firul, iar apoi au căzut încă trei metri prin aer.

Au aterizat dur pe pământ - prea tare - și Erec s-a întors în ultima secundă pentru a amortiza căderea lui Alistair și a duce el greul. Când ea a aterizat deasupra lui, el a simțit o coastă trosnind.

Își pierduse sufletul, și s-a ridicat în patru labe, văzând stele verzi, și s-a întors și s-a uitat la ea.

"Ești în regulă?" a întrebat el.

Ea dădu din cap, și el a putut vedea că era ametită, dar nevătămată, spre marea lui ușurare.

Erec a auzit scrâșnetul metalului, și a știut că armata a intrat în castel, și era înăuntru, șarjând în sus pe scări după ei.

Erec s-a ridicat și a fluierat, un fluierat distinctiv, unul pe care doar Warkfin avea să-l audă și să-l înțeleagă.

Câteva clipe mai târziu, Warkfin a venit în galop pe lângă partea din spate a castelului, și Erec s-a ridicat și a aruncat-o pe Alistair sus, apoi a urcat în șa. Ea se ținea bine la pieptul lui, și el l-a îmboldit pe Warkfin la galop.

S-au îndepărat repede de acel loc, sunetele războinici năvălind în castel din ce în ce mai îndepărtate, cum au înaintat.

Senzația mâinilor lui Alistair în jurul pieptui său i-a adus mai mult confort decât și-ar fi imaginat posibil.

Ea era în siguranță. În sfârșit. Ea era în siguranță.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Andronicus ținea o torță aprinsă în timp ce galopa în fruntea armatei sale, apoi s-a aplecat și a aprins acoperișurile de stuf ale caselor McCloud cum au călărit prin sat. În câteva el a reușit să aprindă tot satul, și a galopat pe străzi, în cerc, iar și iar, prin flăcările urlătoare, cum țipetele au început să se ridice în jurul lui. El a zâmbit cu satisfacție. Asta o să-l învețe minte pe regele McCloud. Asta o să-i învețe pe acești săteni McCloud să se ascundă în interiorul casele lor, să creadă că ar putea fi vreodată în siguranță față de el sau de oamenii lui. Îi va distruge până la ultimul înainte de a pleca din acest oraș. Nu va supraviețui nici măcar un singur suflet. Ăsta fusese întotdeauna motto-ul său.

În toate țările, în toate teritoriile lumii pe care le cucerise, Andronic a urmat întotdeauna o regulă simplă: zdrobește și ucide și distruge-i pe toți și totul în cale. Nu lăsa supraviețuitori. Nu lua prizonieri. Arde totul până la pământ, astfel încât să nu exista nimeni în viață care să încerce să reînvie vechiul mod de viață. Va fi doar noua cale. *A lui* .

Și a funcționat. Ei au cucerit oraș după oraș, țară după țară, și imperiul său a crescut la milioane de oameni. Soldații săi erau milioane, și sclavii lui erau mai multe milioane, toți ascultători până în pânzele albe. Putea trimite armatele simultan în orice colț al lumii pentru a zdrobi pe oricine ar fi îndrăznit să se ridice împotriva lui. Nimic nu i-a dat mai multă bucurie.

Acum era timpul să-l facă pe acest rege McCloud să plătească. McCloud făcuse greșeala gravă de a-l supăra pe Andronicus, de a refuza să coopereze cu el când a avut ocazia. Desigur, oferta lui Andronicus fusese una duplicitară, și dacă McCloud i-ar fi permis să traverseze Canionul, el ar fi folosit prima ocazie să distrugă tot ceea ce era al lui McCloud. Dar cel puțin nu ar fi făcut-o imediat. I-ar fi dat lui McCloud un pic de timp să creadă că era liber, înainte de a-l atrage într-o ambuscadă și de a-l măcelări pe el și pe familia lui.

Dar McCloud nu a acceptate asta, și asta l-a înfuriat pe Andronicus. Acum, pentru a trimite un mesaj restului imperiului său, el nu doar că-l va distruge pe McCloud și cei dragi lui, dar

avea și să-i tortureze mai întâi. El a zâmbit când s-a imaginat dezmembrându-i încet, transportându-le părți ale corpului în toate cele patru colțuri ale imperiului. Da, el le va micșora capetele și le va conserva, și poate chiar își va înlocui colierul pe care-l purta acum cu capul micșorat al lui McCloud. El a dus mâna și a pipăit capetele micșorate suspendate la baza gâtului său, și s-a bucurat enorm de idee. A început deja să-și imagineze tipul de lanț pe care-l va trece prin capul lui McCloud.

Oamenii lui Andronicus l-au prins din urmă, cincizeci de pași în spatele lui, șarjând cu un strigăt în satul în flăcări și măcelărindu-i pe sătenii, care fugeau din casele lor. Andronicus s-a uitat înapoi și a zâmbit, deoarece putea vedea deja sângele umplând străzile. Se arăta a fi o zi fabuloasă.

Acesta era al zecelea sat McCloud pe care l-au devastat astăzi, iar al doilea soarele abia se ridicase pe cer. Ei au ajuns mai devreme în acea dimineață pe țărmul McCloud, Andronicus conducând o flotă de zece mii de nave. Când picioarele sale au atins nisipul, el s-a mirat că era înapoi aici, în acest loc, pe țărmurile exterioare ale Inelului, de două ori într-o singură lună. De data aceasta, însă, el a venit pregătit pentru război, nu pentru vorbe. El și-a adus prizonierul McCloud care avea cheia trecerii Canionului. De data aceasta el nu se va întâlni cu McCloud. De data aceasta el își va conduce oamenii peste pustietatea șaptezeci și cinci de kilometri din teritoriul exterior al clanului McCloud, va merge direct la Canion și-l va folosi pe prizonierul McCloud să-i arate cum să-l treacă. Oamenii lui vor traversa Canionul, pe partea cealaltă, și-l vor surprinde pe McCloud și-i vor arde curtea până la pământ. El aștepta cu nerăbdare să vadă surpriza pe fața lui McCloud când avea să-l vadă pe Andronicus în propria curte, peste canion. Va fi de neprețuit.

Și când Andronicus va termina distrugerea clanului McCloud, se va întoarce spre ținta lui reală: clanul MacGil. Odată în interiorul inelului, el va traversa Ținuturile Înalte, își va aduce armata de un milion de oameni chiar pe treptele castelului MacGil și va distruge orice amintire a existat vreodată despre Curtea Regelui. Când avea să termine, va fi o amintire îndepărtată, un morman de moloz. El putea vedea deja fumul și cenușa și mirosurile cu ochii minții, putea vedea deja ținuturile MacGil, odată atât roditoare, doar niște ruine pustii, un semn

pentru toți cei care îndrăzneau să lupte cu el. Gândul l-a făcut să zâmbească.

Andronic a șarjat, fără a se mai opri pentru a teroriza acest sat, concentrându-se în schimb pe Canionul care se profila la orizont. Oamenii lui l-au prins din urmă, călărind alături de el, și s-au repezit peste pustiul dezolant populat la întâmplare cu sate McCloud, oameni proști de frontieră care fuseseră destul de idioți pentru a trăi în afara Canionului. Și-o meritau. Ei ar fi trebuit să fi trăit în interiorul Canionului. Oare chiar toți credeau că vor fi în siguranță aici pentru totdeauna, la îndemâna marelui Andronicus?

Ei au călărit ore în șir spre vest, apropiindu-se de canion, pustiind încă mai multe mai multe sate de-a lungul drumului. Cum al doilea soare s-a ridicat mult pe cer, în cele din urmă, ei au cotit pe lângă un vârf de deal, și Andronicus l-a văzut: marele Canion. Era la fel de maiestuos acum cum fusese atunci când l-a văzut pe când era doar un băiat. Îl nedumerea la culme, aceasta minune a lumii, cu scutul său de energie magică care îi ținuse poporul la distanță de Inel de generații. Acesta era singurul loc rămas pe planetă pe care armata sa nu l-a putut încălca.

Acum, în cele din urmă, el avea informațiile de care avea nevoie să-l traverseze. Va realiza ceea ce toți strămoșii lui mai înainte n-au reușit să facă. El va intra în ultima parte neatinsă, curată a planetei, și își va pune oamenii să-- mânjească fiecare centimetru. O va zdrobi până când avea să fie în întregime sub stăpânirea lui. Putea savura deja impulsul de putere pe care avea să-l simtă când avea să termine. Nu va mai exista niciun loc pe care el nu l-a cucerit.

Oamenii lui Andronic au călărit lângă el și toți s-au oprit când au ajuns în cele din urmă la marginea Canionului. Ei au descălecat, și Andronicus a făcut mai mulți pași înainte, privind în jos la marea genune. Era enorm, înfricoșător, chiar și pentru el, care fusese peste tot în lume, care văzuse totul, fiecare minune a naturii. Acesta era unic. O ceață galbenă, stranie, plutea în canion, care părea să se întindă la nesfârșit, și chiar de aici Andronicus putea simți forța energiei enorme a scutului. A întins o mână în aer, spre margine, și a ținut-o acolo. Știa că era protejat de un zid invizibil și că, dacă el ar fi întins mâna mai departe, aceasta l-ar spinteca. Era ca și cum un balon invizibil îi ținea blocați afară.

Dacă nu ar fi fost scutul, el și oamenii lui ar fi putut pur și simplu să-i ucidă pe războinicii McCloud staționați pe podul din Trecătoarea de Răsărit, sau să coboare pe fundul lui, sau să-și construiască propriul lor pod. Și-a imaginat o mie de moduri în care l-ar putea străpunge. Dar și-a adus aminte când au încercat în trecut, atunci când au avut acolo tabăra timp de un ciclu complet al lunii, și au încercat orice modalitate imaginabilă. De fiecare dată, de îndată ce a trecut pragul, scutul de energie i-a eviscerat, omorându-i oamenii instantaneu și nelăsând nicio modalitate de a-l trece.

De data aceasta va fi diferit.

"Aduceți-l la mine," mârâi Andronicus, fără să privească înapoi, întinzând o mână și extinzându-și cele trei gheare lungi.

Câteva clipe mai târziu oamenii lui s-au repezit, și l-a văzut pe prizonierul McCloud, zbătându-se, cu frică în ochi, cum l-au împins în brațele lui Andronicus. Andronicus s-a întins și l-a prins de cămașă cu cele trei gheare, trăgându-l aproape.

"Asta este șansa ta, omule", i-a spus. "Ai promis să ne arăți cum să străpungem Canionul. Noi suntem aici. Care este?"

Omul stătea acolo, cu ochii mari, privind de la Andronicus în jos în abisul Canionului, tremurând. Andronicus a început să simtă ceva în neregulă, și lui nu-i plăcea ce simțea.

"Îmi pare rău", a strigat omul. "Am mințit! Nu am nicio idee cum să-l treceți. Am vrut doar să ies din închisoare. M-ai avut acolo atât de mulți ani. Nu o puteam suporta. Am fost disperat. Aș fi spus orice. Îmi pare rău!" a spus el, plângând. "Îmi pare rău!"

Andronic a privit în jos la acest om, nevenindu-i să creadă; apoi neîncrederea lui s-a schimbat în furie, o furie mai adâncă decât orice a simțit vreodată. Fusese păcălit. De un om. El își adunase întreaga armată, trecuse marea Ambrek, așteptase cu nerăbdare asta și se desfătase cu acest moment - toate pentru a fi mințit de un omuleț patetic.

Andronicus scoase un urlet nepământean și se întinse, ridicându-l pe om la înălțime deasupra capului și, folosindu-și puterea incredibilă, l-a rupt în două. Sângele a împroșcat peste tot, peste capul și fața lui Andronicus, peste piept, cum omul, separat în două părți, țipa și urla. Erra încă în viață, cele două jumătăți ale corpului său zbătându-se încă, atunci când

Andronicus s-a întins în spate și a aruncat bucățile corpului în abisul Canionului.

Omul a țipat când trupul său separat s-a rotit în aer - dar apoi deodată s-a făcut liniște când a trecut linia invizibilă a scutului de energie. S-a dezintegrat în cenușă.

Andronic se lăsă pe spate și țipă, un țipăt de disperare, de frustrare, unul care a zguduit întregul Regat al Inelului. Avea să găsească o cale, dacă era ultimul lucru pe care avea să-l facă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Thor a mers cu Gwendolyn pe calea care duce în afara Curții regelui, prin arcada Porții de Miazănoapte și pe drumul care ducea spre Vârfurile Kolvian, cu Krohn mergând fericit alături de ei. Totul fusese ca un vârtej de când părăsiseră sala de arme, și Thor încă încerca să proceseze tot ce se întâmplase. Era șocul noii forțe de luptă a lui Gareth, loială numai lui; șocul împărțirii Cavalerilor de Argint, care trebuiau să trăiască în cazarma armatei regulate; împărțirea Regatului, pe care o putea simți crescând tot mai mare în timp; trădătorul, Forg; Gwen care fusese numită următoarea regină, dacă Gareth avea să cadă; și mai presus de toate, cei din Nevaruns care veniseră pentru a încerca să o fure pe Gwen și să o ducă departe. Thor a încercat să nu se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă el și ceilalți bărbați nu ar fi fost acolo când au venit. Oare Gwen i-ar fi fost luată chiar acum? Nu era nimic la care fratele ei Gareth nu s-ar fi coborât pentru a o îndepărta?

Thor era atât de recunoscător că a fost acolo să-i oprească, și atât de recunoscător că avusese sprijinul colegilor săi soldați. Se simțea atât de mândru de ea, că toți vroiau ca ea să domnească, și într-adevăr, el a simțit că nimeni nu ar fi un mai bun conducător decât ea.

Dar el a simțit, de asemenea, că timpul lor împreună era prețios acum, cu Legiunea pregătindu-se să fie trimisă din nou pentru a ajuta la reconstruirea orașelor devastate de raidul McCloud. Știa că era doar o chestiune de timp până când el era chemat, trimis cu ceilalți, și dorea fiecare minut pe care-l putea avea cu Gwen.

Mai presus de toate, era întrebarea care încă îi ardea în minte: oare ea vroia să se căsătorească cu el? În timp ce mergeau printre câmpuri, făcându-și încet drum dincolo de stânci, mână în mână, inima lui Thor bătea să-i sară din piept și gâtul îi era uscat. Era pregătit să o întrebe; vroia să o întrebe; și la fiecare pas, se întreba dacă acest loc era unul potrivit pentru a pune întrebarea care le va schimba viața pentru totdeauna. Se simțea rușinat că nu avea o bijuterie sau un inel sau ceva de valoare să-i dea; tot ce avea era dragostea lui. Și tot îi era teamă că ea ar putea spune nu. Atunci ce se va întâmpla cu

relația lor? Oare el se întindea mai mult decât îi era plapuma? Oare ea încă mai credea că el îi era inferior cumva? Oare ea chiar crezuse asta vreodată?

Thor vroia să creadă că ea nu o făcuse, că va spune da, dar o parte din el era încă nesigură.

Cu toate acestea, venise timpul să întrebe, și la fiecare pas, el vroia să o facă. Dar pur și simplu nu a putut spune când era momentul perfect.

"Pari preocupată", a spus Gwen, în timp ce mergeau.

Thor s-a scuturat.

"Chiar par?" a întrebat el.

"Da, chiar pari", a spus ea.

"Îmi pare rău", a spus el. "Spune-mi unde mă duci."

"Ți-am spus deja," a spus ea, cu un zâmbet în colțul buzelor. "Chiar nu ești prezent, nu-i așa?"

El roși.

"Îmi pare rău. Te rog, spune-mi din nou."

"Am vrut să te aduc la un loc care este important pentru mine. Ai spus că vrei să afli mai multe despre mine. Și acest loc spune totul. Acesta este locul unde îmi petrec majoritatea timpului atunci când ești departe. Înseamnă totul pentru mine, și chiar mai mult. Și vreau să-l împărtășesc cu tine."

"Sunt onorat", a spus el. "Ce este?"

Zâmbetul lui Gwen s-a lărgit.

"Vei vedea când vom ajunge acolo."

Ea i-a strâns mâna mai tare, și au mărit pasul, Krohn schelălăind alături de ei, cum au continuat printre câmpuri, și în sus pe panta treptată a unui deal mare, acoperit cu flori.

"Timpul nostru împreună este scurt", a spus Thor, dregându-și vocea, transpirând pe când a început să se pregătească de propunere. "În curând, voi fi expediat, cu restul Legiunii, pentru a ajuta la reconstrucție."

"Știu", a spus ea, cu fața întunecându-i-se. "Dar reconstrucția nu va dura mult. Vei fi înapoi într-un număr de zile."

"Când mă întorc, sper că lucrurile se vor schimba", a spus el, aproape bâlbâindu-se.

"Cum?" a întrebat ea.

El își drese glasul de mai multe ori, roșind. Se simțea ca un prost că era atât de jenat, așa de fricos în această arenă.

"Există o întrebare pe care vreau să ți-o pun," a reușit să spună în cele din urmă.

Zâmbetul ei s-a lărgit.

"Și?" a întrebat ea. "Care ar putea fi aceasta?"

Thor a deschis gura să vorbească de mai multe ori, dar de fiecare dată, gâtul i s-a uscat. El s-a înroșit, jenat. Nu mai ceruse vreo fată de nevastă înainte, și nu știa modul corect de a o face.

"Um ...", a spus el, apoi a început din nou, "um ... Mă întrebam....."

Gwen a râs în cele din urmă.

"Nu te-am văzut cu limba așa de legată de când te-am întâlnit prima oară", a spus ea râzând tot mai tare.

Thor roși și mai mult, acum nesigur dacă ar trebui să continue. Se simțea de parcă ar fi stricat deja momentul.

Au ajuns în vârful dealului în acel moment, și cum au făcut-o, au văzut o clădire înaintea lor. Amândoi s-au oprit, uitându-se la ea, și Thor fost luat prin surprindere de uimire. Era una dintre cele mai frumoase structuri pe care le văzuse vreodată. Avea o formă de cerc perfect, construită jos, aproape de pământ, poate doar de patru metri înălțime, și era construită dintr-o piatră străveche, tocită, de un alb strălucitor. Acoperișul său eracomplet plat, acoperit cu o placă de aur strălucitoare, care reflecta lumina soarelui. Ușa era joasă și arcuită, făcut din același aur reflectiv.

"E frumos", a spus Thor. "Ce este?"

"N-ai fost niciodată aici?"

Thor clătină din cap, simțindu-se rușinat, ignorant.

"Este Casa Învățaților", a explicat ea. "Acesta conține volumele cele mai prețioase și mai rare din regatul nostru. Găzduiește Biblioteca Regală - care constituie, în opinia mea, cele mai mari comori pe care le are regatul nostru."

Gwen i-a luat mâna și l-a dus la ușă, si când a făcut-o, el a știut că trecuse timpul când o putea întreba. Îi venea să-și dea palme; va trebui să o întrebe mai târziu.

Ei au ajuns la clădire și Gwen a deschis ușa natural, ca și cum ar deținut locul. Thor intrat înăuntru, Krohn urmându-l.

Cum au intrat, Thor era complet uimit. În timp ce peretele exterior era făcut în întregime din piatră, peretele interior era făcu în întregime din sticlă, și în interior era curte circulară, cu iarbă, cu un singur copac, un pom fructifer cu flori rare, în

centrul său. Lumina soarelui inunda interiorul prin sticlă, iluminându-l din curtea interioară.

De-a lungul pereților interiori, cât vedeai cu ochii, erau coperți de cărți - cărți vechi, mari, groase, cu legături de piele și de argint și de aur, volumele cele mai exotice și prețioase pe care le văzuse vreodată. Ele străluceau, arătau ca niște opere de artă.

"Acest loc este magnific", a spus Thor. "Ai citit toate aceste cărți?" întrebă el, cu admirație.

Gwen a dat capul pe spate și a râs.

"Mi-aș dori", a spus ea. "Am încercat cu siguranță. Acesta este locul unde îmi petrec cea mai mare parte a zilelor. Frații mei a făcut mereu mișto de mine că sunt un șoarece de bibliotecă. Dar este o mare parte din viața mea."

Dintr-o dată, Thor și-a dat seama de ceva.

"Acesta este motivul pentru care tatăl tău te-a ales ca să domnești", a spus el. "El a crezut că ești cea mai deșteaptă."

Gwen s-a uitat înapoi, clipind, ca și cum s-ar fi gândit la asta pentru prima dată. Ea ridică din umeri.

"Nu știu." Frații mei sunt destul de inteligenți, de asemenea."

Dar Thor putea spune că ea era doar modestă. Văzând-o în acest loc, cât de în largul ei se simțea aici, a văzut-o într-o nouă lumină; el a văzut pentru prima oară cât de învățată era, putea vedea inteligența strălucind în ochii ei, și deodată totul avea sens. El a putut vedea că Gwendolyn avea propria ei sursă de putere. Cunoașterea. Intelepciune dincolo de orice ar fi putut Thor spera vreodată să atingă. Era o inspirație. Și nu s-ar fi așteptat niciodată la asta de la ea, având în vedere cât de frumoasă era, și dat fiind faptul că femeile primeau rareori dat o astfel de educație științifică în acest regat.

"Ai întrziat pentru lecția zilei", a venit o voce.

Thor s-a întors și a văzut un om bătrân venind spre ei, cu fața acoperită de riduri, cu capul acoperit cu păr cărunt, purtând robele violet și verzi ale Consiliului Regal. Mergea șchiopătând, încet, un pic adus de spate, folosind un baston pentru a se deplasa mai ușor, vârful de aur creând ecouri când lovea podeaua de piatră. El i-a zâmbit cu căldură lui Gwen, fata lui încrețindu-se într-un milion de linii.

Gwen își drese glasul.

"Thor, ți-l prezint pe Aberthol. El este Învățatul Regal. A fost consilierul tatălui meu, și al tatălui său înaintea lui."

"Și al tatălui său înaintea lui", a adăugat Aberthol cu vocea lui răgușită, zâmbind. "Dar nu și al noului rege MacGil", a adăugat el, devenind serios. "Nu mai sunt, oricum."

Gwen s-a uitat la el, șocată.

"Serios?" a întrebat ea.

El a dat din cap.

"Nu mai sunt, de ieri. Era pur și simplu prea mult. Nu-i mai puteam suferi nedreptățile. Oricum s-a înconjurat cu un nou Consiliu. Oameni tineri. Toți părând hotărâți să-i dea sfaturi rele. Încă mai particip la ședințele Consiliului, dar este doar o formalitate acum."

Aberthol clătină din cap întristat.

"Tatăl tău s-ar întoarce în mormânt", a spus el. "Acest lucru nu prevestește nimic bun pentru Inel. Absolut nimic bun. Când cunoașterea și înțelepciunea sunt înlocuite cu ignoranță și trufie, este doar o chestiune de timp până când curtea se prăbușește - și regatul împreună cu ea. Pentru că, după toate, pe ce sunt clădite o curte și un regat, dacă nu pe cunoaștere și înțelepciune? Toate celelalte - arme și soldați și bogăție și putere - toate celelalte le urmează. Înțelepciunea este fundamentul oricărui regat. Nu uita niciodată asta, Gwendolyn."

Ea dădu din cap înapoi spre el, și el a studiat-o.

"Am auzit că vei domni", a adăugat el.

Gwen a deschis ochii mari de uimire.

"Cum ai auzit asta?" a întrebat ea.

El i-a zâmbit.

"Nu am rămas fără resurse", a spus el, "chiar și pentru un bătrân. Veștile călătoresc rapid la Curtea Regelui. Prea repede. Cu toate acestea, în acest caz, este o veste pe care sunt fericit să o primesc. Întotdeauna am știut că ai fi un mare conducător. Chiar mai mare decât tatăl tău."

Gwen roși și se uită în jos la podea.

"Nu sunt conducătorul nimănui încă", a spus ea. "Fratele meu încă domnește. Și nu există niciun semn că va abdica."

Aberthol ridică din umeri.

"Un măr cu un miez putred poate rezista doar o vreme", a spus el. "Ori el va cădea, ori regatul va pieri mai întâi. Ambele nu pot rezista. Renunță la modestie. Începe-ți pregătirile. Inelul

nostru are nevoie de tine. Acum nu este momentul pentru blândețe. Acum este timpul pentru o demonstrație de putere. Imbrățișează-ți rolul. Permite-le oamenilor din regat să-și ia puterea de la tine. Fă ce a dorit tatăl tău să faci. Nu mai e vorba doar de tine. Este vorba despre *ei*. Poporul. Cei fără conducător."

Gwen dădu din cap.

"Voi face tot ce pot pentru a ajuta poporul nostru", a spus ea.

Aberthol se întoarse și se uită la Thor. El a deschis ochii puternic ridați doar cât să se uite cu adevărat la el.

"Și tu ești nou-venitul", a spus el. "MacGil te-a plăcut. Pot vedea de ce. Există inteligență în ochii tăi. Aceasta te va servi bine. Nu o uita niciodată. Să nu crezi că te poți baza doar pe arme. Sau pe vrăjitorie. *Inteligența* îți este coloana vertebrală."

Thor a coborât capul.

"Da, sire", a spus el calm.

"Tu ești dezavantajat", i-a spus el lui Thor. "Ai fost crescut ca un țăran, fără acces la Biblioteca Regală. Dar, apoi, din nou, puțini oameni din Inel au acces. Învață de la Gwen. Las-o să te învețe. Imbrățișează ce are să-ți ofere. Consideră-te norocos că ai găsit acest loc acum, nu mai târziu în viață. Contempleaă toată cunoașterea de aici. Învață istoria Inelului și cunoaște-o bine. Fără cunoaștere, fără istorie, tu nu ești altceva decât o cochilie goală."

Cu asta, Aberthol întoarse și trecu pe lângă ei, atingându-i în trecere, bastonul țăcănind cum a plecat.

"Întotdeauna să-ți amintești, Gwendolyn," a spus el, fără să se întoarcă, continuând să meargă, "aceste cărți te vor salva."

Thor se întoarse și se uită la Gwen, copleșit. Ochii ei străluceau înapoi la ai lui.

Când Aberthol nu-i mai putea auzi, ea a spus încet, "Îmi pare rău despre asta - el poate fi intens. Nu pierde timpul cu trivialitati. Nu a făcut-o niciodată."

"Să nu-ți pară", a spus Thor. "A spus destule în câteva minute să mă facă să gândesc pentru o viață."

Gwen a râs, s-a întins și i-a luat mâna și l-a condus pe hol. Ea l-a ghidat în jurul cercului larg, trecând pe lângă rafturi pline de cărți, apoi la o scară îngustă, de piatră, în spirală, care ducea în jos, în subteran, în măruntaiele locului.

Thor o urmă, uimit că mai exista un etaj subteran. În timp ce mergeau, scara continua, și au trecut de etaj după etaj de cărți, coborând în subteran tot mai adânc și mai adânc, probabil vreo zece etaje bune. Thor a fost șocat. Acest loc era vast. Un labirint.

"Toate aceste cărți," a spus Thor, trăgându-și sufletul pentru a ține pasul când Gwen continuat să coboare în viteză, ca și cum ar fi fost acasă. "Am fost pur și simplu copleșit de numărul de cărți de la primul etaj. Dar numărul de etaje de aici nu pare să se termine."

Gwen a râs.

"Da, biblioteca este vastă. Dar ține minte, avem de-a face cu șapte sute de ani de regi MacGil. Cunoașterea este la fel de vastă și de profundă ca istoria familiei - ca Inelul în sine. Această clădire găzduiește, de asemenea, texte străvechi din toate colțurile Imperiului, vechi de mii de ani, și noi le suntem gardieni. Suntem deținătorii adevărului străvechi. Acesta este unul dintre motivele pentru care Imperiul e atât de hotărât să ne strivească. Ei doresc să șteargă istoria. Pentru a o rescrie. Atâta timp cât le păstrăm aici, ei nu o pot face."

Au ajuns la ultimul etaj și Thor a urmat-o Gwen pe un coridor de piatră, a luminat la fiecare câțiva pași de torțe. Gwen a luat una de pe perete și a cotit de mai multe ori pe diferite coridoare, până când au ajuns la o cameră mică din spate.

Cân au intrat ea a aprins mai multe torțe de-a lungul pereților, până când cămăruța confortabilă a fost luminată. Și-a pus torța pe perete și l-a condus pe Thor la un scaun confortabil, suficient de mare pentru doi, o masă străveche de stejar în centrul camerei, plină-ochi cu teancuri de cărți. Thor abia putea pricepe acest loc. Numai pe această masă erau destule cărți să-i ajungă o viață întreagă, și după modul în care Gwen a început să le organizeze, părea ca și cum ea ar fi fost familiarizată cu toate.

Gwen s-a întins și a deschis o carte supradimensionată, arătându-i hărți antice. Thor s-a aplecat lângă ea și și-a trecut mâna de-a lungul paginilor fine, încrețite, de-a lungul cernelii în relief, urmărind trasee de râuri, de munți. Această hartă părea o operă de artă.

"Știi limba veche?" a întrebat Gwen. "Limba pierdută a Inelului?"

Thor clătină din cap, jenat.

"Nu te simți prost", a spus ea. "Nu există niciun motiv pentru care ar trebui să o știi. Cei mai mulți nu o știu. Acesta este predată obligatoriu în familia regală. În afară de asta, este de multe ori domeniul învățaților și regilor. Aș dori să te învăț, dacă vrei să o știi."

"Mi-ar plăcea să o faci" a spus Thor, entuziasmat de idee. Thor a iubit întotdeauna cunoașterea, dar nu a avut niciodată acces la ea în satul său umil; mai ales nu a avut acces la așa ceva, cum ar fi limba veche, despre care știa că fusese limba regilor de sute de ani. Ideea de a o învăța îl încânta.

"Asta e bine", a spus ea, "pentru că cele mai multe dintre aceste cărți sunt scrise în ea. Fără asta, e greu să te întorci în trecut mai mult de câteva sute de ani. Comorile pe care le deschide sunt infinite."

Gwen a dat paginile grele până au ajuns la o altă hartă. Acesta era chiar mai complicată, desenată în tot felul de culori diferite, cu marcaje care ieșeau din pagină. Terenul pe care îl arăta părea foarte frumos. El nu mai văzuse niciodată o carte ca aceasta, în viața lui.

"Ce este locul asta?" a întrebat el.

"Noaptea trecută, când mi-ai spus despre mama ta," a spus Gwen, "m-ai făcut curioasă. Eu nu pot suporta ghicitorile; întotdeauna trebuie să ajung la originea lucrurilor. Când mi-ai spus că nu ai întâlnit-o niciodată, și că nu știi cine sau unde este, mi-ai stârnit curiozitatea. Am făcut cercetări pentru tine în Ținutul Druizilor."

Inima lui Thor sarit o bătaie și el se aplecă mai aproape.

"Am găsit aceste hărți vechi", a spus Gwen. "Cred ca aceasta este țara în care locuiește mama ta."

Thor s-a aplecat, fascinat, privind hărțile cu un nou simțământ de scop. El a văzut literele antice, și, deși nu putea înțelege limba veche, a presupus că descriau Țara Druizilor. Și-a trecut degetul peste fiecare linie, albastrul oceanului, roșul stâncilor. A zărit pe hartă un castel albastru, albastru strălucitor, cocoțat în vârful unei stânci, înconjurat de o vastă și goală mare. Era pasarelă lungă de piatră care ducea la ea, curbându-se în neant. Thor putea simți magia care venea din acel loc.

"Castelul Lira", a spus Gwen. "Se zvonește că ar fi un loc vechi și sfânt. Se află în centrul Țării Druizilor. Cred că este locul în care locuiește mama ta."

Thor și-a trecut degetul peste el, și putea simți o energie intensă urcându-i prin braț, și deodată a știut că ea avea dreptate. Simțea cu fiecare fibră a ființei sale că aceasta era într-adevăr locul unde se afla ea. El a simțit o dorință arzătoare, mai puternică decât oricând înainte, să o întâlnească. El *trebuia* să o cunoască.

"Ce spune despre druizi?" a întrebat Thor, emoționat.

Gwen a tras deasupra o altă carte. Acesta era scurtă și groasă si nu avea imagini. Ea i-a răsfoit paginile, grele și fâșâitoare, citind un text pe care Thor nu l-a înțeles, și s-a oprit pela jumătate, dând paginile mai repede decât credea el că era posibil, trecându-și degetul de-a lungul marginilor până când s-a oprit.

"Druizii sunt un popor bun și blând," a început ea să citească cu voce tare. "Dar pot fi, de asemenea, aprigi. Puterile lor nu provin de la arme sau armuri, ci din vrăjitorie. Druizii sunt, cu toate acestea, diferiți de alți vrăjitori. Puterile lor sunt mai misterioase, mai distante. Ei sunt una cu natura. Este destul de comun pentru un druid să atragă tot felul de animale, care vor fi mai mult decât companioni apropiați. Animalele sunt ca o extensie a Druidului. Deoarece Druidul este una cu armonie și natura, Druizii mai avansați pot controla natura, poate comanda animalelor, insectelor, tuturor forțelor naturii din jurul lor."

Cum Gwen citea, Thor simțit un impuls electric, gândindu-se iar la lupta împotriva armatei McCloud, la capacitatea sa de a convoca acele albine, fără ca măcar să vrea să o facă. El a simțit adevărul în ceea ce citea ea.

"Puterea unei maestru Druid este aproape infinită. La apogeul puterii sale, un Druid nu poate fi oprit de nimeni și nimic, în natură sau pe pământ. Dar doar puțini Druizi ajung la acest nivel de putere."

Thor s-a gândit la asta, și și-a dat seama că puterea lui era imperfectă. Ea nu venea întotdeauna când o chema, și nu funcționa întotdeauna. De asemenea, el părea să obosească repede după utilizarea acesteia. Se întrebă dacă era pentru că era om, de asemenea. Oare asta-l umpluse de imperfecțiuni? El a simțit că o făcea.

Cum Gwen a închis cartea, Thor nu a putut să mai fie sigur de cine sau ce era, sau care era locul său în lume. Oare era un Druid? Era un om? Se simțea ca și cum ar fi fost prins între două lumi, poate o corciturǎ, nu un adevărat Druid, dar nici cu adevărat uman. Se întrebă dacă Gwen îl aprecia mai puțin din cauza asta.

"Sper să nu te gândești diferit la mine", i-a spus el.

Ea clătină din cap.

"Nu, nu, desigur că nu", a spus ea încet.

"Pentru că tot ce vreau este să fiu ca tine", a spus Thor. "Să fiu uman. Să fiu normal. Sunt recunoscător pentru orice puteri am, dar nu le-am cerut niciodată. Vreau doar să lupt cinstit, ca orice alt războinic. Vreau doar să mă antrenez și să devin mai mare, pe baza propriilor mele eforturi. Mă simt ca și cum aș trișa atunci când chem puterile.”

Gwen clătină din cap.

"Tu nu faci nimic greșit", a spus ea. "Acest lucru este cine ești tu. Tu ești menite să fii cine ești pentru un motiv. Tot destinul are un scop. Să nu îmbrățișezi pe deplin cine esti -asta ar fi greșit. Asta ar fi să respingi soarta. Ne naștem cu puterile noastre speciale pentru un motiv. Și ne-am născut cu limitările noastre tot pentru un motiv. Ele ne fac mai puternici."

Gwen a întins mâna și a luat o altă carte, o carte frumoasă, groasă, acoperită cu o lucrăturp de aur și argint, și a împins-o spre Thor. Thor a întins mâna și a ținut-o cu ambele mâini, privind în jos la măiestrie incredibilă, la emblema șoimului, a familiei MacGil, și a simțit o energie extraordinară venind de la ea.

"Ce este?" a întrebat el.

" *Cronica Inelului*" răspunse ea. "A fost scrisă în urmă cu aproape o mie de ani. Nu povestește doar toată istoria familiei MacGil, ci spune, de asemenea, povestea a Marii Schisme. Înapoi pe vremea când Inelul era un singur regat. Înainte de Ținuturile Înalte. Înainte de clanul McCloud. Merge înapoi, chiar de dinainte de Canion. Când Imperiul era una. Când nu a existat nicio divizare."

Thor se uită la cartea cu mirare.

"Dar, de asemenea, merge înainte, în viitor. Se spune că a fost scris de un consiliu de învățați și mistici și vrăjitori. Acest consiliu știa totul, vedea totul. Și au scris totul în această carte.

Ei vorbesc despre lucruri care se întâmplă și astăzi. Ei vorbesc de șapte generații de regi MacGil. Ei prezic că aș șaptelea va aduce un mare rău asupra Inelului. Ei nu-l menționează pe Gareth pe nume, dar l-au descris în acțiune."

Thor se uită la carte cu un nou respect. El i-a tras înapoi coperta grea, și i-a răsfoit paginile, fâșâind, trecâmndu-și mâna de-a lungul vechiului scris de mână pe care el nu l-a putut înțelege.

"Ce altceva spune?" a întrebat el.

"Vorbește despre al optulea domnitor MacGil", a spus ea. "Se spune că va aduce distrugere în Inel, ca nimic din ce-am cunoscut vreodată. Cu toate acestea, el va aduce, de asemenea, o mare schimbare și Marea Pace. Este o profeție misterioasă. Toate celelalte sunt clare, dar aceasta este vagă. Eu nu o înțeleg. Nici Aberthol nu o înțelege. Dacă Argon o înțelege, el nu ne spune. Am verificat toate sursele, și nu pot obține ceva mai clar. Cea mai bună presupunere a noastră este că această carte este neterminată."

Gwen a întins mâna, a închis cartea și s-a uitat adânc în ochii lui Thor, cu o intensitate ca nimic din ce văzuse el vreodată. Ochii ei străluceau cu învățătură.

"Înțelegi ce înseamnă asta?" a întrebat ea. "Dacă eu sunt cea care va domni, voi fi a opta conducătoare MacGil. Eu sunt aceea. Nu doresc să fiu vestitoarea distrugerii. Această profeție mă sperie. Nu pot să mă abțin să nu simt ca și cum sunt doar o rotiță în mașinăria destinului, ca și cum sunt destinată să aduc mari nenorociri poporului meu, indiferent cât de mult mă străduiesc. Cu excepția cazului, desigur, în care sunt ucisă, și al optulea domnitor MacGil este altcineva."

Thor stătea acolo, încercând să-i urmeze inteligența rapidă, modul în care ea trecea cu dexteritate de la o carte la alta, ca nimic din ce văzuse el vreodată, adâncimea cunoașterii ei. A încercat să proceseze totul. Era pe cale să-i pună mai multe întrebări, când deodată asunat un corn de undeva de deasupra, de la ultimul etaj al clădirii, creând ecouri pe scara în spirală, până la această cameră.

Dintr-o data Gwen s-a ridicat, arătând alarmată.

"Aberthol", a spus ea. "El nu a sunat niciodată cornul cu excepția cazului în care este ceva presant, cu excepția cazului în cineva a venit aici pentru mine."

A ieșit grăbită din cameră, și amândoi au urcat scările, făcându-și drum până sus, apoi au continuat pe coridor și pe ușa din față, cu Krohn urmându-i.

Thor a ridicat mâinile apărându-se de lumina aspră a soarelui, privind cruciș, recunoscând fețele din fața lui. El a fost surprins să-și vadă prietenii - Reece, O'Connor, Elden, gemenii, împreună cu mai mulți membri ai Legiunii, călare, așteptându-l.

"Îmi pare rău că vă deranjez," a spus Reece, "dar sunt ordinele lui Kolk. Trebuie să plecăm. Legiunea a fost trimisă pentru reconstrucție. Escadrilele au inceput deja să se alinieze, iar tu ești căpitanul acum. Nu vor pleca fără tine."

Thor și-a simțit stomacul strângându-se la gândul de a o părăsi pe Gwen, dar a dat din cap înapoi spre ceilalți.

"Voi fi acolo într-o clipă", a spus Thor. "Mergeți înainte fără mine."

Reece a dat din cap cu înțelegere și i-a adunat pe ceilalți, și s-au întors și au galopat departe, înapoi în jos pe deal.

Thor s-a întors la Gwen și a văzut suferința din ochii ei. Era momentul lor final, înainte ca el să plece. Avea nevoie să-i pună întrebarea. Acum, mai mult ca niciodată. Dar el a văzut tristețea din ochii ei, și nu a simțit că era momentul potrivit.

"Vei fi în siguranță aici, singură?" a întrebat Thor.

Ea dădu din cap grav.

"Voi fi bine", a spus ea. "Nu te îngrijora pentru mine", a spus ea.

"Dar nu poți sta în castel," a spus Thor, îngrijorat. "Nu cu Gareth acolo. Nu este sigur."

Ea clătină din cap.

"Voi sta la castelul mamei mele. Nimeni nu știe de el. Voi aștepta întoarcerea ta acolo."

"Când mă întorc, dacă nu ați găsit o modalitate de a-l detrona pe Gareth, vom fugi împreună din acest loc. Te voi aduce la un loc sigur."

"Nu ai de ce să-ți faci griji", a spus ea. "Gareth a încercat să mă trimită departe, și nu a reușit. Nu mai e nicio cale prin care să-mi poată face rău acum. Prea mulți soldați sunt conștienți de trădarea lui. Voi fi bine. Și tu te vei întoarce repede."

"Lasă-mă, cel puțin, să-l las pe Krohn cu tine", a spus Thor.

Krohn, alături de ei, scheună, și a sărit pe Gwen, lingând-o.

"El va veghea asupra ta aici, în lipsa mea", a adăugat Thor. "Și când mă voi întoarce, vom fi împreună. Pentru totdeauna de data asta."

Thor se aplecă și o sărută, iar ea l-a sărutat înapoi. El s-a simțit transportat de acel sărut, și l-a prelungit cât de mult a putut. O briză rece de toamna s-a grăbit peste ei, și el vroia ca acest moment să dureze pentru totdeauna.

Încet, el s-a tras înapoi. Erau lacrimi în ochii lui Gwen.

"Te iubesc", a spus Thor.

"Și eu te iubesc", răspunse ea.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Gwen a stat acolo, în fața Casei Învățaților, și a privit cum Thor a dispărut din nou, călărind spre orizontul cu membrii Legiunii. Încă o dată, ea a simțit o gaură în stomac. Nu a mai simțit același sentiment de disperare ca atunci când el a plecat pentru Sută; era diferit, deoarece cel puțin în acest moment el va veni acasă în curând, și de data aceasta nu-și risca viața într-un loc periculos, ci doar ajuta satele să reconstruiască, aproape de casă. El avea să fie, de asemenea, înconjurat de prieteni loiali, și ea s-a simțit încrezătoare că va fi în siguranță; și ea, la rândul ei, îl avea pe Krohn alături, avea castelul mamei sale în care să se ascundă, și avea alți soldați în spatele ei, care erau acum cel putin constienti de profunzimea trădării lui Gareth.

Totuși, nu se putea abține să nu se simtă copleșită de un sentiment de tristețe, de dor. Într-un fel, era mai greu de data asta. Ea îl iubea mai mult. Mai mult decât iubise vreodată pe cineva. Ea îl iubea cu o dragoste care era greu de explicat, pe care nici chiar ea nu o înțelegea. El era atât de drăguț, și de sensibil, și de loial, și de protector, și de mândru. O durea când era plecat. Ea îl vroia aproape tot timpul. Și, cum a dus mâna în jos și și-a simțit abdomenul, a simțit din nou că îi purta copilul. Cu fiecare mișcare pe care o făcea, fiecare gest pe care-l făcea, corpul ei se simțea diferit. Ea a simțit o energie adunându-se în interior, un sentiment tot mai prezent. A simțit un sentiment de pace. Și asta a făcut-o să-i fie și mai dor de el.

Și chiar dacă el pleca pentru o misiune pașnică, erau vremuri tulburi, și nimeni nu știa ce se putea întâmpla, chiar aproape de casă, chiar și într-o misiune pașnică. O parte din ea s-a temut pentru el. Și o parte din ea încă se temea pentru ea însăși: fusese prea aproape de a fi răpită de Nevaruns, și asta o zguduise. Trădarea lui Gareth nu părea să o mai uimească, și deși se simțea susținută de spectacolul de arme al Cavalerilor de Argint, și al oamenilor regelui, totuși se temea de fratele ei. Era încă în pericol aici. Faptul că stătea în castelul mamei ei îi va oferi ceva securitate pentru moment - dar nu și pe termen lung. Ea și Godfrey vor trebui să găsească o modalitate legală de a-l detrona pe Gareth, curând - sau altfel, și-a dat ea seama, va trebui să părăsească acest loc pentru totdeauna.

Mai mult decât oricând, Gwen trebuia să-l vadă pe Argon, să știe ce-i rezerva viitorul; dar știa că a-l căuta ar fi o pierdere de timp. El apărea când și dacă vroia să o facă, și dacă nu, nu l-ar fi găsit niciodată.

Așa că în loc de asta, Gwen a traversat dealul, uitându-se la Thor cum s-a îndepărtat, mai departe și mai departe. Krohn scânci lângă ea și se sprijini de piciorul ei, practic lipit de ea; s-a uitat în jos și a zâmbit, iar el i-a lins mâna când ea i-a mîngîiat capul. Se simțea liniștită dincolo de cuvinte să-l aibă acolo; era ca și cum avea o bucată din Thor cu ea. Crescuse și era acum un leopard aproape adult, și deși era încă doar un pisoi în ochii ei, putea vedea din privirile speriate ale altora că era o fiară sălbatică în ochii lor.

S-a uitat înapoi și și-a șters o lacrimă cum a privit contingentul lui Thor estompându-se la orizont, înghițit într-un nor de praf.

"Un orizont de vise stinse," a venit o voce.

Gwen nu a avut nevoie să se întoarcă pentru a ști a cui voce era. Se simțea copleșită de ușurare. Argon.

Gwen s-a întors încet și l-a văzut stând acolo, alături de ea, la câțiva pași, purtându-și robele, ținându-și toiagul, privind orizontul ca și cum se uita împreună cu ea cum pleca Thor; ea nu știa cum ajunsese acolo. El era un mister pentru ea. Dar ea s-a simțit mângâiată de prezența lui.

Se întoarse, privind la orizont lângă el, și a zâmbit.

"Îți mulțumesc că ești aici", a spus ea. "Trebuie să fi simțit dorința mea de a te vedea."

"Răspund întotdeauna atunci când un Rege mă cheamă", a spus el. "Dacă este o chemare adevărată. Și un adevărat Rege."

Ea se uită la el, surprinsă de cuvintele lui, dar el a continuat privească orizontul, fără expresie.

"Vrei să spui că voi domni?" a întrebat ea.

"Știi singură răspunsul la această întrebare", a răspuns el.

"Dar ce va fi cu fratele meu, Gareth?" a insistat ea.

Fața lui Argon se întunecă, o ușoară încruntare în colțul buzelor sale.

"Domnia sa pare a fi veșnică. Dar nu va fi. Cel care ia tronul prin sânge trebuie să-i plătească prețul cu sânge. Există întotdeauna un preț pentru tot."

Se întoarse și se uită înapoi, și intensitatea din ochii lui a forțat-o să se uite în altă parte.

"Îți amintești, când ai făcut acel jurământ?" a întrebat el. "De a renunța la viața ta pentru a lui Thor?"

Ea a dat din cap, o lacrimă formându-i-se în colțul ochilor. Ea nu vroia să moară acum. Nu acum.

"Jurămintele poartă un preț greu", a amintit el. "Înainte de a-l plăti, mai trebuie să se întâmple multe. Vei avea un viitor măreț. Dar mai întâi va fi un pic de moarte", a spus el. "Oțelește-te și fii puternică. Vei avea nevoie de putere acum. Mai mult decât ai avut vreodată în viața ta. Dacă poți supraviețui la ce va veni, poți supraviețui la orice."

Gwen tremura în interior, și și-a simțit pielea răcindu-se.

"Cuvintele tale mă sperie", a spus ea.

"Dar trebuie să înveți să te temi", a spus el. "Conducătorii trebuie să fie neînfricați. Dar ei, de asemenea, trebuie să se teamă."

"Te rog," a pledat ea, "spune-mi de ce ar trebui să mă tem. Dă-mi un avertisment."

"Dacă aș face-o, destinul s-ar schimba. Asta nu se poate întâmpla. Nu de dragul tău. Și nu de dragul Inelului. Îți cunoști istoria. Mai trebuie să-ți reamintesc? Cele șapte cicluri ale sorilor. Cele șapte aliniamente ale lunii. Se întâmplă o dată la o mie de ani. Și când se va întâmpla din nou?" a întrebat el.

Gwen și-a stors creierul, gândindu-se la toate volumele de istorie pe care le citise, la toate vechile profeții pe care le citise.

"Evenimentul dintre soare și lună de care vorbești se va întâmpla în următorul ciclu al sorilor", a spus ea. "Dar peste câteva săptămâni."

Argon dădu din cap, mulțumit.

"Da, foarte bine. Foarte bine, într-adevăr. Vei fi un conducător mult mai înțelept decât tatăl tău. De fapt, au trecut generații de când neamul MacGil a avut un conducător ca tine. Deci, atunci știi ce te așteaptă."

Gwen se încruntă.

"Dar am crezut că aceste profeții străvechi erau doar pilde, metafore. Eu nu cred că au fost menite să fie luate literal. Am fost învățată că sunt deschise interpretării."

"Și cine va spune care este cea corectă?" întrebă Argon.

Ochii lui Gwen s-au deschis larg.

"Vrei să spui că totul este adevărat? Că Inelul își va găsi sfârșitul în doar câteva săptămâni? Că profețiile antice vor deveni realitate?"

Argon se întoarse și se uită în orizont mult timp, și în cele din urmă oftă.

"Inelul va ajunge la un sfârșit așa cum îl știm. Trăim într-o perioadă de mari schimbări. Mai mari decât îți poți imagina vreodată. Tot ce ai cunoscut vreodată va fi diferit. Va fi un timp de mare întunecime. Și un timp de mare lumină. Pentru cei ce pot supraviețui întunericului."

Mintea lui Gwen se învârtea când ea a încercat să proceseze gravitatea cuvintelor lui.

"Va depinde de tine să-ți conduci poporul prin întuneric", a spus el. "Pregătește-te pentru această sarcină."

Argon se întoarse să plece, și Gwen a întins mâna și l-a apucat de umăr.

"Așteaptă!" a strigat ea.

Dar a simțit o arsură în palmă și rapid a smucit-o înapoi, energia care curgea din el atât de intensă că nu o putea suporta.

"Te rog! Înainte de a pleca, spune-mi un singur lucru."

Se întoarse și se uită la ea.

"Raspunsul este da", a spus el, înainte ca ea să deschidă gura. "Porți copilul lui Thor. Și îți va schimba viața."

Înainte de a putea să-l mai întrebe ceva, dintr-o dată, el a dispărut.

Se întoarse, căutându-l peste tot, dar nu a văzut nimic, cu excepția unei singure păsări, țipând sus în aer, zburând mai departe și mai departe.

Gwen se întoarse și se uită în neant, pe marea întindere a Inelului, și se întrebă. A dus mâna și și-a pipăit abdomenul.

Copilul lui Thor.

Deci era real.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Thor călărea cu o duzină de membri ai Legiunii la trap relaxat pe drumull bine pavat, deja cale de o jumătate de zi de la Curtea Regelui. Lângă el călăreau Reece, O'Connor, Elden și gemenii, împreună cu o jumătate de duzină de membri ai Legiunii pe care Thor tocmai îi întâlnise. Fuseseră împărțiți de Kolk pentru a reconstrui satele din jurul Curții Regelui, și Legiunea fusese împărțită în grupuri de zece, iar Thor fusese numit să conducă acest grup în satul Sulpa, la mai puțin de o zi călare spre sud, care fusese puternic afectate de raidul McCloud.

Era un sentiment ciudat pentru Thor să fie înapoi pe acest drum familiar, care ducea și în orașul său natal. Era ciudat mai ales să meargă pe el după discuția cu Gwen despre mama lui. Se întreba dacă universul îi oferea vreun semn.

Au ajuns la o intersectie majora, o bifurcare a drumului, și Thor și-a condus oamenii spre stânga, despărțindu-se de drumul care i-ar fi condus direct în orașul său natal. Destinul lui îl ducea pe un alt drum. În timp ce se întorceau spre Sulpa, Thor nu s-a putut abține să nu privească înapoi, peste umăr, la vechiul drum familiar. S-a gândit la casă și s-a întrebat ce făcea tatăl său acum acolo. Se întrebă dacă îi era dor de Thor. Probabil că nu. Probabil că le ducea lipsa celorlalți trei fii ai săi; probabil presupunea că erau stelele Legiunii. El ar fi surprins să audă cât de bine se descurcase Thor. Thor era sigur că nici măcar nu ar crede asta.

Thor și-a scos asta din minte; în loc de asta, s-a gândit la Gwendolyn. Atingerea ei zăbovea cu el și, pentru că se despărțiseră cu doar câteva ore în urmă, el încă simțea ca și cum ea ar fi fost acolo cu el. Era distras, îi era greu să se gândească la altceva. Îl durea că a lăsat-o acolo, și el a simțit, de asemenea, absența lui Krohn, de care se despărțise de când îl găsise. Thor simțea ca și cum lăsase o mare parte din el acolo la Curtea Regelui. Și chiar dacă Krohn era cu Gwendolyn, nu se putea abține să nu se teamă pentru siguranța ei. Era hotărât să termine această misiune rapid și să se întoarcă la ea imediat ce putea.

Thor își dădea palme pentru că nu avusese curajul să-i pună întrebarea. De ce a fost atât de greu? El a hotărât că, atunci când se întorcea, primul lucru pe care avea să-l facă, fie că era sau nu momentul potrivit, era să o ceară de soție, indiferent de circumstanțe. Trebuia doar să se forțeze să o facă. Începea să înțeleagă că niciun moment nu era momentul perfect. Dacă ea spunea nu, atunci spunea nu. Dar cel puțin ar fi încercat, și și-ar fi confruntat frica.

"Care este numele acestui loc?" a strigat O'Connor cum mergeau.

Thor a ieșit din gânduri.

"Kolk a spus că este numit Sulpa", a zis Thor. "Un sat mic, dar într-o locație strategică, între văi."

"Se pare că au fost loviți destul de tare", a adăugat Reece.

"Ei bine, nu văd de ce trebuie să mergem și să curățăm după ei", a spus Elden. "Avem cu siguranță lucruri mai bune de făcut. Cum ar fi să ne antrenăm."

"Fiecare oraș este o verigă în lanț", a răspuns Reece. "Noi nu vrem nicio verigă slabă. În plus, aceștia sunt oamenii noștri. Le datorăm acest lucru.

"Nu, nu le-o datorăm", a spus Conval. "Noi suntem războinici. Nu constructori de case. Noi suntem doar datori Regatului, să-l protejăm de amenințări. Și să-i omorâm pe atacatori."

"O parte din a proteja regatul este să-l menținem puternic," a răspuns Reece. "Îl protejăm nu numai prin alungarea atacatorilor, ci și prin fortificarea orașelor noastre împotriva atacurilor."

Băieții au călărit în tăcere pentru un timp, și cum au făcut-o, peisajul a început să se schimbe. Frumoasele dealuri verzi au făcut loc unui peisaj care a devenit pustiu și prăfuit. Era ca și cum mergeau printr-un deșert. Contrastul dintre cele două terenuri era izbitor. Tufe de ciulini, înalte de peste trei metri, erau rostogolite de vânt și se lipeau de tot ce puteau. Drumul a dispărut în parf, și a devenit greu să țină calea potrivită. Lui Thor nu-i plăcea cum arătau lucrurile.

"Este aceasta singura cale într-acolo?" a întrebat O'Connor.

Thor a întins harta pe care i-o dăduse Kolk, și s-a uitat din nou la ea.

"Așa spune aici," a răspuns el. "Kolk ne-a avertizat. El a spus că va fi o întindere stearpă. Satul este înconjurat de deșert. Apoi terenul devine din nou fertil."

Thor se uită în jur la chipurile neliniștite ale fraților săi, care erau la oarecare distanță unul de altul, și și-a dat seama că acum era timpul ca el să-și asume rolul de lider, să-i facă să se simtă că erau conduși cu încredere, și să se liniștească.

"Doar stați aproape unul de altul și vom fi bine," a poruncit Thor. "Nu se știe ce ar putea apărea prin aceste părți."

Ceilalți, respectând porunca lui Thor, l-au ascultat imediat și au strâns rândurile, toți călărind mult mai aproape unul de altul. Toți au devenit mai atenți, neliniștiți când un vânt ciudat urla ascuțit prin deșertul deschis. Thor auzise povești despre acest pustiu. El nu vroia ca oamenii lui să fie victime ale acestuia.

Au călărit ore întregi în tăcere, și când al doilea soarele s-a ridicat mult pe cer, la orizont a apărut din nou prima bucățică de teren fertil. Thor a răsuflat ușurat. Ajunseseră fără niciun incident.

"Te superi dacă mă opresc?" întrebă Reece.

Ceilalți s-au întors și s-au uitat la el și Reece a făcut semn spre o peșteră mică, cuibărită într-un bolovan imens în peisajul gol.

"Trebuie să mă duc", a spus el, "nu mai pot să mă țin."

Thor ridică din umeri.

"Fă ce trebuie să faci", a spus el.

Thor a stat acolo, pe cal, nerăbdător în căldura acestui loc, când un ghem mare de ciulini s-a rostogolit pe lângă el cu un zgomot puternic, fremătător. A tresărit. Era prea încordat. Acest loc era straniu. Peste tot în jurul lui oamenii săi își țineau armele pregătite, în gardă. El a fost ușurat să vadă că nu era singurul care era prudent.

"Deci, ce crezi că se va întâmpla cu Inelul?" întrebă Elden. "Crezi că oamenii lui Gareth vor -"

Un țipăt a străpuns aerul, și Thor a descălecat imediat, cum au făcut și ceilalți, a scos sabia, și a sprintat spre peșteră. Țipătul venise din interior. Era Reece.

Reece a ieșit alergând la viteză maximă din peșteră, și cum a făcut-o, Thor a reperat o creatură ciudată lipită de brațul lui. Reece dădea din mâini, țipând, și în cele din urmă Thor și-a dat seama ce era: un Forsyth, cel mai mare și mai periculos

păianjen din Inel. Negru și păros și acoperit cu pete rosii, avea doisprezece picioare, iar corpul i se întindea pe tot brațul lui Reece, de la antebraț la umăr. Se agăța de el, nu-i dădea drumul, în ciuda eforturilor disperate ale lui Reece de a scăpa de el.

Thor a alergat spre Reece și a apucat insecta cu ambele mâini, trăgând de picioarele păroase cu toată puterea, încercând să-l dea jos. Dar nu a ajutat la nimic.

Thor și-a scos pumnalul și l-a înfipt în capul fiarei.

Forsythul țipă, apoi scoase un zgomot îngrozitor, șuierat, și a întins unul dintre picioare pentru a încerca să-l apuce pe Thor de mână. Thor a lovit fiara iar și iar, și frații lui de arme au venit în fugă și au împuns-o și ei. În cele din urmă, i-a dat drumul lui Reece și sa întors spre ceilalți, deschizând gura mică si scuipând lichid drept spre ei.

Thor l-a evitat, dar fluxul de venin a atins brațul unuia dintre frații lui de Legiune, care a țipat și l-a apucat cu cealaltă mână, ridicându-i-se fum din mânecă de la acidul care o ardea.

Fiara a căzut pe solul deșertului și s-a grăbit să se îndepărteze. Câțiva membri ai Legiunii au aruncat pumnale după ea, dar se deplasa prea repede ca să o poată lovi. În câteva clipe, dispăruse.

Reece își ținea strâns brațul, aplecat în agonie, și Thor i-a pus un braț pe umăr.

"Ești bine?" a întrebat Thor.

Reece își mușcă buza și clătină din cap. "Nu cred", a spus el.

Thor s-a uitat în jos și a văzut rana - și a fost îngrozit. Era o urmă mare, circulară pe brațul lui Reece, tăiată profund, deja plină de puroi verde și sânge. O'Connor, lângă el, și-a rupt o bucată de pânză din cămașă cu dinții și a înfășurat-o în jurul brațului lui Reece, pentru a opri sângerarea.

"Veninul de Forsyth este toxic", a spus Elden încruntat, analizând rana. "Se va răspândi prin sistemul său și-l va paraliza. Dacă nu-i aducem repede ajutor, e terminat."

Thor s-a uitat la Reece, care părea din ce în ce palid și începuse să tremure.

Înainte ca Thor să poată reacționa, s-a auzit un zgomot distinctiv de mandibule; s-a uitat în acea direcție împreună cu ceilalți și inima i-a stat în loc.

Din peșteră a ieșit târându-se încet un alt Forsyth, oprindu-se la intrare, apoi târându-se încet către ei.

Thor și frații săi s-au dat încet înapoi, câte un pas odată, Thor ajutându-l pe Reece.

"Pe cai!" a poruncit Thor. "Hai să plecăm de aici. Acum!"

Era prima dată când Thor le poruncise tovarășilor săi membri ai Legiunii și, destul de ciudat, i se păruse ceva natural. El nu căutase un rol de conducere, dar se simțea confortabil cu el, și a simțit că i-ar putea ajuta pe ceilalți, care erau paralizați de frică, prin a-i conduce.

Cum fiara s-a apropiat, toți au încălecat - cu o singură excepție. Un băiat din Legiune, cu vreo doi ani mai în vârstă decât Thor, pe care Thor nu-l cunoștea, cel a cărui braț fusese pulverizat cu venin. El a sfidat ordinele lui Thor și a rămas pe loc.

"Nu voi fugi de o insectă!" a strigat el.

El a scos o suliță scurtă de la centură și a aruncat-o spre fiară.

Dar înainte chiar să de a putea elibera sulița, Forsythul s-a pus în mișcare. Era cel mai rapid lucru pe care-l văzuse Thor vreodată, și într-o fracțiune de secundă a fost în aer, repezindu-se spre băiat.

Băiatul, spre onoarea lui, a reacționat rapid - tot antrenamentul său în Sută trebuie să fi prins bine. El a sărit sus pe cal cu o secundă înainte ca bestia să-i prindă piciorul; l-a ratat, dar și-a continuat zborul și în schimb s-a agățat de piciorul calului.

Calul a nechezat și s-a cabrat și a dat din picioare când fiara s-a prins de el și a strâns mai tare.

După o clipă, calul a dat drumul unui țipăt îngrozitor, apoi a înțepenit și a căzut pe o parte, cu băiatul încă în șa.

Băiatul s-a străduit, dar nu a putut descăleca la timp; s-a trezit căzând împreună cu calul, calul aterizțnd peste el și strivindu-i piciorul. Băiatul țipă în agonie.

Thor a sărit de pe cal, cu pumnalul în mână, gata să-l arunce în Forsyth dar, înainte să poată ajunge, o săgeată a trecut pe lângă el, prin aer, și a aterizat chiar în centrul fiarei. Aceasta scoase un țipăt îngrozitor, și a pulverizat acid peste tot; din fericire, acidul a fost blocat de corpul calului. A pătruns imediat prin pielea animalului.

Thor s-a uitat înapoi și l-a văzut pe O'Connor ținându-și arcul.

"Bună treabă," i-a spus Thor. "Da-mi o mână de ajutor!"

Toți ceilalți s-au grăbit spre el, ajutând să-l scoată pe băiat, gemand de durere, de sub cal. Conven l-a aruncat pe umăr, apoi l-a pus pe propriul cal.

Înainte de a putea toți să încalece iar, dintr-o dată, s-a auzit un zgomot și inima lui Thor oprit în timp ce s-a uitat și a văzut încă o duzină de bestii apărând la intrarea peșterii. Toate au făcut o pauză, apoi au început să înainteze lent.

Înainte ca Thor să poată emite o altă comandă, Elden a scos un strigăt de luptă și a trecut la acțiune. S-a repezit înainte fără teamă, direct spre gura peșterii. Thor se întreba ce făcea - părea o sinucidere - până când l-a văzut ridicându-și imensul ciocan de luptă deasupra capului cu ambele mâini și trântindu-l într-un bolovan cocoțat deasupra intrării în peșteră.

S-a auzit un mare huruit, și bolovanii s-au rostogolit în și au acoperit gura peșterii, strivire mai mulți dintre Forsythi și blocându-i pe ceilalți.

Toți s-au uitat la Elden cu recunoștință și mândrie.

"Bună treabă", a spus Thor. "Ne-ai salvat viețile."

Elden a ridicat din umeri și și-a pus ciocanul înapoi în desaga șeii.

Fără să mai aștepte nicio clipă, Thor l-a pus pe Reece, acum inconștient, în partea din spate a șeii și toți au încălecat și au galopat, vrând să-i ofere îngrijiri lui Reece și să se îndepărteze de acest loc cât mai mult posibil.

*

Thor și contingent lui au galopat în Sulpa, călătoria lor liniștită devenită acum o cursă contra cronometru. Cu fiecare secundă care trecea Thor simțea cum îi crește panica pentru Reece, care călărea cu el pe calul său, în spatele lui, abia ținându-se de umerii lui Thor. Thor s-a rugat să nu fi fost prea târziu pentru cel mai bun prieten al lui, ale cărui mâini erau acum de gheață la atingere. El tremura violent în spatele lui, și Thor a știut cât de toxic trebuia să fie veninul, răspândindu-i-se prin sistem. El a sperat din tot sufletul că cineva din acest sat avea un medicament care să-l ajute.

În timp ce călăreau, peisajul deșertic a făcut loc unei mici oaze: erau din nou printre dealuri verzi, nisipul făcând loc câmpiilor cu iarbă, și a apărut un drum bine pavat care i-a

condus peste un pârâu care susura, peste un mic pod mobil, nepăzit, într-un sat mic. Era înconjurat de un zid de piatra, demolat în locuri de raidul McCloud, iar satul, cu mai multe zeci de căsuțe, părea destul de mare pentru a avea doar câteva sute de oameni. Thor putea spune de aici că majoritatea clădirilor fuseseră deteriorate. Străzile erau pline de moloz și chiar una sau două case încă fumegau, mocnind încet.

Nu era nicio santinelă de pază cum au călărit prin poarta deschisă - care fusese smulsă din balamale - și s-au îndreptat direct spre piața orașului. Dar acest sat era frumos: în contrast evident cu pustietatea din jur, avea iarbă verde vibrantă, izvoare care susurau, livezi frumoase cu fructe. Sulpa era o oază idilică în mijlocul unui teren vast și neiertător. Thor nu călătorise prea mult; el nu avusese nicio idee că asemenea locuri existau în Inel.

Cum s-au repezit în piața orașului, o duzină dintre bătrânii orașului s-au grăbit să-i salute, cu îngrijorare în ochi. Erau oameni deștepți, și au observat starea lui Reece înainte chiar ca Thor să se oprească, înainte să aibă timp să spună ceva. Și-au fixat pe el privirile pline de îngrijorare și au părut să recunoască imediat de ce suferea.

"Cu cât timp în urmă a fost mușcat?" a strigat un bătrân.

"In urmă cu nici zece minute," a răspuns Thor.

"Ar mai putea fi timp. Trebuie să fie adus la casa vraciului, și repede. Urmează-ne."

Bătrânii s-au întors și au fugit pe străzile înguste, și Thor și ceilalți au mers după ei. Satul era mic, și după câteva străduțe oamenii s-au oprit în fața unei cabana mici construite din piatră străveche, cu o ușă arcuită. Bătrânii au bătut la ușă cât Thor a descălecat, ducându-l pe Reece în brațe. Reece era complet neputincios, și lui Thor nu-i venea să creadă cât de bolnav devenise atât de repede.

Ușa se deschise, și o tânără frumoasă, poate de șaisprezece ani, stătea în prag, purtând o haină albă până la pământ, cu părul negru și drept și ochi albaștri strălucitori. Imediat ochii ei imediat au căzut pe Reece și au fulgerat cu îngrijorare; ea a alergat la el fără să spună un cuvânt.

S-a întins, a pus o palmă pe fruntea lui, i-a studiat corpul și a văzut mușcătura purulentă pe braț.

"Înăuntru!" a spus ea urgent.

S-a întors și s-a grăbit înăuntru și Thor s-a repezit după ea, transportându-l pe Reece. În spatele lui, ceilalți membri ai Legiunii au luat poziție în fața ușii, casa fiind prea mică pentru a intra toți.

"Pune-l acolo!" a ordonat ea, frenetic, arătând spre un teanc de fân din colțul camerei. Thor s-a grăbit și l-a pus pe Reece jos, și de îndată ce a făcut-o, fata a traversat camera cu un cuțit ascuțit.

"Ține-i brațele!" a poruncit ea, cu o mare autoritate în voce, o autoritate care l-a surprins. "Prinde-i încheieturile!" a adăugat ea, "și țineți-le ferm! Înțelegi? El va lupta. Chiar și în starea sa slăbită. NU-l lăsa să dea din mâini. Mă înțelegi?"

Thor dădu din cap înapoi, nervos, și ea nu a pierdut timpul. S-a aplecat, a luat cuțitul, și într-o singură mișcare rapidă a tăiat adânc în rana care cocea deja, jumătate din ea neagră. Ea a tăiat într-o zonă mică, chiar în centru, și Reece a țipat deodată, încercând să se ridice. El se zbătea ca un nebun, și Thor, transpirând, a făcut tot ce a putut ca să-l țină jos. A fost nevoie de toată puterea lui Thor. Nu-și văzuse niciodată prietenul așa.

Ea ținea o tigaie sub braț, și lichidul negru a început să se scurgă din rană, umplând-o aproape de tot. Treptat curgerea s-a oprit, și Reece a început să se calmeze, respirând greu, gemand în agonie.

Ea a aruncat tigaia cu lichidul negru pe o fereastră deschisă, a pus jos cuțitul, s-a grăbit la o masă, a luat un unguent de culoare roșie și repede a frecat cu el rana. A făsâit, și Reece țipă din nou. Thor a făcut tot posibilul să-l țină jos, deși nu a fost ușor.

Ea a înfășurat de mai multe ori un bandaj curat în jurul rănii lui Reece, apoi a încercat să-l calmeze punându-i o palmă deschisă pe piept, liniștitor, lăsându-l încet pe spate.

I-a dus o palma la frunte, i-a deschis ambele pleoape și i-a examinat pupilele. I-a dat drumul și ochii i s-au închis. Ea a așteptat cu răbdare, și după câteva secunde, pleoapele i-au tremurat și apoi a deschis ochii. Thor a fost șocat: el arăta epuizat, dar alert.

"Mă simt mai bine", a spus Reece slab, cu vocea răgușită.

"Aceasta este otrava care pleacă," a explicat ea. "S-ar putea să o fi prins la timp."

Reece și-a lins buzele crăpate și uscate.

"Am vedenii, sau ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o?" întrebă el, părând aproape delirant.

Fata roși și se uită în altă parte.

"AI vedenii", a răspuns ea. "Sau asta, sau râzi de mine."

Reece a devenit serios.

"Jur că nu o fac, doamnă", a spus el, cu ochii deschiși, mai alert, privind-o cu urgență. "Trebuie să-ți știu numele. Cred ca te iubesc."

Ea s-a întins, a luat un mic flacon de lichid, i-a deschis gura lui Reece și i l-a turnat înăuntru.

"Numele meu este Selese", a spus ea. "Tu nu mă iubești. Îți place medicamentul meu. Acum bea", a spus ea," și uită de toate astea."

Reece înghiți lacom lichidul, și o clipă mai târziu, ochii i s-au închis, inconștient.

Selese s-a uitat la Thor.

"Prietenul tău va trăi, se pare,", a spus ea. "Dar mă îndoiesc că-și va aminti multe despre asta. El delira."

Dar Thor era de altă părere. Nu-l văzuse niciodată pe Reece atât de prins, și știa că nu era unul care să nu ia dragostea în serios. El a simțit că, în ciuda bolii lui, sentimentele lui Reece pentru ea erau autentice.

"N-aș fi atât de sigur de asta", a spus Thor. "Prietenul meu nu vorbește ușor. Nu aș fi surprins dacă el și-a găsit dragostea."

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Godfrey a mers cu Akorth și Fulton pe străzile din spate ale Curții Regelui, în gardă, păstrând o mână relaxată pe pumnalul de la centură. Ochii lui priveau în toate direcțiile, și era din ce în ce mai paranoic în lumina evenimentelor săptămânii. Godfrey nu mai subestima tirania ți mâna lungă a fratelui său, și a simțit că ar putea fi asasinat în orice moment. Devenise mai apropiat ca niciodată de Akorth și Fulton, recunoscător că au ajutat la salvarea lui, și deși ei nu erau războinici, erau cel puțin două corpuri în plus, încă două seturi de ochi care să rămână vigilenți.

Godfrey a dat colțul și am văzut semnul vechii sale taverne, agățat strâmb, legănându-se în lumina după-amiezii, bețivii revărsându-se din ea, și a simțit un sentiment de repulsie. Un val de anxietate l-a copleșit. El nu se mai simțea mângâiat să fie aici; acum el doar asocia locul cu moartea. Și-a spus că nu va mai trece niciodată prin ușile sale.

Dar a înaintat, în ciuda temerilor sale, chiar prin ușa deschisă, deoarece era hotărât. Era hotărât să-l dea jos pe Gareth, indiferent de costuri, indiferent de pericolul personal. Erau prea multe în joc pentru el acum, prea mult sânge fusese vărsat. Nu putea pur și simplu să lase să treacă și să dispară tăcut în noapte. Trebuia să afle cine a încercat să-l otrăvească - nu pentru propriul bine, ci de dragul tuturor. Dacă ar fi putut dovedi complotul pentru asasinarea sa, atunci din punct de vedere legal ar fi de ajuns pentru Consiliu ca să-l detroneze pe Gareth. Tot ce avea nevoie era un martor. Un martor credibil.

Dar, în această parte a orașului, credibilitatea era o marfă rară.

Godfrey și prietenii săi au intrat în tavernă, și mai mulți dintre vechii săi cunoscuți s-au oprit și s-au uitat la el. Expresiile lor i-au spus că erau surprinși să-l vadă în viață; se uitau ca și cum ar fi văzut o fantomă umblând. El nu-i învinovățea. Și el fusese sigur că va muri cu o noapte înainte, și că era un miracol că a supraviețuit.

Încet, camera s-a întors la viață, și Godfrey și-a făcut drum spre bar, cu Akorth și Fulton lângă el, și și-au reluat vechile locuri. Barmanul se uită prudent la Godfrey, apoi s-a dus la ei.

"Nu mă așteptam să te văd aici atât de repede", a spus el cu vocea lui profundă, tremurătoare. "De fapt, nu mă așteptam să te mai văd aici vreodată. Păreai destul de mort când te-am văzut ultima dată."

"Îmi pare rău să te dezamăgesc," a răspuns Godfrey.

Barmanul se uită la ei, și-a frecat țepii de pe bărbie, apoi a zâmbit larg, dezvăluind dinții stricați. A întins mâna și i-a strâns antebrațul Godfrey, iar Godfrey i-a strâns lui antebrațul.

"Fiu de cățea", a spus barmanul. "Într-adevăr ai nouă vieți. Mă bucur așa de mult că te-ai întors.

Barmanul a umplut halbele cu capac pentru Akorth și Fulton.

"Niciuna pentru mine?" a întrebat Godfrey, surprins.

Barmanul clătină din cap.

"I-am promis surorii tale. E dură, și nu am de gând să-mi încalc promisiunea."

Godfrey dădu din cap. El înțelegea. O parte din el a vrut băutura, dar o altă parte din el a fost bucuroasă pentru încurajarea de a nu bea.

"Dar nu ai venit să bei, nu-i așa?" a întrebat barmanul, devenind serios, privind înainte și înapoi la cei trei bărbați.

Godfrey a clătinat din cap.

"Am venit să-l găsesc pe cel care a încercat să mă omoare."

Barmanul se lăsă pe spate, arătând serios, și își drese glasul.

"Nu vrei să spui că am avut ceva de-a face cu asta?" întrebă el, brusc defensiv.

Godfrey a clătinat din cap.

"Nu. Dar tu vezi lucruri. Tu ai servit băuturile. Ai văzut pe cineva azi-noapte?"

"Oricine care nu ar fi trebuit să fie aici?" a adăugat Akorth.

Barmanul clătină din cap energic.

"Dacă aș fi făcut-o, nu crezi că l-aș fi oprit? Crezi că vreau să fii otrăvit în localul meu? M-a supărat mai rău decât pe tine. Și e rău pentru afaceri. Nu mulți oameni doresc să vină aici și să fie otrăviți, nu-i așa? Jumătate dintre clienții mei nu s-au mai întors de când ai picat pe spate ca un cal."

"Nu te acuzăm pe tine," a intervenit Fulton. "Godfrey te întreabă pur și simplu dacă ai văzut ceva diferit. Ceva suspect."

Barmanul se lăsă pe spate și își frecă bărbia.

"Nu este atât de ușor de spus. Locul a fost plin. Nu-mi pot amintesc un șir de fețe. Ei intră și ies de aici atât de rapid, și în

jumătate din timp, sunt cu spatele. Chiar dacă cineva s-a furișat lângă tine, sunt multe șanse să-l fi ratat."

"Uiți băiatul," a venit o voce.

Godfrey s-a întors și a văzut un bătrân beat, adus de spate, care stătea singur la capătul barului, privindu-i precaut.

"Ai spus ceva?" întrebă Godfrey.

Omul a fost tăcut pentru o vreme, s-a uitat înapoi la bar, mormăind pentru sine, și Godfrey a crezut că nu va vorbi din nou. Apoi, în cele din urmă, el a vorbit mai tare, fără a se uita la ei.

"A fost un băiat. Un alt băiat. El a venit și a plecat, foarte repede."

Godfrey l-a recunoscut pe bătrânul bețiv; era de-al casei. Ei băuseră în același bar de ani de zile, dar niciodată nu mai vorbiseră înainte.

Godfrey și Akorth și Fulton au schimbat o privire curioasă, apoi s-au ridicat și și-au făcut drum agale spre capătul barului. s-au așezat de-o parte și de alta a bătrânului, iar el nu s-a deranjat să se uite în sus.

"Spune-ne mai mult", a spus Godfrey.

Bătrânul se uită la el și se strâmbă.

"De ce ar trebui să o fac?" a replicat el. "De ce ar trebui să-mi bag nasul în probleme? Ce bine mi-ar face mie?"

Godfrey a întins mâna în jos, a scos o pungă de monede de aur groase de la centură și le-a trântit pe bar.

"Ți-ar putea face o mulțime de bine," a răspuns Godfrey.

Bătrânul a ridicat un deget sceptic, a întins mâna și a deschis punga. A aruncat o privire în interior la aur, probabil mult mai mult decât a văzut vreodată în viața lui, și a fluierat.

"Acesta este un preț ridicat. Dar nu-mi va ajuta la mare lucru dacă nu-mi mai am capul. Cum știu că fratele tău nu-și va trimite oamenii aici să mă otrăvească și pe mine? "

Godfrey a întins mâna și a trântit o a doua pungă de aur lângă prima. Ochii bătrânului s-au mărit cu o surpriză reală pentru prima dată.

"Sunt suficienți bani pentru a pleca departe de aici, mai departe decât poate ajunge fratele meu - și a nu trebui să mai ai griji vreodată", a spus Godfrey. "Acum, spune-mi. Nu voi întreba din nou."

Bărbatul își drese glasul, cu ochii fixați pe cele două pungi de aur, apoi în cele din urmă, le-a luat, le-a tras aproape și s-a întors spre Godfrey.

"El a fost un om de rând", a spus bătrânul. "un comisionar. Știi soiul. L-am mai văzut înainte, o dată sau de două ori, pe la câte un local de jocuri de noroc. Îl plătești pe acest băiat, el va executa orice fel de misiune dorești. A fost aici în acea noapte. A venit și a plecat. Nu l-am mai văzut pe aici înainte, sau de atunci."

Godfrey l-a studiat cu atenție pe bătrân, întrebându-se dacă mințea. Bătrânul se uită înapoi la el, drept în ochi, și Godfrey a ajuns la concluzia că nu mințea.

"Local de jocuri de noroc , ai spus?" întrebă Godfrey.

Bătrânul dădu din cap și Godfrey, fără să piardă niciun moment, se întoarse și ieși grăbit din tavernă, urmat de Akorth și Fulton.

Într-o clipă au fost afară pe ușă, grăbindu-se pe stradă, ocolind pe alei înguste, îndreptându-se spre localul cu jocuri de noroc, la doar câteva blocuri distanță. Godfrey știa că este un loc al păcatelor, cu cretini de toate felurile. În ultimul timp mulțimea de acolo devenise chiar mai rea, așa că stătuse departe, de teamă să nu ajungă în altă bătaie.

Godfrey și prietenii săi au deschis ușa care scârțâia a localului cu jocuri de noroc, și au fost imediat izbiți de zgomot. Camera mică trebuie să fi avut înăuntru o sută de oameni, toți angajați în jocuri de noroc, cocoșați peste mese, pariind cu monede ciudate, cu orice fel de bani. Godfrey s-a uitat în mulțime după un băiat, după oricine care nu era major, dar n-a văzut pe nimeni de vârsta lui sau mai tânăr. Toți erau mai în vârstă, mai ales tipi lefteri, jucători pe tot parcursul vieții, cu toate speranțele dispărute din ochii lor.

Godfrey s-a grăbit spre manager, un om scurt, gras, cu ochii schimbători și care nu l-ar fi privit în ochi.

"Caut un băiat," a spus Godfrey, "comisionarul."

"Și la ce-ți trebuie?" s-a răstit omul la el.

Godfrey a dus mâna în jos și a împins o pungă cu monede de aur în mâna omului. Bărbatul le-a cântărit, continuând să nu se uite în ochii lui Godfrey.

"Pare ușoară", a spus bărbatul.

Godfrey a mai împins o pungă în mâna omului, și în cele din urmă el a rânjit.

"Mulțumesc pentru aur. Băiatul e mort. I-au găsit trupul adus de apă aseară, în stradă cu restul canalizării. Cineva l-a ucis. Nu știu cine. Sau de ce. Nu înseamnă nimic pentru mine."

Godfrey a schimbat o privire derutată cu Akorth și Fulton. Cineva l-a ucis pe băiatul care a fost trimis să-l omoare. Fusese Gareth, fără îndoială, acoperindu-și urmele. Inima lui Godfrey s-a oprit. Asta însemna încă o fundătură. Godfrey și-a stors creierul.

"Unde este corpul?" a întrebat Godfrey, dorind să fie sigur că acest om nu mințea.

"Cu restul săracilor", a spus bărbatul. "Nu l-am vrut în fața localului meu. Puteți verifica în spate dacă vreți, dar vă pierdeți vremea." Omul izbucni în râs. "E mort ca moartea."

Toți s-au întors și au ieșit repede din local, Godfrey nerăbdător să scape de acel om, de acel loc, și au ieșit pe ușa din spate, pe drum, până când au ajuns la cimitirul săracilor.

Godfrey a studiat zecile de mormane proaspete de pământ, cu bețe și semne în pământ de forma tuturor zeilor diferiți la care s-au rugat. El l-a căutat pe cel mai proaspăt - dar atât de multe păreau proaspete. Oare atât de mulți oameni mureau în Curtea Regelui în fiecare zi? Era copleșitor.

Mergând printre rândurile de morminte, Godfrey a zărit un băiat îngenunchind în fața unuia dintre ele. Mormântul din fața lui era mai proaspăt decât majoritatea. Când Godfrey s-a apropiat, băiatul, poate de opt ani, s-a întors și s-a uitat la el, apoi a sărit brusc în picioare, cu frică în ochi, și a fugit.

Godfrey s-a uitat la ceilalți, nedumerit. Nu avea nicio idee cine era acest băiat sau ce făcea aici, dar știa un singur lucru - dacă fugea, avea ceva de ascuns.

"Așteaptă!" a țipat Godfrey. S-a repezit alergând după băiat, încercând să-l ajungă din urmă, cum a dispărut după colț. Trebuia să-l găsească, cu orice preț.

Cumva, știa că acest băiat era cheia pentru a-l găsi pe asasinul lui.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Thor stătea cu frații săi Legiunii în jurul unui mare foc de tabără în centrul satului Sulpa, cu mușchii obosiți după o zi lungă de muncă. Își petrecuseră toată ziua ajutându-i pe săteni să reconstruiască, suflecându-și mânecile și trecând la muncă, de îndată ce au plecat de la casa lui Selese. Reece nu era încă suficient de puternic să li se alăture, așa că petrecuse ziua dormind și recuperându-se în cabana ei - iar cel de-al zecelea membru al Legiunii își revenea și el după ce-i fusese zdrobit piciorul. Asta îi lăsase pe Thor, O'Connor, Elden, gemeni și alți câțiva, și ei au muncit până când al doilea soare a început să coboare pentru a ajuta la consolidarea fortificațiilor simple ale acestui sat, refăcând ziduri, peticind acoperisuri, curățând moloz, stingând incendii, întărind porți. Pentru Thor nu părea prea mult, dar pentru acești sateni, el a putut vedea că a însemnat foarte mult. Thor a simtit un mare sentiment de satisfacție când le-a văzut expresiile de recunoștință, mulți dintre ei fiind în cele din urmă capabil să se întoarcă la casele lor.

Focul trosni înaintea lui; Thor s-a uitat în jur și i-a văzut pe toți frații lui arătând la fel de obosiți. El a fost încântat să-l aibă pe Reece înapoi, stând alături de el, arătând un pic slăbit, dar revenindu-și, și în toane bune. Ziua lui de recuperare mersese bine, și părea că și-a revenit la vechea dispoziție. Fusese pe aproape.

"Dar când m-am trezit, ea plecase deja", i-a repetat Reece lui Thor. "Crezi că înseamnă că nu mă place?"

Thor oftă. Reece tot îi dăduse înainte despre Selese de când îi părăsise cabana. Thor nu-și văzuse niciodată prietenul ca acum; era obsedat de această fată și n-ar mai fi vorbit de nimic altceva.

"Nu pot spune", a spus Thor. "Cu siguranță nu părea săaibă ceva cu tine. Părea mai mult ... amuzată de tine."

"'Amuzată?'" a întrebat Reece, defensiv. "Ce ar trebui sa insemne asta? Asta nu sună pozitiv."

"Nu, nu vreau să spun în genul ăla," a spus Thor, încercând să dea înapoi. "Dar trebuie să recunoști, delirai - tu nici măcar nu o cunoști și i-ai spus că o iubești."

S-au auzit chicoteli dinspre O'Connor, Elden și gemeni, care stăteau ascultând în jurul focului, și Reece s-a îmbujorat. Thor s-a simțit prost. El nu vrusese să-și stânjenească prietenul; doar spusese adevărul așa cum îl văzuse.

"Ascultă, prietene", a spus Thor, punându-i o mână pe umăr. "Nu există niciun motiv să cred că ea nu te place. Poate doar că ai presat cam tare, iar acum ea nu este sigură ce să creadă. Poate că nu crede că ai crezut ce ai spus. Poate ar trebui să te întorci la ea dimineață, și să vezi cum reactionează."

Reece se uită la pământ, jucându-se cu el.

"Cred că mi-am stricat șansele", a spus el.

"Niciodată nu e prea târziu", a spus Thor.

"Glumești?" întrebă Elden. "Suntem în mijlocul pustietății. Ce fată de la țară nu ar vrea să fie luată de aici?"

"Unor oameni le plac satele lor", a spus O'Connor.

"Acest loc este destul de frumos," a spus Conven, "dar nu este Curtea Regelui. Sunt sigur că ar vrea să plece cu tine."

"Ești sigur că vrei să o iei?" întrebă Conven. "Aceasta este întrebarea. Nici măcar nu o cunoști."

"O cunosc destul de bine", a spus Reece. "Mi-a salvat viața. Este cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată."

Ceilalți băieți schimbară priviri precaute.

"A fost doar medicamentul", a spus Elden. "Pun pariu că dacă ai fi cunoscut-o în alte condiții, nici măcar nu te-ai fi uitat de două ori la ea."

"Asta nu e adevărat", a spus Reece, înroșindu-se, devenind furios, hotărât.

Grupul a tăcut și Thor putea vedea în ochii lui Reece o hotărâre ca nimic din ce mai văzuse înainte. L-a surprins. El crezuse că știa totul despre prietenul lui, dar nu-i văzuse niciodată această latură. Apoi, din nou, ei nu au avut niciodată cu adevărat multe șanse de a fi pe lângă fete, antrenându-se tot timpul.

"Poate că este într-o relație cu altcineva", i-a spus încet Reece lui Thor, posomorât. "Ți-a spus ceva despre mine? După ce am adormit?"

Thor nu mai putea suporta.

"Îmi pare rău", a spus Thor, încercând să adăuge un sentiment de finalitate în glas, pentru a încheia conversația. "Îmi doresc să o fi întrebat mai multe. Dar am plecat grăbit să ajut la

efortul de reconstrucție. N-am mai văzut-o de atunci. Du-te la ea de dimineață. Sunt sigur că-ți va răspunde la toate întrebările. Cum ar putea să nu o facă? La urma urmei, ești din familia regală. Chiar crezi că te-ar refuza?"

Reece s-a uitat la pământ și a ridicat din umeri. Thor i-a putut vedea teama și ezitarea în ochi și și-a dat seama că Reece era nervos. Thor s-agândit înapoi la prima dată când a vorbit cu Gwendolyn și a înțeles. El nu l-a văzut pe Reece să se teamă de nimic, dar privindu-l acum, se întrebă dacă Reece va reuși să-și facă destul curaj să o abordeze de dimineață.

Thor a înțeles prea bine. Nu era el cel care să vorbească. El nu fusese în stare să-și adune curajul dsă-i ceară lui Gwendolyn să se căsătorească cu el. Într-un fel, începea el să-și dea seama, curajul necesar pentru a se repezi în luptă era nimic în comparație cu curajul necesar pentru a face față respingerii din partea fetei pe care o iubeai.

Au apărut mai mulți săteni, distribuirea o nouă rundă de bețișoare goko, o substanță de culoare roșie, greu de mestecat, la capătul unor bete lungi, pe care Thor și ceilalți le-au ținut deasupra focului. Ele șuierau deasupra flăcărilor, ardeau luminos, apoi ardeau repede. Thor a suflat pe al lui, și a mâncat. Era dulce si delicioasă. Ei îi ajutaseră pe acești săteni, dar și sătenііі îi trataseră foarte bine la rândul lor. Erau încă sătui după masa uriașă pe care le-o serviseră mai devreme.

Cum grupul s-a relaxat într-o tăcere mulțumită, Thor s-a lăsat pe spate pe un cot și s-a uitat în sus la cerul nopții, la stelele roșii și galbene strălucitoare, atât de îndepărtate. Gândurile sale au revenit la Gwendolyn. El s-a gândit la ultima lor călătorie, la Casa Învățaților, s-a gândit la acele cărți. El a privit la stelele îndepărtate și s-a gândit din nou la mama sa, la acea hartă, la Țara druizilor. Se întreba dacă va ajunge vreodată acolo. Se întrebă de ce a trebuit să existe o mare între el și mama sa, de ce nu a cunoscut-o. Se întrebă din nou despre destinul său.

Thor a simțit că era un mister acolo aproape, aproape la îndemâna gândurilor sale. Gândurile sale s-au învârtit în timp ce a încercat să-i dea de cap, gândindu-se la mama sa, la tatăl său, la cum fusese crescut, la druizi. Dar fusese o zi lungă, prea lungă, iar mintea lui era copleșită de epuizare; deși a încercat să se împotrivească, briza rece de toamna îl ademenea la somn, și înainte să-și dea seama, ochii i s-au închis singuri.

*

Thor mergea încet pe străzile orașului său natal, care stătea pustiu, cu ușile deschise, fiecare casă goală. Vântul bătea tare, trimițând nori de praf și ciulini uriași care se rostogoleau direct spre Thor. Thor a ridicat mâinile la ochi și a mers mai departe. Nu știa ce făcea aici, dar a simțit că trebuia să fie aici pentru un motiv oarecare, că era ceva ce trebuia să vadă.

El a dat colțul pe fosta sa stradă și, în depărtare, și-a văzut casa, care se apropia rapid. Ușa era întredeschisă, și a intrat înăuntru.

Totul era exact așa cum îl lăsase. Dar era goală acum. Tatăl său era plecat, și Thor a simțit că el a plecat cu mult timp în urmă.

Thor a ieșit pe ușa din spate, spre șopronul unde obișnuia să doarmă, și cum a făcut-o, a fost surprins să vadă o femeie stând în ușă. Purta robe albastre până la pământ și a ținea un toiag lung, galben, cu sculpturi complicate. O lumină albastră strălucea de pe fața ei, atât de intensă că el nu-i putea vedea trăsăturile. El a simțit că ea era cineva important din viața lui. Poate, chiar, a îndrăznit să spere, mama lui.

"Thorgrin, fiul meu", a spus ea, vocea ei atât de blândă, atât de liniștitoare, "Eu te aștept. Este timpul ca tu să te întorci acasă. Este timpul pentru tine să știi cine ești."

Thor a făcut un pas mai aproape de ea, atât de curios să-i vadă fața, să știe mai multe. Energia ei l-a atras ca un magnet, dar cu cât s-a apropiat mai mult, cu atât mai intensă a devenit lumina, și el a ridicat mâinile și a constatat că nu se putea apropia mai mult.

"Mamă?" a întrebat el. "Eşti chiar tu?"

"Vino acasă, Thorgrin", a spus ea, cu urgență în glas. "Vino acasă acum."

Ea a făcut un pas înainte și l-a prins de umeri, și Thor a simțit o energie intensă curgând prin el, și-a simțit propriul corp infuzat cu lumină. Tot nu-i putea vedea fața ei; a dus mâna sus și și-a protejat ochii de lumina care se simțea ca și cum ar putea arde chiar prin el.

Thor se ridică, respirând greu, privind în jurul lui. El a fost surprins să-și dea seama că visase. Păruse atât de real.

Thor era culcat pe pământ împreună cu ceilalți membri ai Legiunii înaintea focului care se stingea, unde adormise. Ceilalți

încă dormeau. S-a întors și a văzut cum se iveau zorii la orizont, primul soarele inundând cerul cu galben și violet.

S-a ridicat în picioare și și-a șters sudoarea de pe frunte, meditând la vis. Fusese atât de viu; inima lui încă bătea tare. Se simțise cu adevarat ca și cum tocmai s-ar fi întâlnit cu mama lui. Și cuvintele ei i se tot repetau în minte. Părеau a fi un mesaj. Mai mult decât un mesaj - părеau o poruncă.

Vino acasă.

Thor a simțit o urgență, a simțit că exista un mesajul mai important care îl aștepta în orașul său natal. Un soi de secret important care aștepta să fie descoperit. Secretul a cine era. A cine fusese mama sa.

S-a îndreptat spre pârâul care susura, a îngenuncheat și și-a dat cu apă rece pe față, încercând să scape de senzație. Dar nu putea. Se agăța de el, acest sentiment persistent că trebuia să meargă acolo. Oare era imaginația lui? Oare era o iluzie? Doar un vis plin de dor? Era atât de greu să știi ce era un vis și ce era un mesaj. Când se pusese vreodată propriul subconștient în calea imaginii clare a unui mesaj?

"Uneori, visele sunt mai mult decât vise", a venit o voce.

Thor cunoștea acea voce, și i-a trimis un fior pe șira spinării.

S-a întors încet pentru a-l vedea pe Argon stând acolo, ținându-și toiagul, îmbrăcat în robele sale albe, privind zorii. Nici măcar nu s-a uitat spre Thor.

Thor era atât de ușurat să-l vadă; era ca și cum s-ar fi întâlnit cu un vechi prieten.

"Argon," a spus Thor. "Te rog, spune-mi. Era oare adevărat? Visul? Mama mă așteaptă?"

"Da și nu", a răspuns el.

Acum Thor se întreba.

"Trebuie să mă întorc în orașul meu natal?" a insistat el.

"Tu știi răspunsul."

Thor îl știa. El îl simțea. Trebuia să se ducă.

"Dar ea mă așteaptă acolo acum? Cum a ajuns acolo? Ce face ea acolo?"

"Unele lucruri trebuie să le afli pe cont propriu", a spus Argon. "Depinde de tine să faci călătoria."

Dintr-o dată, Argon a dispărut. Thor s-a uitat în toate părțile, căutându-l, dar dispăruse.

Thor și-a frecat fața, întrebându-se dacă și-a imaginat totul.

Dar era sigur că nu o făcuse. În primul rând era visul. Apoi, Argon. Thor a simțit că a fost un semn, unul pe care nu-l mai putea ignora. El a simțit la fel cum a făcut în acea zi fatidică, atunci când și-a părăsit satul și a plecat prima dată către Curtea Regelui. Universul îi spunea ceva. El trebuia să se întoarcă în orașul său natal. Ceva îl aștepta acolo. Un secret pe care trebuia să-l descopere. Oare de aceea soarta l-a trimis pe Thor aici, în acest sat îndepărtat, care împărțea același drum cu cel ce trecea prin orașul său natal? Se întreba. Oare universul îi oferise semne tot timpul?

Thor s-a îndreptat, și-a trecut mâinile ude prin păr și a decis. Trebuia să meargă. Avea nevoie de răspunsuri. Orașul său natal nu era nici măcar la o zi călare distanță de aici, și el putea să ajungă acolo și înapoi, înainte de apusul soarelui. Frații lui de legiune aveau să se descurce fără el pentru o zi. Era riscant, pentru că își părăsea postul, iar dacă aflau comandanții Legiunii, ar putea fi pedepsit. Dar nu mai erau multe de făcut astăzi aici, oricum, în afară de ceva treburi mai ușoare. Nu era ca și cum erau în război, și Thor s-a simțit încrezator că prietenii lui erau fi în siguranță.

Thor se întoarse și se îndreptă spre cal, pregătindu-se să plece înainte ca soarele să se ridice mai sus pe cer.

Dintr-o dată, s-a auzit o voce.

"Unde te duci?"

Thor s-a întors și l-a văzut Reece stând acolo, arătând mult mai recuperat, complet îmbrăcat. Thor se opri și se întoarse spre el.

"Reece", a spus el. "Arăți bine. Mă bucur să văd că te simți mai bine."

"Da, mă simt mai bine", a spus el, cu energia revenită. "Mult mai bine. De fapt, acum am de gând să merg și să-i fac o vizită fetei care m-a ajutat."

Thor a zâmbit.

"Nu pierzi timpul, nu?" a remarcat Thor, privind zorii. "Bine pentru tine."

Thor i-a admirat curajul. Știa cât de greu era.

Reece a zâmbit timid înapoi.

"Si tu?" întrebă el, uitându-se la calul lui Thor. "Arăți ca și cum te-ai duce undeva."

Thor își drese glasul, întrebându-se cât de mult să spună. El avea încredere în Reece mai mult decât în oricine, așa că a decis să-i spună.

"Am avut un vis," a răspuns Thor. "S-a simțit ca un semn. Trebuie să-mi vizitez orașul natal. Mă voi întoarce înainte ca al doilea soare să apună. Poți să mă acoperi?"

Reece dădu din cap solemn.

"Fă ce-ți spune soarta să faci", a spus el.

Reece a făcut un pas înainte și a prins ferm antebrațul lui Thor.

"Mi-ai salvat viața ieri. Nu o voi uita niciodată."

Cum și-au strâns brațele, Thor a simțit mai mult ca oricând că Reece era fratele lui adevărat, mai aproape de el decât orice persoană pe care o cunoscuse vreodată. Și cum s-a gândit la întoarcerea acasă, la locul unde a fost crescut cu trei frati care l-au urât, Thor s-a simțit mai recunoscător decât avea să știe Reece vreodată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Luanda stătea legată de un zid de piatră în temnita McCloud, fiecare dintre încheieturile mâinilor și gleznele ei legate cu lanțuri de fier. Corpul ei tremura de epuizare, frică și foame. Se întreba cum de ea, o prințesă de sânge regal, prima născută dintre copiii MacGil, s-a trezit în această poziție, a căzut atât de jos. Era greu de conceput. Acum câteva luni ea își imaginase viața viitoare cu atâta bucurie. Ea se imaginase căsătorită cu un prinț McCloud, se imaginase devenind regina regatului McCloud. Și acum, era aici, o prizonieră în propria curte, tratată ca o criminală de rând - și chiar mai rău.

Bătrânul McCloud era o creatură rea, cel mai josnic om. Ea nu mai întâlnise vreodată un om mai brutal, mai josnic, mai vicios. El îi teroriza pe toți și totul din jurul lui, și chiar dacă ea își asumase un risc și nu reușise și ajunsese unde era, tot nu regreta încercarea sa de a-i pune capăt vieții în acea casă, în orașul ei natal, atunci când ea a încercat să o salveze pe sărmana fată de la atac. Fusese o greșeală să creadă că l-ar putea ucide, după cum o avertizase Bronson. Și în retrospectivă, fusese o prostie. Totuși, ea nu o regreta.

Luanda a închis ochii și prin minte i-a fulgerat imaginea oribila a lui Bronson fiind atacat de propriul său tată, de a-l privi pierzându-și mâna în încercarea de a-i salva viața. Se simțea copleșită de valuri de vinovăție. Ea îi iubea pe Bronson mai mult decât oricând, îl admira pentru că luase în cele din urmă poziție împotriva tatălui său, și îi aprecia sacrificiul său mai mult decât avea să să știe vreodată. Ea a simțit, de asemenea, mai multă repulsie pentru tatăl lui, mai puternică decât oricând.

Trebuia să iasă cumva din această temniță, și trebuia să-l salveze pe Bronson, care trebuia să fie executat, înainte să moară de mâna propriului său tată. Și trebuiau să plece din acest oraș, în afara teritoriului McCloud, într-un fel înapoi peste Ținuturile Înalte, înapoi în siguranță în partea MacGil. Trebuia să ajungă înapoi la curtea tatălui ei, și să spere că va fi primită înapoi.

Dar acum, toate acestea păreau foarte departe. Bronson ar putea fi deja mort din câte știa, și în timp ce stătea acolo, încătușată, nu vedea nicio speranță de a scăpa de temnicerii ei.

De fapt, avea lucruri mai presante în minte: temnicerii ei, doi cretini, care făcuseră cu rândul chinuind-o toată noaptea. Unul o lua de păr, celălalt o trăgea de cămașă; unul o amenința cu o lamă, celălalt cu un fier încins. Încă nu o violaseră sau torturaseră. Dar amenințările lor continuaseră ore întregi, și deveneau mai periculoase. Simțea ca și cum construiau ceva, și dacă toate amenințările lor erau adevărate, știa că va fi violată și torturată și lăsată să moară înainte de răsăritul soarelui. Erau doi bărbați mici, dezgustători, nerași, cu părul gras, purtând uniforma armatei McCloud, și ea a simțit că sunt în stare să se țină de cuvânt. Orele ei erau numărate. Trebuia să găsească o cale de ieșire de aici, și rapid. Era timpul să facă o mișcare. Pur și simplu nu știa care.

"Eu zic să o tăiem încet", i-au spus unul altuia, cu un rânjet rău pe față, dezvăluind dinți putrezi.

"Eu zic s-o înfierăm mai întâi", a spus celălalt.

Amândoi au râs, amuzați de propriile glume, și Luanda a încercat să gândească rapid, mai rapid decât a făcut-o vreodată în viața ei. Fiind o femeie, nimeni nu a considerat vreodată că ar duce-o mintea, dar ea era inteligentă, cel putin la fel de inteligentă ca tatăl ei, la fel de inteligentă ca oricare dintre ceilalți copii MacGil. De-a lungul vieții ei, ea a reușit să găsească o cale de ieșire din aproape orice.

Ea și-a chemat puterea interioara, toate viclenia pe care a avut-o vreodată - viclenia a generații de regi MacGil, al căror sânge îi curgea prin vine. A închis ochii și s-a gândit, chemând o soluție.

Și apoi, unul a făcut-o.

Era exagerată și, probabil, nu va funcționa, dar trebuia să încerce.

"Voi face tot ce spuneți!" a strigat ea dintr-o dată, cu vocea răgușită.

"Știm că o să faci!" a strigat înapoi unul dintre ei. "Nu ai de ales!"

Amândoi au izbucnit într-un râs isteric.

"Nu asta vreau să spun", a spus ea, cu inima bătând să-i sară din piept. "Dacă mă descătușați", a adăugat ea, "vă voi arăta plăceri cum n-ați cunoscut niciodată."

Cei doi gardieni s-au uitat unul la altul, cu un zâmbet pe fețe, gândindu-se. Se întreba dacă picau în plasă.

"Ce plăceri, mai exact?" a întrebat unul, venind mai aproape, atât de aproape că ăi putea simți răsuflarea putredă cum i-a ținut o lamă la gât.

"Plăceri dincolo de ce ți-a arătat vreodată orice femeie", a spus ea, încercând din răsputeri să sune convingător.

"Asta nu mă impresionează", a spus celălalt nepăsător, "Mi-am petrecut viața în bordeluri. Crezi că e ceva ce poți să-mi arăți ce nu știe orice curvă?"

Amândoi au râs din nou în hohote, iar celălalt și-a luat fierul și l-a pus în foc, până când vârful i-a strălucit portocaliu.

"În plus," a spus el, întorcându-se spre ea. "Prefer să te torturez oricum. Îmi face mai multă plăcere. Regele a spus că ești a noastră, să facem cu tine ce vrem. Și cu siguranță o să o facem!"

Ochii Luandei s-au deschis larg de teroare când fierul încins a venit aproape de fața ei, atât de fierbinte că a făcut-o să transpire chiar de la un pas distanță. A văzut zâmbetul rău de pe fața omului, și știa că într-o clipă, fața ei va fi desfigurată pentru totdeauna.

"Așteaptă!" a strigat ea. "Eu nu vă ofer doar placere! Ci și bogății! Eu sunt fiica unui rege, nu cumva să uitați! Vă voi da mai mulți bani decât vă puteți imagina vreodată! Cu siguranță mai mulți bani decât vă va da vreodată McCloud!"

Temnicerii ei s-au oprit, intrigați pentru prima dată.

"Și cât de mult înseamnă asta de fapt?" a întrebat el.

"Mai mult decât puteți duce. Roabe pline. O casa întreagă plină, dacă doriți."

"Și cum o să reușești asta?" întrebă celălalt, pășind înainte.

"Voi trimite vorbă tatălui meu. El îmi va trimite orice îmi place. Nu ați văzut nunta noastră? Bijuteriile pe care le-am purtat?"

Cei doi atacatori s-au uitat unul la altul, nesiguri.

"Tatăl tău este mort", a spus unul.

"Dar curtea sa trăiește mai departe", a spus ea, gândind rapid. "Mama mea încă trăiește. La fel și frații mei. Ei vă vor trimite orice bogății doriți, dacă le scriu o scrisoare."

Unul dintre ei a pășit aproape, punându-i lama mai aproape de gât.

"De ce nu te-am ucide", a spus el încet, "să scriem scrisoarea în numele tău, și să luăm bogățiile oricum?"

"Pentru că nu-mi știi scrisul", a spus ea, gândindu-se mai repede decât oricând. "Ei nu ar crede niciodată, dacă nu e scrisă de mâna mea! Și atunci nu veți avea nimic! Cu siguranță merită mai mult pentru tine să ai tot aurul decât să mă omori!"

Ei s-au uitat unul la altul, încercând să decidă.

"Ce o să ne oprească să te forțăm să scrii scrisoarea, și apoi să te omorâm? În acest fel vom obține aurul, și te și torturăm și te omorâm!"

Se uită la ei, îngrozită. S-a gândit rapid, și a găsit o soluție.

"Voi face tot ce vrei", a spus ea. "Mă voi lăsa la mila ta. Dar nu pot scrie cu mâinile încătușate. Descătușează-mă, și adu-mi pană și pergament, și puteți alege ce să faceți cu mine."

Cei doi bărbați s-au uitat unul la altul, apoi în cele din urmă unul dădu din cap spre celălalt, lingându-și buzele.

"Ești mai proastă decât am crezut", a spus unul, venind la câțiva pași în spatele ei și descuind fiecare cătușă cu o cheie acolo unde se întâlneau cu peretele de piatră.

"Pentru că acum îți vom lua scrisoarea, iar apoi te vom lega din nou și viola și tortura toată noaptea!"

Cei doi au izbucnit într-un râs zgomotos.

De îndată ce bărbatul a terminat de desfăcut a doua cătușă, Luanda a trecut la acțiune. Fiecare cătușă era aplicată pe perete cu un lanț de fier de un metru, cu un inel pe pe încheietura mâinii ei, iar celălalt pe perete. Când temnicerul l-a descuiat pe cel de pe perete, lăsându-i încheietura mâinii încă încătușată și legată de lanț, a știut că avea doar o șansă la asta.

Și-a răsucit mâna, cu lanțul prins în continuare de cătușe, a ridicat-o deasupra capului și a coborât-o cu toată puterea, țintind spre fața bărbatului când acesta a pășit neglijent din nou în fața ei.

O subestimaseră. Ei nu se așteptau ca ea să aibă în continuare rezervorul de putere pe care îl, ca ea să aibă mijloacele să-l folosească, ca ea să aibă cunoștințele și viclenia unei fiice de rege, una care fusese antrenată toată viața de cei mai buni războinici ai Regelui .

Și asta a fost ultima lor greșeală.

Luanda și-a chemat fiecare abilitate pe care o avea, fiecare gram de curaj, rotind lanțul spre fața temnicerului ei. Ea a țintit, și a țintit bine.

Lanțul a venit în zbor în jos, cu cătușa grea de fier la capăt, direct în nasul temnicerului ei. A fost o lovitură perfectă, și ea l-a lovit puternic, zdrobindu-i nasul și trimițându-l înapoi poticnindu-se mai mulți pași, aterizând pe podea, țipând în agonie. A scăpat fierul încins și și-a dus mâinile la față.

Fără ezitare, Luanda și-a rotit cealaltă mână și a țintit spre gâtul celuilalt temnicer, cum acesta a făcut greșeala să se întoarcă cu spatele la ea și să se uite în jos la prietenul său. Lanțul s-a înfășurat perfect în jurul gâtului său, și ea a dus imediat cealaltă mână sus, l-a prins de celălalt capăt și a strâns.

Omul nesocoti salbatic, și ea apucat cu tot ceea ce a avut ca el a rezistat, stoarcere greu și mai greu. El a făcut tot ce a putut să se elibereze, dar ea îl strangulat cu toată puterea ei. El a ajuns și a încercat din nou și din nou pentru a elibera din lanțul său gât, dar strânsoarea ei era prea puternic. Ea a fost exploatație pe, ca și cum viața ei depindea de ea. Și a făcut-o.

Celălalt a fost vibrant încet pe teren, obtinerea lent la mâini și genunchi, și spera și sa rugat ea ar avea timp pentru a termina acest sufocare om la moarte înainte de a celuilalt sa apropiat de ea.

Ea stors greu și mai greu ca omul a strigat, susură, luptă, secționare ca un animal sălbatic. La un moment dat el a ajuns chiar înapoi și coate ei în intestin.

A durut, dar ea nu a da drumul, iar ea nu sa oprit. Prea mult a fost în joc.

Celălalt a câștigat în cele din urmă picioarele, a ajuns până și apucat de poker de fier fierbinte, și ei plătesc. Ea nu a avut suficient timp. Celălalt era încă în viață, zbătându, în mâinile ei. El pur și simplu nu va muri.

Ea nu a putut da drumul lui să se apere. Ea chinuit creierul ei pentru o strategie.

Ca alt om acuzat ei, poker fierbinte în fața lui, ea a așteptat până în ultimul moment, și apoi l-evitat, squirming din drum, si in loc sa tras omul a fost de sufocare în fața ei, cu ajutorul lui ca un scut corp.

A funcționat. Omul străpuns cohorta lui în loc de ei, de conducere poker fierbinte tot drumul în inima prietenului său ca el țipă în timp ce ea îl înecat. În cele din urmă, corpul său a mers șchiopătat în mâinile ei, vătraiul depuse în piept.

Celălalt stat acolo, înmărmurit, holbandu-se la cadavrul prietenului său.

Luanda nu a așteptat. A lăsat cadavrul să cadă și, în aceeași mișcare, a întins mâna, a răsucit-o în sus și l-a pocnit pe celălalt atacator tare peste față cu cătușa de fier pentru a doua oară. Țintise bine, din nou, și i-a rupt nasul a doua oară, trântindu-l pe spate, gemând în agonie.

Nu și-a asumat riscuri. A întins mâna, a smuls fierul încins din pieptul mortului, apoi l-a ridicat sus, s-a aplecat și l-a înfipt în pieptul celuilalt bărbat.

El s-a ridicat în șezut, țipând, cu sângele curgându-i din gură, holbându-se ochii mari la tavan, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă.

Apoi, un moment mai târziu, a înțepenit și s-a prăbușit, mort.

Gwen a căzut la genunchi, a căutat în centura omului, a găsit cheia și și-a descuiat cătușele de la picioare, apoi cele de la mâini. Și le-a frecat, mai rănită decât fusese vreodată, având vânătăi mari unde fuseseră prinse.

S-a uitat în jos la cei doi temniceri, morți, o mizerie însângerată. Plină de furie, i-a scuipat pe amândoi.

A coborât mâna și a luat unul dintre pumnalele lor. Unde era pe cale să meargă, va avea nevoie de el. Pentru că nu putea părăsi acest loc fără soțul ei. Și ea îl va elibera, chiar dacă o costa viața.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Thor călărea singur peste întinderea pustie, galopând spre vest cum primul soarele a început să crească, și inima lui s-a umplut cu un mare sentiment de așteptare. Călărea de ore întregi, simțind un sentiment de vinovăție că-și lăsase frații în urmă, dar simțind mai mult ca oricând că făcea o călătorie importantă, călărind spre destinul său. După visul său, și întâlnirea cu Argon, a simțit că un secret mare îl așteaptă în orașul său natal, și, cum călărea, a simțit fiori în corp, a simțit că era pe cale să facă o mare descoperire.

Thor a simțit, de asemenea, un sentiment de groază. Nu-și mai văzuse tatăl de când plecase vijelios în acea zi fatidică, după cearta lor, și nu se mai întorsese. Se întrebă ce credea tatăl său acum despre el. Oare avea remușcări? Oare regreta că l-a tratat atât de dur pe Thor? Oare regreta că i-a favorizat pe frații lui atât de mult? Oare îi era dor să-l aibă pe Thor aproape? Îi va cere scuze și îi va ura bun venit înapoi? Va vrea ca el să rămână? Va fi mândru de Thor când va vedea ce războinic a devenit, ce a realizat, împotriva tuturor șanselor?

Sau ar fi el în același vechi tată aspru, ranchiunos? Cel care fusese întotdeauna în competiție cu el, care i-a favorizat întotdeauna pe frații lui? Care a refuzat să recunoască individualitatea lui Thor, trăsăturile sale pozitive, talentele sale unice? Cel care s-a străduit, la fiecare pas, să-l umilească pe Thor? Acesta era tatăl pe care-l cunoscuse dintotdeauna. Acesta era tatăl pe care ajunsese să-l urască.

Thor a încercat de atâtea ori să-l iubească, să se apropie de el, dar tatăl său doar a continuat să-l împingă deoparte, să găsească o modalitate de a pune bariere între ei. În cele din urmă, Thor a renunțat.

Cum Thor se gândea la asta, el a concluzionat că plecarea sa probabil că nu l-a schimbat mult pe tatăl său, dacă a făcut-o măcar un pic. Cel mai probabil, era aceeași persoană ranchiunoasă, încăpățânată și dușmănoasă. Cel mai probabil, el nu va fi fericit să-l vadă din nou pe Thor. Probabil că îl va compara, cum o făcuse întotdeauna, cu cei trei frați ai lui, văzând doar înălțimea și dimensiunile lor mai mari ca dovadă că

îi erau superiori. Tatăl său era cine era, și nimic nu avea să schimbe asta. Nici măcar iubirea lui Thor.

Tatăl său era o victimă a propriei sale personalități. Dar asta nu era o scuză: tatăl său ar fi trebuit să fie suficient de puternic pentru a-și depăși propria personalitate cel puțin suficient pentru a fi blând cu Thor. Venea un moment, și-a dat seama Thor, când îi putea ierta tatălui său doar atât din cauza personalității sale. După un anumit punct, tatăl său trebuia să poarte o parte din responsabilitate personal.

Thor și-a îmboldit calul mai tare, cum au ieșit din pustietate pe drumurile bine pavate și câmpurile înverzite, apropiindu-se mai mult de casa pe care o știa dată. Era ciudat să vină înapoi aici, pe acest drum familiar, îndreptându-se spre casă - de data aceasta, pe un cal al lui, un animal bun, mai de soi decât avea orice războinic, orice om matur, în orașul său natal. Și purtându-și proprile arme superioare, și purtând propria sa armură - și, mai ales, emblema Legiunii. Mica insignă neagră cu șoimul de pe pieptul lui, strălucind în soare, de care Thor era mai mândru decât de orice altceva. O parte din el se simțea ca și cum se întorcea precum un erou cuceritor; se simțea ca și cum ar fi plecat ca un băiat, și se întorcea ca un bărbat. Un egal al tatălui său. Deși, desigur, tatăl său nu va recunoaște niciodată asta.

Thor a cotit pe drumurile familiare, minunându-se că era înapoi aici. În ziua când plecase, el nu și-a imaginat că s-ar întoarce vreodată, pentru niciun motiv. Și când a trăit aici, el și-a imaginat că nu va pleca niciodată. Întreaga experiență de a fi aici era ireală.

Thor a cotit pe drumul larg care ducea la satul său mic, amintindu-și-l ca pe propriile mâini. Cum studia orașul din fața lui, a fost uimit: nimic nu se schimbase. Erau femei bătrâne, încă aduse de spate peste ceaunele lor, fierbând cina. Erau fost câinii, care se învârteau de colo-colo, puii, oile .... Era ca și cum nimeni nii măcar nu-și schimbase locul. El a recunoscut fețele, aceleași femei bătrâne, aceiași bătrâni, aceiași băieți, toată lumea văzându-și de aceeași rutină de zi cu zi. Era ca și cum nimic nu se schimbase pe lume pentru acești oameni în toate aceste luni cât el a fost plecat. Îi era greu să-și imagineze. Pentru că el se schimbase atât de mult, atât de repede.

Thor fusese în atât de multe locuri de când plecase, trecuse prin atât de multe experiențe noi, că-și schimbase perspectiva:

deși acest loc îi păruse odată atât de mare și de important, acum îi părea mic și demodat. Chiar nesemnificativ. Nu-i venea să creada că a părut vreodată cât de cât important pentru el. Ceea ce odată era familiar și reconfortant, acum se simțea ca o limitare. Thor și-a dat acum seama cât de mare era lumea de afară, și a putut vedea în cele din urmă acest oraș pentru ceea ce era: doar un alt oraș agricol nesemnificativ la periferia Curții Regelui. Călărind pe aici, se simțea claustrofobic, a simțit o dorință de a pleca deja; se putea imagina cu greu chiar și rămânând aici doar pentru o după-amiază.

Thor a simțit, de asemenea, un sentiment de furie pentru a fi aici - chiar și o dorință de răzbunare. În acest oraș fusese întotdeauna cunoscut ca cel mai tânăr, cel mai slab, cel mai puțin ambițios dintre copiii tatălui său; el a fost cunoscut ca un cel mai puțin iubit și cel mai puțin dorit, cel destinat să rămână acasă, pentru a avea grijă de oi. El nu a fost niciodată cu adevărat luat în serios de nimeni aici. Și nimeni nu s-ar fi așteptat vreodată să plece. A fi aici l-a făcut să se simtă mic, mai puțin decât era. A fost exact opusul la a fi în Curtea Regelui, a modului în care l-a făcut să se simtă Legiunea. Acum, privindu-l cu noi ochi, s-a trezit având resentimente profunde față de acest loc.

El și-a încetinit calul și s-a îndreptat spre strada principală, spre privirile uimite ale tuturor sătenilor. Le putea simți privirile, dar nu s-a oprit să vorbească cu nimeni, și nu a privit pe nimeni în ochi. În schimb a călărit cu mândrie pe mijlocul drumului, apoi a cotit pe strada către casa lui, cea pe care o știa pe de rost. Cea care a zăbovit în visele sale. Și în coșmarurile lui.

Thor s-a trezit în fața vechii sale uși, și el a sărit jos, cu pintenii zornăind, a legat calul și s-a îndreptat spre ea, armele zăngănindu-i la șold. Thor a observat că ușa casei lui era întredeschisă, și era straniu să vadă asta. I-a adus visul înapoi cu toată puterea. A simțit o căldură extraordinară crescându-i prin corp, și asta i-a spus că ceva important era pe cale să se întâmple.

Thor a întins mâna spre ciocanul de fier, dar când a făcut-o, a auzit un zăngănit venind din partea din spate a casei și a recunoscut sunetul: era tatăl său, bocănind la forja lui, probabil reparând una dintre potcoavele calului, așa cum făcea deseori.

Sunetul se auzea în mod regulat, și era cu siguranță lucrarea tatălui său.

Thor s-a întors și a mers în jurul casei, oțelindu-se pentru a da din nou ochii cu tatăl său. Inima îi bătea repede. Se simțea mai nervos decât atunci când a călărit în luptă. O parte din el abia aștepta să-l vadă, abia aștepta să vadă dacă era mândru de el, nu se putea abține să nu spere; dar o altă parte din el se temea și se gândea la ce era mai rău.

Thor dat colțul și iată-l: tatăl său. Era cocoșat peste forja lui, purtand aceleași haine pe care le văzuse pe el când plecase, ciocănind la o potcoavă ca și cum era cel mai important lucru din lume. Thor stat acolo, simțindu-se înfrigurat de anxietate, uitându-se la tatăl său, amintindu-și ultima lor întâlnire. Inima lui bătea mai repede când se întreba care va fi reacția tatălui său când avea să-l vadă.

Thor stătea acolo, așteptând cu răbdare, nedorind să-l întrerupă - și o parte din el nu prea sigură ce făcea aici până la urmă. Oare a fost o greșeală să vină aici? Oare a fost un prost să țină seama de visul său?

În cele din urmă, tatăl său a luat o pauză. Și-a pus deoparte nicovala, se aplecă în față și își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei. Apoi se întoarse - și cum a făcut-o, a înghețat. El a tresărit când l-a văzut pe Thor, cu ochii larg deschiși, șocat.

A fost un moment în care Thor a fost plin de speranță, de așteptare. Oare va fi totul diferit de data asta? O parte din el a sperat că va fi. Poate că ar putea începe din nou.

Dar în timp ce privea, chipul tatălui său s-a întunecat, stabilindu-se într-o încruntare profundă.

Acea încruntare i-a spus lui Thor tot ce trebuia să știe. Tatăl său nu se căia. Tatăl său nu era iertător. Tatăl său nu dorea să înceapă din nou. Era același tată de mai înainte.

"Și uite cine a venit târându-se acasă," a clocotit tatăl său, privindu-l pe Thor în sus și în jos ca pe o insectă. "Îmbrăcat în toată armura asta de fițe, nu? Te-ai gândit că m-ar impresiona?"

Thor se simțea tremurând în interior. El a uitat cât de răuvoitor, cât de tăios putea fi tatăl său; nu vrusese ca lucrurile să meargă așa.

"Ei bine, *nu* mă impresionează", a continuat tatăl său. "Chiar deloc. În ziua în care ai plecat de aici ai murit pentru mine. Cum îndrăznești să vii înapoi?"

Thor și-a simțit răsuflarea tăiată de asprimea cuvintelor tatălui său. L-a făcut să-și dea seama, în comparație, cât de bune fuseseră noile figuri paterne din viața lui - MacGil, Kendrick, Erec. Niciunul dintre ei nu era înrudit cu el, dar toți fuseseră mult mai buni cu Thor. L-a făcut în cele din urmă să-și dea seama ce om mărunt era tatăl său - mai ales în comparație cu alți părinți - și ce ghinionist fusese să fie fiul său. Era ciudat pentru Thor, deoarece pentru cea mai mare a vieții sale el și-a idolatrizat tatăl, a crezut că era cel mai mare și cel mai important om din lume. Dar acum că a ieșit din locul acesta, acum că i-a întâlnit pe ceilalți, și-a dat seama că a totul a fost doar o iluzie.

El începea să simtă un sentiment nou: că tatăl său nu mai era nimic pentru el acum. Începuse să se simtă ca o cunoștință îndepărtată, pe care îi era neplăcut să o întâlnească din nou.

"Nu m-am întors la tine, tată," a spus Thor cu răceală și calm, tremurând în interior dar respectuos, așa cum fusese întotdeauna. "Nu am venit aici pentru a rămâne."

"Atunci pentru ce?" s-a răstit tatăl său. "Ai lăsat ceva în urmă? Sau ai venit să-mi oferi știri despre frații tăi? Ar fi bine să nu fie rele. Ei au fost oameni mai buni decât vei fi tu vreodată."

Thor a încercat să rămână calm, a încercat să rămână curajos. Se simțea amețit acum pe lângă tatăl său, așa cum s-a simțit întotdeauna, și nu putea gândi fel de clar cum o făcuse mai înainte. Îi fusese întotdeauna greu să-i țină piept, îi fusese greu să se exprime în momentele importante. Dar de data aceasta el a hotărât că lucrurile vor fi diferite.

"Nu, nu am venit să-ți ofer știri despre ceilalți fii dragi ai tăi", a spus Thor. Se simțea bine să spună aceste cuvinte, și și-a auzit în propria voce o nouă putere, una pe care n-o mai simțise niciodată înainte când vorbise cu tatăl său. Era puterea unui războinic. Puterea cuiva care a devenit independent, propria sa persoană.

Tatăl său trebuie să o fi simțit, pentru că se ridică în picioare, agitat, se întoarse cu spatele la Thor și a început să-și facă de lucru cu uneltele sale, ca și cum Thor nu ar fi existat.

"De ce atunci?" s-a răstit el, fără să se uite la Thor. "Pentru că dacă vii pentru a-mi cere iertare, nu o vei primi. În ziua în care ai plecat, ai pierdut un tată. De neiertat. Am auzit că ai dat buzna în Legiune. Crezi că asta te face bărbat? Ți-ai furat

poziția. Ai avut noroc. Nu ai meritat-o. S-ar putea să te crezi un soi de războinic. Dar nu ești nimic. Mă înțelegi?" întrebă el, cu fața înroșindu-se, confruntându-l furios pe Thor.

Thor și-a păstrat poziția, începând și el să se umple de furie. El văzuse asta întâmplându-se atât de diferit în minte. Venise aici plănuind să-i pună tatălui său anumite întrebări, dar acum, în acest moment, toate aceste întrebări au dispărut din mintea lui. În schimb, o altă întrebare i-a venit în cap.

"De ce mă urăști?" a întrebat Thor calm, surprinzându-se singur că a avut curajul de a pune întrebarea.

Tatăl său s-a oprit și s-a uitat la el, blocat pentru prima dată de când îl cunoscuse. El și-a îngustat ochii spre Thor.

"Ce fel de întrebare e asta?" a întrebat el. "Cine a spus că te urăsc? Asta e ceea ce vă învață în Legiune? Eu nu te urăsc. Cum am spus, nu ești nimic pentru mine acum."

"Dar tu nu mă iubești", a insistat Thor.

"Și de ce ar trebui să o fac?" a replicat el. "Ce-ai făcut vreodată pentru a merita dragostea mea?"

"Eu sunt fiul tău", a răspuns Thor. "Nu este de ajuns?"

Tatăl său se uită în jos la el, lung și intens, apoi în cele din urmă se întoarse în cealaltă direcție. Înainte de a o face, Thor a detectat o expresie diferită, una pe care nu o mai văzuse niciodată înainte. Era una de confuzie.

"Fiii nu merita dragostea doar prin a fi fii," a spus tatăl său. "Ei trebuie să o câștige. Totul trebuie să fie câștigat în această lume."

"Chiar așa?" a replicat Thor, nerenunțând de data asta. În trecut, el a cedat întotdeauna la argumentele tatălui său, la modul său brusc de a pune capăt unei conversații, de a avea ultimul cuvânt și la refuzul de a mai asculta. Dar nu și de data asta. "Și ce anume trebuie să facă un fiu pentru a câștiga dragostea tatălui său?"

Tatăl său s-a înroșit, pe punctul de a exploda, în mod clar depășit de situație și sătul. S-a întors și s-a repezit spre Thor, apucându-l de umeri cu mâinile puternice, bătătorite, așa cum a făcut-o de atât de multe ori în viața lui Thor.

"Ce faci de fapt aici?" i-a strigat el în față lui Thor. "Ce anume vrei de la mine?"

Thor putea simți mânia tatălui său curgându-i din mâini în umerii săi.

Dar umerii lui Thor erau mai mari și mai lați acum decât atunci când plecase, și mâinile și antebrațele sale erau mai puternice, de asemenea, de multe ori mai puternice decât fuseseră. Tatăl său crezuse întotdeauna că putea încheia o ceartă apucându-l pe Thor de umeri, scuturându-l, infectându-l cu furia lui - dar asta nu mai funcționa. De îndată ce mâinile tatălui său i s-au înfipt în umeri, Thor a dus mâinile în sus, le-a ridicat între ei și a dat la o parte mâinile tatălui său; apoi, în aceeași mișcare, l-a împins pe tatăl său cu podul palmei, chiar în piept, destul de greu tare pentru a-l trimite înapoi poticnindu-se aproape doi metri, atît de dezechilibrat că aproape a căzut.

Tatăl său se uită înapoi la Thor, șocat, de parcă întrebându-se cine era. Arăta ca și cum l-ar fi mușcat un șarpe. Fața lui a rămas roșie de furie, dar de data aceasta, el și-a păstrat poziția și a rămas la o distanță sănătoasă, fără să îndrăznească să se apropie de Thor - pentru prima dată în viața lui Thor.

"Nu mai pune niciodată mâna pe mine", a spus Thor calm și puternic. "Nu este un avertisment."

Thor spunea adevărul. Ceva din el nu va mai tolera acest tratament; ceva din el l-a avertizat că, dacă tatăl său punea iar mâna pe el, nu va fi în măsură să-și controleze reacția.

Ceva nerostit a trecut între ei, și tatăl său părea să înțeleagă. El a stat acolo și și-a coborât umerii doar un pic, suficient pentru ca Thor să realizeze că nu va încerca din nou.

"Ai venit aici să mă hărțuiești, atunci?" a întrebat tatăl său, sunând înfrânt, sunând bătrân în acel moment.

"Nu", a spus Thor, în cele din urmă amintindu-și. "Am venit aici pentru răspunsuri. Răspunsuri pe care numai tu mi le poți da."

Tatăl său se uită înapoi, și Thor inspiră adânc.

"Cine a fost mama mea?" a întrebat Thor. “Mama mea *adevărată* ?”

"Mama ta?" a spus tatăl său ca un ecou, prins cu garda jos. "Și de ce ai vrea să știi asta?

"De ce *nu aș* vrea să știu?" a întrebat Thor.

Tatăl său se uită în jos la pământ, și expresia lui s-a înmuiat.

"Mama ta a murit la nașterea ta. Ți-am spus asta deja."

Dar el nu s-a uitat în ochii lui Thor atunci când a spus-o, și Thor a simțit că spunea adevărul. Thor era mai sensibil acum, el

putea simți lucrurile mai profund, și putea simți că tatăl său mințea.

"Știu ce mi-ai spus," a spus Thor, puternic. "Acum vreau adevărul."

Tatăl său se uită la el, și Thor putea vedea cum expresia lui se schimba din nou.

"Cu cine ai vorbit?" a întrebat tatăl său. "Ce ți-au spus? Care a ajuns la tine?"

"Vreau adevărul", a cerut Thor. "Odată pentru totdeauna. Gata cu minciunile. Cine a fost mama mea? Și de ce mi-ai ascuns asta?"

Tatăl lui Thor se uită la el, lung și atent și, în sfârșit, după câteva momente de tăcere grea, a cedat. Ochii lui au coborât, și arăta ca un om bătrân.

"Cred că nu există niciun motv să o mai ascund de tine," a răspuns el. "Mama ta nu a murit la naștere. A fost o poveste pe care am inventat-o, ca să te împiedic să pui întrebări. Mama ta este în viață. Ea locuiește departe de aici."

Thor s-a simțit energizat. Știa că este adevărat, dar să o audă de la tatăl său a făcut-o să fie reală.

"În țara druizilor?" a insistat Thor.

Ochii tatălui său s-au deschis larg în surpriză.

"Cine ți-a spus?" a întrebat el.

"Ea este Druid, nu-i așa?" a întrebat Thor. "Ceea ce înseamnă că eu sunt pe jumătate druid? Eu nu sunt în totalitate uman?"

"Da," a recunoscut tatăl său. "Nu au fost informații pe care am vrut să le răspândesc prin sat."

"Și de asta ți-a fost mereu rușine cu mine?" a întrebat Thor. "Pentru că mama mea a fost de altă rasă?"

Tatăl său se uită în altă parte, frustrat.

"Spune-mi, atunci," a insistat Thor, "cum ai cunoscut-o? De ce ai divorțat de ea? De ce nu am fost crescut de ea? De ce am fost crescut de tine?"

Tatăl său clătină din cap, iar și iar.

"Nu înțelegi", a spus el. "E mai complicat decât atât."

"Spune-mi!" a cerut Thor, strigând, cu pumnii strânși de furie, folosind o voce mai aprigă cu tatăl său decât o făcuse vreodată în viața lui.

Pentru prima dată în viața lui, el a văzut că tatăl său se temea.

Tatăl său s-a uitat înapoi și, în cele din urmă, încet, a spus:

"Tu nu ești al meu."

Thor s-a uitat la el, tremurând de furie, încercând să-i înțeleagă cuvintele.

"Eu nu sunt tatăl tău", a adăugat el. "Nu am fost niciodată. Doar te-am crescut ca și cum ai fi fost."

Inima lui Thor bubuia să-i sară din piept cum cuvintele au făcut clic, cuvintele acestui om pe care l-a considerat odată a fi tatăl său. Și-a simțit lumea lui sfărâmându-se peste tot în jur. Și, dintr-o dată, totul avea sens. Pentru prima dată în viața lui, totul avea sens.

Acest om nu era tatăl lui.

"Atunci cine este?" a întrebat Thor.

"Nu ştiu, sincer" a spus el. "Nu l-am întâlnit niciodată. M-am întâlnit doar o dată cu mama ta. Pentru scurt timp. Te-a părăsit, când erai bebeluș, te-a pus în brațele mele. Eram cu turma, în partea de sus a muntelui. Și ea a apărut, ținându-te. Ea a spus că eu trebuia să te cresc, că ai un destin măreț, și că am fost destinat să îți port de grijă. Ea cea mai frumoasă și puternică femeie pe care am pus vreodată ochii. Nu era din această lume. Am devenit slab la vederea ei. Aș fi făcut orice mi-ar fi cerut. Te-am luat în brațe. Și apoi ea a dispărut.

"Am fost lăsat cu tine în brațe, singur pe vârful muntelui, și de îndată ce ea a plecat, m-am întrebat de ce te-am luat. Când ea a plecat, simțurile mele s-au limpezit. Dar am rămas blocat cu tine."

Pe Thor l-a durut să audă aceste cuvinte, dar, în același timp, o dată în viața lui, totul suna a fi adevărat.

Dar acest lucru tot nu explica cine era tatăl lui adevărat. Sau de ce fusese acest om ales să-l crească.

"Înainte de a pleca, mi-a dat o singură poruncă. Ea mi-a spus că în ziua în care ai aflat despre ea, trebuia să-ți dau ceva. "

Se întoarse și merse țanțoș prin curte mică, la un șopron, și Thor l-a urmat în interior.

El a îngenuncheat pe podeaua de lemn, și-a folosit palma mare și puternică să dea praful la o parte, și a relevat un compartiment ascuns. A suflat peste el, dezvăluind un zăvor, apoi l-a întors și l-a ridicat cu toată puterea. Gros de treizeci de centimetri, el l-a ridicat încet, și aerul vechi a ieșit, împreună cu

un mic nor de praf. Arăta ca și cum nu ar fi fost deschis de ani de zile.

A băgat mâna până la cot, a pescuit înăuntru, apoi a apucat ceva și l-a scos. Thor a îngenuncheat acolo, alaturi de el, și ținea în palmă un mic sac de piele, acoperit de praf. El a suflat peste el și i l-a întins lui Thor.

Thor l-a deschis ușor și a băgat mâna înăuntru. El a simțit o bucată de pergament, rulată, și a scos-o afară și a derulat-o.

Nu îi venea să creadă. Acesta era scris de mâna mamei sale. El a simțit un fior când a citit:

Dragul meu Thorgrin:

În ziua când vei citi acest lucru, vei fi deja bărbat. Îmi pare rău că te-am părăsit. Dar a fost pentru un motiv bun. Soarta are modul propriu de desfășurare, și în ziua în care ne vom întâlni, vei înțelege.

În interiorul acestui sac sunt două bijuterii - vei avea nevoie de ambele pentru a-ți salva viața. Primul este un inel, pe care trebuie să-l dai celei pe care o iubești. Al doilea este un colier, pe care trebuie să-l porți. Acesta te va duce la tatăl tău. Și la mine.

Te iubesc cu tot ceea ce sunt, și plâng în fiecare zi în care nu te văd.

Mama ta.

Cu mâinile tremurânde, Thor a verificat în sac și mai întâi a scos un inel. Respirație lui a fost tăiată: era un inel cu diamant mare, perfect, cu rubine și safire pe toată suprafața. Era cea mai spectaculoasa bijuterie pe care a văzut-o vreodată. Apoi a băgat mâna și a scos colierul. Lanțul era bătut cu diamante și safire și rubine, și de el atârna emblema unui soim, sculptat în ametist negru.

Thor a dus mâinile sus și și-a pus colierul, și îi putea simți puterea trepidând imediat prin pieptul lui. S-a simțit mângâiat de el. Protejat. El a simțit, pentru prima dată, că era aproape de mama lui.

Thor a băgat pergamentul și inelul cu diamant în siguranță în interiorul cămășii și, cum le-a pus deoparte, gândurile sale s-au îndreptat spre o singură persoană.

Gwendolyn.

Dă-l celei pe care o iubești.

"Asta e tot ce am pentru tine," a spus tatăl lui Thor, ridicându-se în picioare.

Și Thor s-a ridicat.

"Deci, vezi," a continuat tatăl său, "nu mai ai nicio treabă aici. Ai primit ceea ce ai venit să cauți."

Thor s-a uitat înapoi la acest om patetic, care odată i se părea atât de mare. El a simțit o tristețe adâncă.

"Înainte să plec, spune-mi un singur lucru", a spus Thor. "Ai avut vreodată vreo fărâmă de dragoste pentru mine? Oricât de mică?"

Thor trebuia să știe. Pentru propriul bine. Din anumite motive, era important pentru el.

Încet, trist, omul clătină din cap.

"Aș vrea să pot spune că am avut", a spus el solemn. "Dar viața mea au fost cei trei băieți ai mei. Ei sunt cei care au contat pentru mine. Tu ai fost mereu o povară pentru mine. Pentru toată această familie. Dacă vrei adevărul, acesta este."

Încet, cu tristețe, Thor a dat din cap, înțelegând că era adevărul, și recunoscător cel puțin pentru asta. Dacă acest om nu-i putea da nimic altceva în viață, cel puțin îi putea da asta.

"Nu-ți face griji," a spus Thor, pregătindu-se să plece. "Nu te voi mai împovăra - niciodată."

Thor se întoarse și ieși din șopron, traversă curtea omului, înapoi la calul său.

Cum a încălecat și a călărit de acolo, plecând din acest sat pentru ultima dată în viața lui, ar fi putut jura că a auzit pe cineva strigând în spatele lui, ar fi putut jura că l-a auzit pe bărbat strigând. El ar fi putut să jure că l-a auzit pe bărbat strigându-i numele, cu dor, cu părere de rău, pentru ultima oară.

Dar cum zgomotul copitelor calului a devenit asurzitor, Thor nu a putut fi pe deplin sigur.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Inima lui Reece bătea repede cum și-a făcut drum peste micul sat Sulpa, în drumul său pentru a o vedea pe Selese. Și-a șters iar palmele transpirate pe pantaloni și și-a dat seama că nu mai fusese atât de nervos de când își putea aminti. Amânase să o vadă pentru cea mai mare parte a dimineții, alăturându-se fraților săi la reconstrucția porții orașului. Cum primul soare s-a ridicat sus pe cer, el a continuat să se piardă în lanțul uman, dând mai departe blocuri mari de piatră, trecându-le următorului din lanț, apoi ajutându-i pe frații săi să le dea cu mortar și să le pună în zid. Până când cel de-al doilea soare se ridicase, peretele a crescut de aproape un metru și douăzeci înălțime, datorită muncii lor, iar atunci când toți au luat în cele din urmă o pauză, el și-a dat seama că a venit vremea. Nu o mai putea amâna. Fusese distras tot timpul cu gânduri despre ea, și trebuia să-și confrunte teama.

În cele din urmă Reece s-a desprins de grup și și-a făcut drum pe străzile prăfuite ale satului, palmele transpirându-i când s-a apropiat de cabana ei. Ea își făcuse treaba cu măiestrie - rana din umăr abia dacă-l mai durea, și el s-a simțit ca și nu ar fi fost vreodată infectat. Cu toate acestea, avea nevoie de o scuză ca să o abordeze, și și-a dat seama că, într-un fel, poate că aceasta putea să fie. La urma urmei, el putea spune că era acolo pentru o verificare. Și apoi, dacă lucrurile nu mergeau bine între ei, ar avea un pretext pentru a pleca.

Reece a respirat adânc, mărind pasul, și și-a păstrat hotărârea. Știa că n-ar trebui să aibă nimic de care să se teamă. La urma urmei, el era un prinț, fiul unui rege, și ea era doar o femeie de rând dintr-un sat îndepărtat de la marginea Inelului. Ea ar trebui să fie încântată de avansurile lui. Dar chiar și în delirul lui, el a simțit ceva în ochii ei. Ea avea voință. Era nobilă. Mândră. Independentă. Deci o parte din el se întreba cum va reacționa.

Reece se opri în fața ușii ei și ezită. A suflat adânc, și și-a dat seama că transpira, și și-a șters din nou palmele. Inima lui bătea să-i sară din piept cum stătea acolo, și o parte din el nu a vrut să continue cu asta. Cu toate acestea, el știa că, dacă nu o făcea, avea să se gândească la asta tot timpul.

Reece s-a oțelit, a ridicat mâna și a bătut la ușă. Mai mulți trecători s-au întors și s-au uitat la el, și el s-a simțit foarte jenat, mai ales că ciocanul de fier a avut un ecou prea puternic.

Stătea acolo, foindu-se, neștiind ce să facă cu el însuși, cum a așteptat și a așteptat. Tocmai când decisese că nu era acasă, tocmai când era pe cale să se întoarcă și să plece, dintr-o dată ușa se deschise.

Gâtul lui Reece s-a uscat. Ea stătea acolo, mândră, încrezătoare, cu ochii la el, cu ochii albaștri aprinși de razele celui de-al doilea soare. I-a tăiat respirația. Ea era chiar mai frumoasă decât și-a amintit. Părul ei negru cădea de fiecare parte a feței ei, încadrând-o, obrajii îi erau înalți, bărbia mândră, și avea portul cuiva de la o curte regală. El nu putea să înțeleagă ce făcea o fată ca ea aici, în acest sat umil. Părea prea mare pentru acest loc.

Reece și-a dat seama că se holba, și și-a dres glasul și s-a foit, în timp ce ea s-a uitat la el, așteptând. Nu avea nicio expresie, poate că era ușor amuzată. Nu îi ușura lucrurile.

"Eu ... um ...Eu," a început Reece, oprindu-se și începând iar, privind în jos, apoi în sus," Am venit să văd ce faci."

Ea izbucni în râs.

"Să vezi ce fac *eu*? " întrebă ea mirată.

Reece s-a înroșit.

"Am vrut să spun ... um ... să vezi ce fac eu."

Ea a râs mai tare.

"Ce!?" a întrebat ea. "Ai venit aici să vezi ce faci tu?"

"Am vrut să spun ... um ...", a spus el, înroșindu-se, "ca tu să vezi ce fac eu. Adică - rana mea."

Se uită la el, cu ochii strălucind de râs, și a zâmbit până la urechi. Se simțea ca un idiot. El a stricat deja lucrurile.

"Așa deci?" întrebă ea sceptic, în mod clar neluând-o de bună. "Și de ce ai vrea să faci asta? Ți-am spus ieri că rana ta este vindecată."

Reece s-a înroșit chiar mai tare, mișcând țărâna cu piciorul, privind în jos, nesigur ce să spună. Întreaga sa viață, fiind în centrul Curții Regelui, el a întâlnit mii de oameni, și s-a simțit confortabil vorbind cu oricine. Fetele îl căutaseră întotdeauna, și el a trebuit întotdeauna să le descurajeze avansurile - și niciodată nu s-a simțit nervos mai înainte. Nu era obișnuit să

urmărească fetele. Și aceasta era diferită. Era ceva despre ea care îl scotea din centru.

"Eu um ...Eu ... cred ... ei bine, mă durea puțin", a spus el, neștiind ce altceva să spună.

Ea a zâmbit malițios din nou.

"Puțin?" a întrebat ea. "Ei bine, dacă rana ar fi fost infectată, te-ar durea mult. Și se vindecă, așa că un pic de durere este normală. Nu ești un războinic puternic și măreț al Legiunii?" întrebă ea râzând.

Reece era agitat, nu-și imaginase că va merge în acest fel.

S-a întors să plece, jenat, atunci când dintr-o dată ea a ieșit și i-a pus două mâini pe braț. I-a ridicat brațul și l-a examinat-o cu un ochi profesionist, studiind rana. Și-a trecut o mână de-a lungul ei, apoi i-a rulat mâneca.

În ciuda a toate, senzația mâinii ei pe brațul lui l-a electrificat. Făcea să fie greu să gândească în mod clar.

"Rana ta este foarte bine", a spus ea. "Sunt mândră de ce am făcut, de fapt."

"Am venit aici să vă mulțumesc", a spus Reece încet. "Pentru că mi-ai salvat viața."

"Am crezut că ai venit pentru că te durea rana?" întrebă ea, zâmbind, cu ochii strălucindu-i, în mod clar amuzându-se.

Reece se înroși.

"Nu ți-am salva viața", a adăugat ea, salvându-l în cele din urmă. "Prietenii tăi au făcut-o. Te-au adus aici repede. Dacă ar mai fi așteptat, nimic nu te-ar fi salvat."

Reece dădu din cap, neștiind ce altceva să spună. Era blocat - și era impresionat de modestia ei.

"Deci, mai vroiai ceva?" întrebă ea, încă zâmbind.

Nu avea de gând să-i ușureze situația. Se uită în ochii ei, jucăuși, inteligenți, și a simțit că ea era prea deșteaptă pentru el. Ea a văzut direct prin el - o făcuse din secunda în care venise la ușa ei. În mod clar ea dorea ca le să spună ce avea în minte lui, și nu-l va lăsa să scape până nu o făcea.

"Ei bine ... um", a spus el, înghițind greu. Acest lucru nu era ușor. Nu-și amintea să fi fost așa de dificil să vorbească cu fetele înainte. "Cred că mai era ceva", a spus el. "Cred...Mă întreb ... ce părere ai despre mine? Adică ... despre noi?"

"Despre noi?" întrebă ea, râzând.

Reece s-a înroșit. Pur și simplu nu reușea să se orienteze lângă ea.

"Vreau să spun - cred - mă întrebam - dacă - ai un prieten?"

a reușit în final să spună Reece, simțindu-se ușurat că a făcut-o. Nu se mai simțise atât de temător de ani de zile. Mai degrabă ar fi fost înapoi în lupta cu Forsyth-ul decât să treacă prin această tortură.

Dar acum că o spusese, s-a uitat în sus și i-a întâlnit ochii - acum era rândul ei să fie amețită.

Selese clipi de mai multe ori și se uită în altă parte, apoi s-a uitat în jos și și-a făcut de lucru cu mâinile.

"Și de când e asta treaba ta?" a întrebat ea.

"Nu vreau să te supăr, doamnă", a spus el. "Mă întrebam doar -"

"Nu am un iubit", a spus ea.

Reece a privit-o cu speranță reînnoită. Dar ea încă se uita la el cu mândrie, un pic rece.

"Nici nu doresc să am unul", a adăugat ea.

Se uită înapoi, nedumerit.

"De ce, mă rog?" a întrebat el.

"Pentru că nu am găsit un bărbat potrivit pentru mine în acest sat."

"Dar în afara satului tău?"

"Călătorii rar trec pe aici. Și când o fac, eu sunt prea ocupată cu artele vindecării."

"Ei bine...Eu sunt în trecere pe aic ", a spus Reece.

Se uită în ochii lui, zâmbind.

"Și?" a spus ea.

Reece s-a uitat înapoi, amețit. De ce făcea totul să fie atât de greu? Oare nu era interesată? Părea că nu era. El era din ce în ce mai epuizat.

"Eu sunt fiul unui rege", a spus el și imediat a regretat. El ura laudele; nu erau în firea lui. Dar era disperat și s-a trezit agățându-se de orice, și nu știa ce altceva să spun. Pur și simplu a ieșit porumbelul.

"Și?" l-a îmboldit ea. "De ce ar conta asta?"

Reece nu o înțelegea.

"Pentru cele mai multe femei din acest regat, asta ar face o mare diferență", a spus el. "Toată deosebirea din lume."

Încet, ea clătină din cap.

"Eu nu sunt cele mai multe femei", a spus ea. "Eu nu sunt impresionată de titluri, sau pământuri, sau bogății. Voi lăsa asta pentru alte femei."

El a studiat-o, încercând să o înțeleagă.

"Ce te impresionează atunci?" a întrebat el.

Părea să se gândească o clipă.

"Onestitatea", a spus ea. "Loialitatea. Și poate ... perseverența."

"Perseverenţa?" a întrebat el.

Ea a zâmbit, flirtând.

"Și cum e viața ta amoroasă?" a întrebat ea.

Reece s-a poticnit.

"Eu nu sunt logodit cu nicio femeie," a răspuns Reece, încercând să pară nobil și corect. "Daca aș fi fost, nu aș fi vorbit cu tine."

"N-ai fi făcut-o? întrebă ea, zâmbind, în mod clar amuzându-se. "Și atunci de ce s-ar interesa fiul unui Rege de o simplă fată de la țară?"

Reece inspiră adânc. Era timpul să-i spună ce simțea.

"Pentru că atunci când mă uit în ochii tăi, doamna mea, văd mult mai mult decât doar o țărancă. Simt ceva ce nu am mai simțit pentru nicio femeie. Când mă uit la tine, nu-mi pot îndepărta privirea. Și să te văd îmi taie respirația. Doamna mea, sunt îndrăgostit."

El a fost șocat și mândru de sine însuși. Pentru prima dată, nu s-a mai poticnit și a reușit să-i spună tot, să-i spună cu adevărat cum s-a simțit. El nu a putut crede cum au ieșit cuvintele la suprafață. Dar toate erau adevărate. Și acum că le spusese, era rândul ei să reacționeze cum dorea.

Pentru prima dată în conversația lor, ea părea cu adevărat surprinsă cu garda jos. Ea clipi de mai multe ori, și se foi, și el i-a putut vedea obrajii colorându-se.

"Spui cuvinte mari", a spus ea. "Cum pot eu să știu că sunt adevărate?"

"Doamna mea, eu nu mint niciodată", a răspuns Reece, serios.

Ea se uită în jos și se jucă cu nisipul.

"Cuvintele sunt doar cuvinte," a spus ea în cele din urmă. "Ele nu înseamnă nimic."

"Și ce *înseamnă* ceva?" a întrebat el.

Ea a ridicat din umeri, tăcută. Putea spune că ea era prudentă, îi era greu să aibă încredere.

"Și atunci cum îmi pot dovedi dragostea pentru tine?" a insistat el.

Ea ridică din umeri din nou.

"Tu ai lumea ta, și o am pe a mea", a spus ea. "Uneori lumile ar trebui să rămână așa."

Reece și-a simțit inima strângându-se și nu se putea abține să nu simtă ca si cum ea i-ar fi fost spus să plece.

"Îmi ceri să plec?" întrebă el, dezamăgit.

Se uită în ochii lui. Erau ochi mari, care știau multe, și simțea cum se pierde în ei. Nu-i putea citi expresia.

"Dacă vrei", a răspuns ea.

Inima lui Reece s-a oprit.

Se întoarse și se îndepărtă, simțindu-se zdrobit. Era confuz; nu era sigur dacă a fost respins - dar cu siguranță nu a fost îmbrățișat. Selese era un mister pentru el; se întreba dacă o să o înțeleagă vreodată.

A mărit ritmul său, îndreptându-se înapoi spre frații săi de Legiune, spre o lume pe care o înțelegea, și își dorea să nu fi venit aici. Dacă aceasta era fata care i-a salvat viața, o parte din el a dorit să nu fi fost salvat până la urmă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Godfrey alerga pe aleile din spate ale părții celei mai rău famate din Curtea Regelui, încercând să țină pasul cu băiatul care-și făcea drum prin mulțime, alergând încă de la cimitir. Akorth și Fulton erau în spatele lui, luptându-se să-l prindă din urmă, cu respirație grea, într-o formă mai puțin bună ca el - și Godfrey nu era în mare formă, deci asta nu spunea prea mult. Prea mulți ani în taverne îi afectaseră pe toți, și alergatul după acest băiat a fost un chin. Cum Godfrey respira șuierând, s-a hotărât să întoarcă foaia, să se lase pentru totdeauna de băut și să înceapă să-și intre în formă. De data aceasta, era serios.

Godfrey a îmbrâncit un bețiv din calea lui, a evitat un tânăr care încerca să-i vândă opiu și și-a croit drum pe lângă un rând de curve cum această parte a orașului a devenit tot mai rea, aleile tot mai înguste umplute cu deșeuri și noroi. Acest băiat era rapid și cunoștea bine aceste străzi, răsucindu-se și făcându-și drum pe scurtături, pe lângă vânzători - era clar că locuia undeva pe aproape.

Godfrey trebuia să-l prindă. În mod evident, exista un motiv pentru care acest băiat fugea, pentru care nu s-a oprit de când îl văzuse la mormânt. Era speriat. El era singura speranță a lui Godfrey de a găsi dovada de care avea nevoie pentru a-l găsi pe asasinul său - și de a-l detrona pe fratele său.

Băiatul știa bine zona, dar Godfrey o știa și mai bine. Ce-i lipsea lui Godfrey ca viteză a compensat cu capul, și pentru că-și petrecuse aproape toată viața bând și curvind pe aceste străzi, după ce a petrecut prea multe nopți aici fugind de gărzile tatălui său, Godfrey cunoștea aceste străzi mai bine chiar decât băiatul . Deci, când l-a văzut pe băiat cotind la stânga pe o stradă laterală, Godfrey anștiut imediat că stradă făcea o buclă și că nu exista decât o singură cale de ieșire. Godfrey și-a văzut șansa: el a luat-o pe scurtătură printre clădiri, pregătindu-se să-l prindă pe băiat la trecere.

Godfrey a sărit din alee tocmai la timp pentru a bloca calea băiatului, care, privind înapoi peste umăr, nu l-a văzut venind. Godfrey l-a apucat dintr-o parte și l-a trântit tare în noroi.

Băiatul țipă și dădu din mâini, și Godfrey a întins mâna și l-a apucat de brațe și l-a imobilizat.

"De ce fugi de mine?" a întrebat Godfrey.

"Lasă-mă în pace!" i-a strigat băiatul. "Dă-te jos de pe mine. Ajutor! Ajutor!"

Godfrey a zâmbit.

"Uiți unde suntem? Nu e nimeni în jur care să te ajute aici, băiete. Deci, nu mai striga și vorbește-mi. "

Băiatul a respirat greu, cu ochii mari de frică, și cel puțin s-a oprit din strigat. Se uită din nou la Godfrey, speriat dar, de asemenea, sfidător.

"Ce vrei de la mine?" a întrebat băiatul, între respirații.

"De ce fugi de mine?"

"Pentru că nu am știut cine ești."

Godfrey se uită în jos, sceptic.

"De ce ai fost în cimitir? Pe cine ai cunoscut care a fost ucis? Cine era îngropat acolo?"

Băiatul a ezitat, apoi a cedat.

"Fratele meu. Fratele meu mai mare."

Godfrey, părându-i rău pentru băiat, și-a slăbit strânsoarea un pic, dar nu suficient pentru a-l lăsa să plece deocamdată.

"Ei bine, îmi pare rău pentru tine", a spus Godfrey. "Dar nu și pentru mine. Fratele tău a încercat să mă otrăvească acum două nopți. În tavernă."

Ochii băiatului s-au deschis larg în surpriză, dar a continuat să tacă.

"Nu știu nimic despre complot", a spus băiatul.

Godfrey și-a îngustat ochii și a știut sigur că acest băiat ascundea ceva.

Cum Akorth și Fulton au sosit în spatele lui, Godfrey se ridică în picioare, îl prinse pe băiat de cămașă și-l ridică.

"Unde locuiești, băiete?" întrebă Godfrey.

Băiatul se uită de la Godfrey la Akorth și Fulton și rămase tăcut. Părea speriat să răspundă.

"Probabil e un amărât fără adăpost", a zis Fulton. "Pun pariu că nici nu are părinți. E un orfan."

"Nu este adevarat!" a protestat băiatul. "Eu AM părinți!"

"Probabil te urăsc, nu vor să aibă de-a face cu tine," l-a împuns Akorth.

"Ești un MINCINOS!" țipă băiatul. "Părinții mei mă IUBESC!"

"Și atunci unde trăiesc, în cazul în care există acești părinți?" întrebă Fulton.

Băiatul tăcu.

"Voi face acest lucru foarte simplu pentru tine", a spus Godfrey, calm și hotărât. "Ori ne spui unde stai, ori te ducem la Castelul Regelui și te aruncăm în temniță, de unde n-o să mai ieși."

Băiatul se uită la el, cu ochii lărgindu-i-se de frică, apoi, după câteva secunde tensionate, a coborât ochii la pământ, a ridicat un braț în spatele lui și a arătat cu el.

Godfrey i-a urmat degetul pentru a vedea casa micuță, lipită de alta - mai mult ca o baracă, aplecată într-o parte, arătând ca și cum s-ar fu putut prăbuși în orice moment. Era îngustă, abia de trei metri și ceva lățime, și nu avea ferestre. Era cel mai sărac loc pe care-l văzuse vreodată.

El apucă brațul băiatului și-l târâ spre casa lui.

"Vom vedea ce au de spus părinții tăi despre comportamentul tău", a spus Godfrey.

"Nu, domnule!" a strigat băiatul. "Vă rog să nu mă spuneți părinților! N-am făcut nimic! Ei o să se supere!"

Godfrey l-a dus acolo, pledând și protestând, apoi a deschis ușa cu piciorul și a intrat înăuntru, trăgându-l pe băiat, cu Akorth și Fulton în spatele lui.

Interiorul acestei barăci era chiar mai mic decât exteriorul. Era o casă de o cameră, și cum au intrat, părinții băiatului stăteau la câțiva pași distanță și s-au întors spre ei, alarmați. Mama tricota ceva, tatăl tăbăcea o piele, și amândoi s-au oprit din ce făceau, s-au ridicat în picioare și s-au uitat la intruși, apoi s-au uitat îngrijorați în jos la băiatul lor.

Godfrey i-a dat în cele din urmă drumul băiatului, care a fugit lângă mama sa, îmbrățișând-o strans în jurul taliei.

"Blaine!" i-a spus ea băiatului, îngrijorată, îmbrățișându-l. "Ești bine?"

"Cine ești tu?" a întrebat supărat tatăl, făcând un pas spre ei. "Ce drept ai să intri în casa noastră? Și ce i-ai făcut fiului nostru?"

"Nu i-am făcut nimic băiatului tău," a răspuns Godfrey. "L-am adus doar acasă, pentru că vreau răspunsuri."

"Răspunsuri"? a întrebat tatăl, mai supărat, confuz, venind spre el amenințător. Era un om mai în vârstă, cu un nas mare, acoperit cu negi, și o față puternică - și nu arăta mulțumit.

"Celălalt fiul al tău m-a otrăvit aseară", a spus Godfrey.

Tatăl s-a oprit din mers, iar mama a izbucnit în plâns.

"Vorbești de Clayforth", a spus tatăl. Se uită în jos, trist, și clătină încet din cap.

"Ei m-au urmărit acasă tot drumul de la mormânt, mamă", a spus băiatul.

"Eu cred că Blaine știe ceva despre tentativa de omor", i-a spus Godfrey mamei.

Se uită la el alarmată, protejându-și fiul.

"Și ce te face să spui asta? Nu știi nimic despre fiul nostru."

"El a fugit de noi la mormânt. El ascunde ceva. Vreau să știu ce este. Nu vreau să-ți rănesc băiatul. Vreau doar să știu de ce fratele său m-a otrăvit, și cine a fost în spatele acțiunii lui."

"Băiatul meu nu știe nimic de astfel de comploturi rele," s-a răstit tatăl. "Clayforth a creat probleme, recunosc. Dar nu Blaine. El nu s-ar coborâ niciodată la afaceri de genul ăsta."

"Dar fratele lui ar fi făcut-o?" întrebă Godfrey.

Tatăl ridică din umeri.

"E mort acum. El a plătit pentru păcatele sale. Este ceea ce este."

"NU este ceea ce este," l-a corectat Godfrey, ridicând vocea. "Aproape am fost ucis noaptea trecută. Înțelegi? Eu sunt fiul unui rege. Știi pedeapsa pentru tentativa de omor asupra membrilor familiei regale? Clayforth este mort, dar asta nu rezolvă situația. Blaine știe ceva. Asta-l face complice la crimă. Conform Legii Regelui, el poate fi pedepsit. Acum îmi vei spune ce știi, sau voi aduce aici Garda Regală!"

Godfrey a stat acolo, cu fața roșie, respirând greu, mai furios decât fusese de când își putea aminti. Îi ajunsese, și vroia răspunsuri.

Tatăl părea alarmat pentru prima dată, și s-a întors și s-a uitat la fiul său, acum nesigur. Blaine se agăța de poalele mamei sale.

"Blaine", i-a zis tatăl său: "E ceva ce știi și nu ne spui?"

Blaine se uită de la tatăl său la mama sa, clătinând din cap nervos.

Godfrey oftă, gândindu-se ce să facă. În final a băgat mâna în buzunar, a scos o pungă de aur și a aruncat-o pe podea în fața lor. Monedele de aur s-au vărsat peste podeaua casei mici, și atât mama cât și tatăl au icnit văzându-le.

"Aurul Regelui", a spus Godfrey. "Cel mai bun. Dați-i drumul, numărați-le. Sunt de ajuns să trăiți restul vieții fără să mai trebuiască să munciți. Nu vreau nimic în schimb. Puteți să-l păstrați. Tot ce vreau este adevărul. Tot ce vreau este ca fiul vostru să-mi spună ce a văzut. Știu că el știe ceva. Vreau să știu ce este. Eu îl voi proteja. Vă promit."

Mama mângâie părul băiatului ei, se lăsă pe vine și-l sărută pe frunte.

"Blaine, dacă nu ai văzut nimic, nu-ți fie frică. Nu avem nevoie de acest aur."

Dar tatăl s-a dus cu asprime și l-a apucat pe Blaine de bărbie.

"Blaine, acești oameni cred că tu știi ceva. Acei banii pot schimba viața familiei noastre pentru totdeauna. Dacă ai ceva de spus, spune-o. Amintește-ți, te-am învățat să spui întotdeauna adevărul. Nu fi ca fratele tău. Du-te acum. Fii bărbat. Nu ai de ce să te temi."

Blaine a înghițit nervos, apoi în cele din urmă s-a uitat în sus la Godfrey.

"Am fost cu Clayforth noaptea trecută", a spus Blaine. "Un om pe care nu l-am mai văzut înainte a venit la el. El știa că Clayforth era mesager pentru local, și l-a întrebat dacă ar pune otravă în băutura unui om. La început fratele meu a spus nu. Dar apoi el i-a aratat aur - mai mult aur chiar decât ai aici. El a spus în continuare nu. Dar el a continuat să-l arate mai mult și mai mult aur. Și apoi a cedat."

Blaine inspiră adânc.

"Trebuie să înțelegi", a adăugat el, "fratele meu nu a făcut niciodată așa ceva înainte. Dar banii - era prea mult ca el să poată să refuze. El a spus că ne va schimba viețile pentru totdeauna și că nu va mai trebui să ne întoarcem în această parte a orașului. El a vrut să cumpere pentru mama și tata o nouă casă undeva curat și sigur."

"I-ai văzut fața acestui om?" întrebă Godfrey.

Băiatul dădu din cap, încet.

"Era un bărbat înalt. Mai înalt decât orice om pe care l-am văzut vreodată. Și îi lipsea un dinte."

"Pe partea dreaptă?" întrebă Godfrey.

Băiatul dădu din cap, cu ochii mari. "De unde știi?"

Godfrey știa, prea bine. Era Afget, noul câine de atac al lui Gareth. Nimeni altcineva nu se potrivea descrierii. Și acum el avea un martor. Avea un martor care dovedea că omul lui Gareth a încercat să-l asasineze pe el, fiul regelui. Era un motiv să-l detroneze. Aceasta era dovada de care aveau nevoie.

"Am nevoie ca fiul tău să fie martor," i-a zis Godfrey tatălui. "Ce a observat este important nu numai pentru mine, ci pentru tot regatul, pentru toată Curtea Regelui. Pentru întreg Inelul. Am nevoie ca el să depună mărturie. Va arăta căință pentru că fratele său a încercat să-mi ia viața. Niciunul dintre voi nu va fi în pericol. Veți fi protejați cu toții, v-o garantez. Puteți păstra tot acest aur și mai mult."

O tăcere grea s-a lăsat peste cameră, cum toți s-au întors spre băiat.

"Blaine, este alegerea ta," a spus tatăl.

Blaine s-a uitat la Godfrey în sus și în jos, apoi se uită la părinții săi.

"Promiți că părinții mei vor fi în siguranță?" l-a întrebat Blaine pe Godfrey. "Și că pot păstra tot aurul?"

Godfrey a zâmbit.

"Tot și mai mult", l-a asigurat. "Și da, ai cuvântul meu. Voi toti veți fi mai în siguranță decât ați fost vreodată."

În cele din urmă, Blaine a ridicat din umeri.

"Atunci nu văd de ce nu. La urma urmei, cum ai spus, tati: nu strică să spui adevărul".

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Thor galopa înapoi peste deșert, îndepărtându-se cu fiecare pas de orașul său natal, de amintirile întâlnirii cu tatăl său - sau, mai degrabă, cu omul care l-a crescut. Fusese o călătorie care-i schimba viața, atât îngrozitoare cât și aducătoare de inspirație. Întâlnirea fusese dureroasă dar, de asemenea, i-a dat în cele din urmă claritatea pe care a căutat-o mereu. Întreaga sa viață el a suspectat că era diferit de tatăl său, de frații săi, de satul său; că el nu aparținea acolo; că îi era ascuns un mare secret despre trecutul său; că el fusese destinat pentru ceva, pentru un loc mai mare.

Acum, în cele din urmă, după ce ascultase tot ce avusese să-i spună tatăl său - că nu era cu adevărat tatăl său, că aceia nu îi erau cu adevărat frați - că mama sa era în viață - că el era cu adevărat diferit - totul avea sens. În ciuda confruntării tulburătoare, el a simțit în cele din urmă un sentiment de ușurare, mai profund decât orice a simțit vreodată în viața lui. Începea în cele din urmă să dea deoparte straturile misterului adevăratei sale identități, pentru a înțelege mai mult din cine era.

Thor a continuat să se gândească la toate lucrurile pe care i le-a spus tatăl său. Era foarte bucuros să știe că mama lui era în viață, că îi păsa de el; îi putea simți colierul pe gâtul gol chiar și călărind, și sentimentul l-a mângâiat, l-a făcut să se simtă ca și cum mama lui era chiar acolo cu el. El putea simți o energie intensă radiind din el, și îi umplea toată ființa. Ei într-adevăr îi păsa de el. El putea simți asta. Și vroia să-l vadă. Asta însemna mai mult decât orice pentru el. Era mai hotărât ca oricând să o găsească.

Dar acum nu se putea abține să nu se întrebe: dacă ei îi păsa atât de mult de el, de ce l-a dat altcuiva de la început? Și de ce acestui om care l-a crescut, și de ce în acest sat?

O altă întrebare l-a nedumerit și mai mult: cine, atunci, era tatăl lui adevărat? Misterul îl uimea. Acum, nu numai că nu știa cine era mama lui, dar nu știa nici cine era tatăl lui adevărat. Ar putea fi oricine. Oare era tot un Druid? Oare trăia în Inel? Și de ce l-a abandonat și tatăl său?

Thor a simțit inelul dat de mama sa stând confortabil în buzunarul interior de la cămașă, și mintea lui s-a întors la gânduri despre Gwendolyn. Mai mult decât oricând, știa că ea îi era aleasa. El a simțit că acest inel a venit în viața lui acum pentru un motiv, că era menit să i-l dea ei. El abia aștepta să se întoarcă și să-i ceară să fie a lui - și dacă ea avea să spună da, să i-l pună pe deget. Era cel mai frumos inel pe care-l văzuse vreodată, iar ideea că ea ar accepta îl încânta.

Thor și-a îmboldit calul, dornic să se întoarcă la frații săi de Legiune cum al doilea soarele a coborât pe cer. El vroia să termine reconstrucția și să se întoarcă la Curtea Regelui, să-i vadă din nou pe Gwen și Krohn. El vroia să se întoarcă la Casa Învățaților pentru a studia harta mai în detaliu și pentru a determina modul în care el ar putea călători spre Țara druizilor. El trebuia să-și vadă mama. Și trebuia să știe cine era tatăl său.

Thor a simțit un sentiment de tristețe cum s-a gândit la omul care îl crescuse. Crescând el l-a crezut cel mai important din lume - dar acum nu mai era nimic pentru el. A fost nevoie de atât de mulți ani pentru ca Thor să ajungă la această zi, să obțină în cele din urmă claritatea. Începea, de asemenea, să simtă un nou sentiment de valoare de sine. Din moment ce acest om nu era tatăl său, ce credea sau simțea el despre Thor nu conta cu adevărat. El era doar un străin. Thor s-a simțit acum liber să tragă propriile concluzii despre cum se simțea despre sine. În același timp, îl putea căuta pe adevăratul său tată - și acel om, spera Thor, ar putea fi un om mare, ceea ce l-ar face pe Thor să simtă mai multă mândrie de sine. Și acel om ar putea chiar să-l iubească pentru cine era, ar putea fi mândru de tot ce a realizat.

Cum Thor a alergat peste pustiu, apropiindu-se de sat, calul său l-a tras brusc tras puternic la stânga, surprinzându-l. Thor a încercat să-l tragă înapoi pe drum, dar el a refuzat să asculte. L-a scos pe Thor de pe drum, și cum au înconjurat un mic deal, Thor a descoperit un izvor susurător, tăind pustietatea, apele sale albastre strălucitoare contrastând cu solul galben al deșertului. Calul s-a repezit direct la pârâu și Thor nu a avut de ales decât să descalece când și-a coborât capul să bea.

Trebuie să-i fi fost sete, și-a dat seama Thor. Totuși, comportamentul era ciudat - calul era, de obicei, ascultător.

Thor începea să se întrebe dacă calul îl condusese în acest loc pentru un motiv anume, când deodată a auzit o voce:

"Uneori adevărul este un lucru greu de suportat."

Thor cunoștea vocea, și s-a întors încet, foarte ușurat să-l vadă pe Argon stând acolo, în robele lui, ținându-și toiagul, cu ochii strălucind direct spre el. El aproape arăta ca o fantomă pe fundalul deșertului pustiu.

"Acel om nu a fost tatăl meu", a spus Thor. "Ai știut-o în tot acest timp. De ce nu mi-ai spus?"

Argon clătină din cap.

"Nu îmi revenea mie să-ți spun."

"Și cine este atunci tatăl meu?"

Argon clătină din cap. El a rămas tăcut.

"Poți să-mi spui, cel puțin, ceva despre el?" a insistat Thor.

"El este un om foarte important și foarte puternic", a spus Argon. "Unul demn de tine. Atunci când va fi momentul potrivit, îl vei cunoaște."

Thor s-a umplut de entuziasm să audă asta. Tatăl său era un om important. Asta însemna pentru el mai mult ca orice pe lume.

"Mă simt diferit acum", a spus Thor, "de când am descoperit noutățile, de la primirea mesajului mamei mele. Nu mă mai simt ca același băiat care am fost."

"Pentru că nu mai ești", a spus Argon. "Băiatul acela a rămas mult în urmă. Ești un bărbat acum. Nu există nicio cale de întoarcere. Antrenamentul te poate transforma - la fel o poate face și cunoașterea. Nu ești Thor cel din trecut. Acum ești gata."

Thor se uită la el, nedumerit.

"Gata pentru ce?"

"Gata pentru a-ți începe antrenamentul real", a spus Argon. "Nu joaca cu săbii și bastoane și scuturi - ci antrenamentul care contează cel mai mult. Antrenamentul interior.

"Închide ochii", a spus Argon, ridicând o palmă și toiagul, "și spune-mi ce vezi."

Thor și-a dat seama acum de ce calul l-a condus aici. Nu fusese ca să bea. A fost ca să-l aducă la Argon, la acest teren de antrenament puțin probabil, în mijlocul pustietății. Thor nu-i va înțelege niciodată stilul lui Argon. Părea să apară la momentele cele mai improbabile, și în locurile cele mai puțin probabile.

Thor închise ochii și respiră adânc, încercând să se centreze, să se pregătească pentru orice îi va cere Argon.

"Uită-te în centrul Inelului", a poruncit Argon. "Vezi toate timpurile - trecut, prezent și viitor. Ce vezi?"

Thor închise ochii, sforțându-se. Încet, ceva a venit spre el.

"Văd că sunt una", a spus Thor. "Nu văd nicio diviziune între trecut sau viitor. Timpul - este ca un râu care curge."

"Bine", a spus Argon. "Foarte bine. Ai dreptate. Nu există nicio diviziune în timp, cu excepția interiorului nostru. Ca un râu, nu se termină niciodată. Urmează acest râu. Ce vezi?"

Thor s-a luptat pentru a vedea, simțind un nou sentiment de pace copleșindu-l. Acest loc în care stătea se simțea încărcat, sacru, și purtând colierul mamei sale, el a început să simtă în interior o energie mai puternică decât oricând înainte. Imagini i-au fulgerat prin minte și a început să vadă viziuni ale Inelului cu mai multă claritate decât avusese vreodată. Era ca și cum ar fi fost reale. Nu mai era neclar, cum era de obicei.

Thor s-a concentrat și a văzut un mare val de umanitate, un număr nesfârșit de orașe; s-a uitat în jos la ele, ca și cum ar fi zbura pe deasupra. El a privit anotimpurile schimbându-se sub el, a văzut trecerea timpului, de la deceniu la deceniu, secol la secol. El și-a văzut tot poporul divizat. Apoi și-a văzut tot poporul ca unul.

"Bine", a spus Argon. "Simt că îl poți simți. Fluxul de forță. Acum, controlează râul. Uită-te la viitor. Spune-mi ce vezi."

Thor închise ochii, străduindu-se - dar nu a văzut nimic. Apoi, și-a amintit lecțiile din trecut ale lui Argon, și s-a obligat să nu mai se lupte. A răsuflat adânc și a încercat să le permită în schimb să vină la el.

Thor a început să vadă imagini clare precum cristalul ale viitorului. El a tresărit înăuntru, a fost îngrozit când a văzut Curtea Regelui cucerită. El a privit invadatorii distrugând-o, făcând-o una cu pământul, arzând-o. În locul marelui oraș, era doar o movilă de cenușă.

Thor a auzit țipetele, a văzut miile de oameni care fugeau; el a văzut mii măcelăriți, mai multe mii întemnițați, luați ca sclavi. El a privit cum un pustiu s-a întins și a cuprins dealurile odinioară bucolice ale Inelului. El a privit fructele căzând din copaci, a văzut femeile luate. El a văzut armate enorme

invadând, acoperind fiecare centimetru al Inelului. Și el a privit cerul înnegrindu-se.

"Văd o perioadă de mare întuneric", a spus Thor.

"Da", a spus Argon.

Cum Thor închise ochii, el a urmărit o lună roșie ca sângele răsărind peste un pustiu dezolant. Era noapte, și a văzut un singur foc arzând în bezna Inelului.

"Văd un foc", a spus Thor. "Arzând în pustietate."

"Acel foc este sursa de speranță", a spus Argon. "Este ceea ce se va ridica din cenușă."

Thor a mijit ochii și a văzut mai mult.

"Văd o sabie", a spus Thor. "O sabie strălucitoare. Ea strălucește în soare. Văd o sută de oameni fiind uciși dintr-o lovitură."

"Sabia Destinului", a spus Argon.

Thor a tresărit privind dragoni zburând în jos din cer, suflând flăcări pe ceea ce mai rămăsese din Inel.

"Văd o hoardă de dragoni", a spus Thor, cu vocea tremurândă. "Ei atacă toți ca unul."

Thor a trebuit să deschidă ochii - nu mai putea suporta mai mult. Viziunile erau prea oribile.

El l-a văzut pe Argon privindu-l fix.

"Ești puternic", a spus Argon. "Ai văzut mult. Puterea din tine este mare. Mai mare decât am crezut."

"Dar spune-mi ce înseamnă toate astea," a pledat Thor, deranjat. "Totul este adevărat? Va fi distrus Inelul? Ce se va alege de Curtea Regelui? De Legiune? De Gwendolyn?"

Argon clătină trist din cap.

"Nu poți controla viitorul", a spus Argon. "Dar te poți pregăti. Tu *trebuie* să te pregătești."

"Cum?"

"Trebuie să devii mai puternic. Inelul are nevoie de tine." Tu trebuie să dezvolți puterile din tine. Trebuie să revendici sursa de energie a mamei tale, o mare Druidă, a tatălui tău, un mare războinic. Totul se afla în interiorul tău. Numai tu o oprești să strălucească în afară. Trebuie să o accepți. Dezlănțui-o. Revendic-o pentru tine."

"Dar cum?" a pledat Thor.

"Nu-i mai rezista. Nu te mai teme de cine ești."

Argon se întoarse.

"Acel pârâu", a spus el. "Închide ochii. Ascultă-i susuratul. *Cu adevărat* ascultă-l."

Thor închise ochii și încercă să se concentreze. A auzit sunetul delicat al apei curgând peste pietre.

"Poți să-l simți?" întrebă Argon. "Poți să simți curentul?"

Thor a ascultat sunetul liniștit al pârâului și l-a a simțit mișcându-se, a simțit curentul.

"Bine", a spus Argon. "Tu și apa sunteți una. Acum oprește apa. Schimbă-i cursul. Oprește-o în amonte."

Thor s-a concentrat pe curentul apei, pe care l-a simțit curgând ca și cum i-ar fi curs prin propriul corp.

Apoi, încet, Thor a ridicat o palmă și a îndreptat-o spre apă. El putea simți sursa de energie a pârâului gâdilându-i centrul palmei. Încet, el i-a cerut curentului să-și schimbe direcția.

Thor a simțit o mare putere în el, a simțit rezistența apei, presându-i palma, s-a simțit luptând, ca și cum ridica un obiect fizic. El a deschis ochii și a fost uimit să vadă că a oprea curgerea pârâului. Crease un mic zid de apă, ca un baraj, de sine stătător în mijlocul pârâului, dezvăluind albia uscată sub el.

"Bine", a spus Argon. "Foarte bine. Acum dă-i drumul."

Thor și-a tras palma înapoi, iar apa s-a prăbușit înapoi în jos și a continuat să curgă.

"Ai stăpânit o mică felie de natură", a spus Argon. "Dar natura nu se limitează la pământ. Natura este peste tot în jurul nostru. Apa curge într-un pârâu - dar, de asemenea, curge din cer. Simte norii de deasupra ta. Simte cât de groși sunt, cât de plini cu umiditate. Poți să-i simți?"

Thor s-a uitat în sus și a fost uimit. Cerul era senin.

"Dar este senin," a protestat Thor.

"Uită-te din nou", a spus Argon și a ridicat toiagul.

Cum Thor privea, dintr-o dată cerul de deasupra capului său s-a întunecat cu nori negri, adunându-se din toate colțurile cerului. Thor a fost uimit de puterea lui Argon.

"Acum, închide ochii," a spus Argon, "și simte norii."

Thor a închis ochii și a fost uimit să-și dea seama că putea simți acest nor, atârnând deasupra lui ca un lucru fizic. L-a simțit greu, gros, umed.

"Deschide-l", a spus Argon. "Deschide acest nor și lasă-l să-și elibereze presiunea. Lasă-l să facă să curgă umezeală pe noi. Vrea să plouă. Permite-i să o facă."

Thor s-a trezit ridicând ambele palme spre cer, lăsându-se pe spate, și cum a făcut-o, a simțit o mare cantitate de energie curgând prin el.

S-a auzit brusc tunetul, și un perete mare de apă a căzut în jos pe el. Thor a auzit un zgomot bubuitor, și o clipă mai târziu s-a simțit udat până la piele, apa curgând în jos peste tot în jurul lui, aterizând pe praf și nisip, pe capul său, murându-l.

"Bine!" a strigat Argon, peste sunetul ploii, murat și el. "Acum oprește-o!"

Thor a închis ochii, a simțit peretele de apă, și a ridicat o palmă în aer, îndreptând-o spre nor. Instantaneu, apa s-a oprit.

Thor a deschis ochii și a fost uimit să vadă apa curgând din cer, dar oprindu-se la doar vreun metru deasupra capului său. El o ținea acolo - și îi consuma toată energia. Și-a simțit picioarele începând să-i tremure de la efort.

"Ești obosit pentru că te străduiești prea tare", i-a strigat Argon. "Fă norul să dispară!" a poruncit Argon.

"Nu pot!" a strigat Thor înapoi, tremurând cu efortul de a reține ploaia.

"Asta pentru că tu crezi că este dificil. Nu este!" a spus Argon.

Nerăbdător, Argon și-a ridicat toiagul și l-a fluturat deasupra capului; brusc, norul a dispărut. Ziua era din nou clară și senină.

Thor s-a uitat de jur împrejur, și nu era nicio dovadă că norul fusese vreodată acolo - cu excepția faptului că hainele le erau ude leoarcă. S-a uitat la Argon cu venerație. Puterea lui era o inspirație.

"Pot să-mi simt puterea", a spus Thor. "Dar se simte inegală, nesigură."

"Aceasta este partea ta umană", a explicat Argon. "Ești pe jumătate uman. Acesta este un atu și o slăbiciune. Trebuie să înveți să-ți stăpânești imperfecțiunile. Ai putea să nu fii niciodată la fel de puternic ca mama ta; sau s-ar putea să fii mai puternic. Cheia se află în mintea ta, în hotărârea ta, în dezvoltarea abilităților tale."

Thor se lupta să înțeleagă toate acestea.

"Dar toate acestea - mișcatul apei, crearea ploii - eu încă nu înțeleg cum m-ar ajuta ele în luptă", a spus Thor.

"Nu înțelegi?" întrebă Argon.

Argon se întoarse brusc, întinse o palmă, îndreptând-o spre un bolovan, și apoi a ridicat mâna.

La cincizeci de pași distanță, un bolovan imens, de zece ori mai mare decât Thor, a urcat dintr-o dată sus în aer, apoi, cum Argon și-a mișcat încheietura mâinii, s-a trântit în jos cu mult zgomot, la câțiva pași înaintea lui Thor.

Thor poticnit la impactul carea a zguduit solul, lăsând un crater pe pământ, insectele fugind în toate direcțiile.

Thor se uită la Argon cu uimire - și teamă. Îl subestimase, din nou.

"Toate natura este conectată", a zis Argon. "Apa, pietrele, cerul. Dacă poți direcționa curgerea apei, poți direcționa orice. Chiar și animalele."

Argon s-a uitat în sus la cer.

"Vezi acea pasăre?" întrebă Argon.

Thor s-a uitat în sus și a văzut un vultur rotindu-se foarte sus.

"Cheamă-l jos la noi. Pune-l să-ți aterizeze pe umăr."

Thor închise ochii, se întinse în sus, și încercă din răsputeri să direcționeze energia păsării. El a simțit pasărea apropiindu-se - dar apoi zburând brusc în altă parte. A încercat cât de tare a putut, dar nu a putut-o controla. El a deschis ochii și a văzut pasărea dispărând. El și-a cobărât palma, epuizat mental și fizic.

"Îmi pare rău", a spus Thor. "N-am putut-o controla. A fost prea greu."

"A fost prea greu doar pentru că ai încercat prea tare", a spus Argon. "Nu i-ai permis să vină la tine. Încă te bazezi pe sentimentul uman de voință."

"Dar eu nu văd cum am putea controla toate animalele", a spus Thor.

Argon și-a ridicat toiagul, și deodată Thor a auzit un răget.

Se întoarse și văzu un leu venind spre ei, repede, și, cum Argon a mișcat mâna, leul a urmat direcția palmei lui Argon. A venit până la Argon, s-a așezat lângă el și s-a uitat fix la Thor. Liniştit. Ascultător.

Thor a rămas fără cuvinte.

"Nu-mi vine să cred", a spus Thor.

"Exact asta este problema ta", a spus Argon. "Dacă nu poți să crezi, nu poți să creezi. Pentru că tu nu-l vezi, nu-l manifești. Trebuie să înveți să ai încredere în tine. Știi mai multe decât crezi că e posibil."

Dintr-o dată, s-a văzut un fulger de lumină si Argon a dispărut - și leul cu el.

Thor s-a uitat în jur, în toate direcțiile, dar dispăruseră.

Thor s-a simțit epuizat, dar, de asemenea, mai puternic. Se simțea de parcă s-ar fi antrenat toată ziua. El făcuse un pas important, și și-a simțit abilitățile dezvoltându-se. Dar știa și că mai avea mult de învățat, și se întrebă dacă va fi vreodată capabil să le stăpânească pe toate.

Oare cât de vaste îi erau puterile? Care era destinul lui? Cum trebuia să ajute Inelul?

Până când își întâlnea părinții, într-un fel, a simțit el, nu va rezolva misterul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Gwendolyn stătea în mijlocul dealurilor bșânde în ziua frumoasă de toamnă, cu Krohn jucându-se lângă ea, flori înflorind cât puteai vedea cu ochii, peisajul o tapiserie de nuanțe de mov și galben și alb. Ea a respirat adânc, a țintit cu arcul și a lăsat săgeata să zboare.

Acesta a vâjâit prin aer și abia a atins ținta de pe stejarul îndepărtat. Ea se încruntă. Era a zecea încercare la această țintă, și de fiecare dată ea a ratat. Când era mai mică, petrecuse ani întregi antrenându-se cu arcașii regelui, și avusese o țintă bună. Deși nu mai pusese mâna pe arc în ultimii ani, se așteptase să țintească bine în continuare. Dar nu o făcea. Poate pentru că era mai în vârstă, sau poate pentru că orice abilitate avusese, nu o mai avea acum.

Gwen a pus arcul jos și a respirat adânc, bucurându-se de peisaj. Ea venise aici pentru a-și goli mintea, pentru a încerca să se gândească la altceva decât la Thor. Krohn a scheunat și s-a năpustit în câmp, urmărind un iepure, iar ea a zâmbit văzându-l. Îi fusese un bun însoțitor de când Thor plecase; când îl vedea se gândea în mod constant la el și îi dădea un sentiment de siguranță. Ea l-a iubit Krohn ca și cum ar fi fost al ei, și îi putea simți firea protectoare, și îi era atât de recunoscătoare pentru asta. El creștea în fiecare zi sub ochii ei, și era aproape să devină un leopard matur. Uneori se uita la el și i se făcea frică, până când se uita la ea și îi vedea dragostea din ochi.

Gwen se uita la frumoasa zi de toamnă, a văzut lumina jucând prin nori, leagănarea îndepărtată a copacilor, iar câmpul de flori părea viu cum vântul a împins culorile într-o direcție, apoi în alta. Cum privea la orizont, s-a gândit la Thor. El era undeva acolo, în acel sat, reconstruind. Se întreba ce făcea acum. Își purtase fața puternică atunci când i-a spus la revedere, dar în interior, inima ei se rupea. O durea să-l vadă din nou, îi ducea dorul dincolo de orice ar fi putut descrie, și își dorea mai mult decât orice să fi fost aici cu ea, chiar acum.

Gwen a simțit, de asemenea, o dorință de a părăsi acest loc. Ea nu se mai simțea în siguranță aici, după tentativa de a o asasina, de când veniseră Nevarunii pentru a o lua cu ei. Ea simțise un nivel de siguranță trăind aici, în turnul mamei sale,

departe de castel, și petrecându-și timpul departe de ceilalți, pe aceste dealuri. Ea a simțit, de asemenea, o măsură de siguranță avându-l pe Krohn aici, și în a ști că Thor va reveni în curând. Abia aștepta ca el să se întoarcă și ei doi să poată părăsi acest loc pentru totdeauna. În același timp, ea s-a rugat ca Godfrey să poată găsi toate dovezile care le erau necesare pentru a-l detrona pe Gareth o dată pentru totdeauna. Dacă el ar putea-o face, ea nici măcar nu ar fi trebuit să fugă; dar Gareth părea de neclintit, și ea se îndoia că vor fi vreodată capabili să-l detroneze.

Gwen a văzut fața lui Thor în minte și și-a a amintit acel moment, atunci când el arăta de parcă ar fi fost pe cale să o întrebe ceva. Și apoi ceva ca o frică îi trecea pe față. Se întreba ce era. Oare avea de gând să-i ceară să se căsătorească cu el? Inima ei creștea la acest gând. Nu-și dorea nimic mai mult. Dar ea nu a înțeles de ce nu a întrebat-o încă. Oare sentimentele lui nu erau la fel de puternice ca ale ei?

Ea s-a rugat să nu fie cazul. A dus mâna în jos și și-a atins stomacul, și-a adus aminte de cuvintele lui Argon, și nu se putea abține să se simtă doar un pic mai puternică în fiecare zi, simțind cu fiecare gram din trupul ei că purta copilul lui Thor. Un copil puternic, mistic.

Gwendolyn auzit un zgomot și s-a întors și în depărtare a văzut un singur om grăbindu-se peste câmpuri, venind la trap spre ea. Se uită atent la statura lui scurtă, la spatele cocoșat, la șchiopătatul pronunțat, și și-a amintit: Steffen. Ea își trimisese unul dintre însoțitori să-l cheme, neștiind dacă el va veni. Ea a fost încântată că o făcuse.

Gwen nu-i uita niciodată pe cei care fuseseră buni cu ea - mai ales pe cei care i-au salvat viața - și dorea să=l răsplătească pe Steffen pentru bunătatea lui. Ea ura ideea că el muncea ca un sclav în camerele servitorilor, mai ales după ce făcuse pentru ea. Pur și simplu nu era corect. El era un om bun, care fusese judecat greșit după aspectul său. A trebuit să recunoască, chiar și ea l-a judecat greșit la început.

Steffen s-a apropiat, dându-și jos pălăria și plecându-se adânc în fața ei, cu fruntea udă de transpirație.

"Doamna mea", a spus el. "Am venit de îndată ce m-ai chemat."

Krohn a venit în fugă, stând protector alături de Gwen, și a mârâit la Steffen.

"Krohn, e în regulă", a spus Gwen. "El este unul dintre noi."

Krohn s-a relaxat instantaneu, blana netezindu-i-se pe spate, urechile relaxându-se, ca și cum ar fi înțeles. El a pășit în față și cum Steffen întinse o mână, Krohn a lins-o. Apoi a sărit în sus și i-a lins fața lui Steffen.

Steffen a râs.

"El este cel mai afectuos pui de leopard pe care l-am văzut," a spus Steffen.

"Daca ești de partea lui buna", a răspuns Gwen. "Multumesc că ai venit. Nu știam dacă o vei face."

"Și de ce nu aș face-o?"

"Cu Gareth domnind, pare periculos să fii oriunde lângă mine. După toate, am văzut ce s-a întâmplat cu Firth. M-am gândit că probabil s-ar putea să-ți fie frică să te mai implici."

Steffen ridică din umeri.

"Sunt puține lucruri care mă mai sperie, doamna mea. După treizeci de ani de dormit într-un subsol, sincer nu am multe de pierdut. Nu mă tem de regi. De nedreptate mă tem."

Ea l-a studiat pe Steffen și a putut vedea că spunea adevărul. Cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât mai mult respect a avut pentru acest om amuzant, ciudat, care vedea lumea în felul lui. Era mult mai înțelept și mai inteligent decât crezuse ea, și simțea că îi e datoare pentru ceea ce a făcut pentru ea. Ea a simțit că el îi era un prieten apropiat, unul dintre puținii oameni din această curte în care putea avea încredere.

"Te-am chemat aici pentru că niciodată n-am avut șansa să-ți mulțumesc cum trebuie", a spus ea.

"Nu ai pentru ce să-mi mulțumești, doamna mea."

"Ba am. Și eu îmi plătesc întotdeauna datoriile. Nu mi se pare corect să continui să fii un slujitor, atunci când ai salvat viața unui membru al familiei regale. Îți datorez mul, și doresc să te răsplătesc. Te tog să-mi spui cum. Vrei avere? O nouă poziție socială?"

Steffen clătină din cap.

"Doamna mea, nu am nevoie de bogăție. Poate că în tinerețea mea aș fi avut, dar nu acum. Nu am niciun loc pe care să-l numesc acasă. Dorm într-o cămăruță de lângă camerele servitorilor. Nu am o familie - cel puțin niciuna care să mă

recunoască. Nu am pe nimeni și nimic pe lume. Așa că nu am nevoie de lucruri. Așa au fost întotdeauna lucrurile pentru mine."

Gwendolyn și-a simțit inima rupându-se pentru el.

"Dar este atât de nedrept", a spus ea.

El a ridicat din umeri.

"Aceasta este lumea în care trăim. Unii oameni se nasc cu mult, iar alții cu mai puțin."

"Dar nu este niciodată prea târziu", a spus ea. "Vreau să cel puțin să te ridic ca poziție. Vreau să-ți dau o slujbă în altă parte, cu mai multă demnitate."

"Atâta timp cât fratele tău este rege, aș dori să fie departe de el. Pivnița mi se potrivește foarte bine."

"Și dacă voi domni eu într-o zi?" a întrebat ea.

S-a uitat drept prin ea, înțelegând imediat. Era mai receptiv decât crezuse.

"Doamna mea, dacă *tu* ai fi la conducere, și mă rog ca într-o zi să fii, atunci aș fi onorat să accept orice poziție mi-ai da. Dar până când vine acea zi, eu sunt mulțumit."

Ea a dat din cap, dându-și dintr-o dată seama ce va face.

"Dacă va trebui să vină acea zi," a spus ea, "voi avea nevoie de mulți consilieri. Vor fi puțini în care aș avea atâta încredere ca în tine. Să nu mai vorbim că îmi place compania ta."

Steffen a zâmbit; a fost pentru prima dată când ea l-a văzut vreodată să zâmbească. A întristat-o; îl putea vedea pe băiețelul din spatele ochilor lui, cel care ar fi vrut o dată să fie iubit, dar mereu a fost respins. Aceasta ar putea fi, și-a dat seama, prima dată în viața lui când el a fost vreodată acceptat, prima dată când el a fost vreodată ales pentru ceva.

"Doamna mea", a spus el cu umilință, cu lacrimi în ochi, "nimic nu mi-ar face o onoare atât de mare."

Deodată a făcut un pas înainte, se aplecă și îi ridică arcul.

"Dacă trebuie să-ți fiu sfătuitor", a spus el, "dacă aș putea fi atât de îndrăzneț, poate am putea începe acum, cu o lecție despre arc și săgeată."

El a zâmbit, arătând spre ținta ei îndepărtată.

"Iartă-mă, doamnă, dar nu pot să nu observ că ținta ta ar putea fi corectată, dacă nu te superi că ți-o spun."

Gwen a zâmbit înapoi, plăcut surprinsă; nu-i prea venea să creadă că cineva în starea lui ar putea-o învăța, dar a decis să accepte și să-i facă pe plac. Era un om ciudat.

"Mă bucur că ai observat", a spus ea. "Pentru ca am nevoie de o corectare serioasă. Trasul cu arcul este o abilitate de-a ta?"

El a rânjit când a ridicat o săgeată și a cântărit-o în palmă. Ea nu a văzut pe nimeni să trateze o săgeată în felul ăsta înainte.

"Am puține abilități pe această lume, doamna mea", a spus el, "dar trasul cu arcul este unul dintre ele. Ați putea crede că nu e așa - totuși ceva de la cocoașa din spatele meu a făcut de fapt să-mi fie mai ușor să trag cu arcul. Întotdeauna a fost așa. Cei câțiva prieteni pe care i-am avut obișnuiau să glumească că m-am născut în formă de arc. Dar, uneori, cred că este un lucru bun."

Steffen a pus brusc săgeata în arc, a întins coarda la maxim, apoi a lăsat-o să plece, în tot acest timp uitându-se la Gwen și zâmbind.

O secundă mai târziu, s-a auzit sunetul săgeții lovind ținta, și Gwen s-a uitat, fără suflare, pentru a vedea că a lovit ținta direct în centru.

Ea icni. Nu putea înțelege cum a făcut-o: el se uita la ea în timp ce a tras. Nu mai văzuse așa ceva în viața ei - nici chiar la arcașii regali.

"Poți să mă înveți să fac asta?" întrebă ea, admirativ.

"Da", a spus el, întinzând mâna și dându-i arcul.

Ea l-a luat și pus o săgeată în el, entuziasmată pentru prima oară.

"Încordează-l, lasă-mă să-ți văd forma", a spus el.

Ea a tras coarda înapoi, cu mâna tremurând.

"Cotul trebuie să fie mai sus. Și trebuie să-ți tragi degetele aproape de bărbie. Bărbia ar trebui să fie coborâtă, ochii tăi ezită. Alege un ochi. Nu te gândi prea mult. Și nu o ține atât de mult timp - o să-ți tremure mâinile."

Gwen a lăsat săgeata să zboare, și din nou săgeata a atins doar ținta, deși de data aceasta un pic mai aproape de centru.

"E un vânt puternic astăzi", a spus el. "Trebuie să iei asta în considerare. De asemenea, locul unde stai este înclinat. Trebuie să ajustezi pentru ambele situații. Și, în fine, acest arc este prea greu pentru tine. Acest lucru trebuie să fie luat în considerare. Pentru a regla, țintește un pic mai sus și mai la dreapta. Și

îndoaie un pic genunchii: ei sunt blocați. Asta-ți va permite să respiri. Respiră adanc, și dă drumul săgeții când ajungi la maximul respirației."

Gwen a facut tot ce o instruise și, când a dat drumul acestei săgeți, s-a simțit diferit. Ea s-a simtit mai mult în control.

S-a auzit sunetul săgeții lovind ținta, și ea a țipat de bucurie să vadă că a lovit-o aproape perfect în centru.

Steffen a zâmbit larg, de asemenea, și a bătut din palme.

"Oh, dar ești o elevă rapidă!" a spus el.

"Tu ești un bun profesor", a răspuns ea, radiind, mândră de ea însăși.

Dintr-o dată, alături de ei, Krohn a început să mârâie. Părul i s-a zbârlit pe tot corpul, și se întoarse, privind orizontul gol, mârâind.

"Krohn, ce este?" a întrebat ea.

Krohn a continuat să mârâie și Steffen și Gwen au schimbat o privire, întrebându-se. Gwen a început să se îngrijoreze văzând comportamentul lui Krohn. Ea nu-l mai văzuse așa. Oare văzuse ceva?

Dintr-o dată s-a auzit un huruit puternic, ca de tunet, și la orizont au apărut cam o duzină de cai, călăriți de oameni în armuri galbene și verzi. Inima ei s-a oprit și i-a recunoscut imediat: Nevaruni. Ea presupusese că au plecat pentru totdeauna, după ce au fost alungați de la Sala de arme. Dar se pare că doar așteptau o ocazie, pentru un moment când ea ea era în gardă.

Acum se repezeau direct spre ea.

Gwen își dădea palme; fusese atât de fraieră. Nu ar fi trebui să-și permită să rămână vulnerabilă, singură pe dealuri în felul acesta, mai ales fără calul ei, o metodă de a scăpa. Steffen nu avea nici el un cal, și erau blocați, neajutorați, neputând face nimic decât să-i aștepte să se apropie. Ea și-a dorit brusc ca Thor să fie acolo, de partea ei, când inima i s-a umplut de panică.

Dar inima ei, de asemenea, s-a umplut de putere, și ea a simțit nedreptatea ridicându-i-se în piept. La urma urmei, ea era fiica lui MacGil, fiica unui rege, și avea mândria unui rege. Tatăl ei nu a fugit de nimeni, și nici ea nu avea să o facă.

Gwen a auzit un țipăt, și sus a reperat-o pe Estopheles venind în picaj, zburând în cercuri; ea l-a simțit pe tatăl ei cu ea.

"Doamna mea, fugi!" a urlat Steffen.

El a făcut un pas înainte, a smuls din mâinile ei arcul, și mai rapid decât orice arcaș pe care l-a văzut în viața ei, l-a întins și a tras rapid trei săgeți când grupul se apropia, acum poate la doar treizeci de metri distanță.

Ținta lui Steffen a fost incredibilă. El a lovit trei războinici, fiecare cu o precizie perfectă, în gât, la baza claviculei lor, săgețile ieșind pe partea cealaltă. Toți trei au căzut de pe cai, morți.

"Niciodată!" i-a strigat Gwen înapoi.

În același timp, Gwen a luat un al doilea arc și a tras și ea spre bărbați. Și-a ratat prima săgeată. Apoi și-a amintit tot ce a învățat-o Steffen. A încercat să respire, să se relaxeze. Și, în timp ce a țintit din nou și a eliberat săgeata, a fost uimită să o vadă cum zboară și străpunge gâtul unui războinic. El a dus mâna sus, țipând, apoi a căzut jos.

Erau atât de aproape acum că nu mai era timp pentru Steffen sau Gwen să tragă. Caii veneau peste ei și în ultima secundă amândoi au sărit din drum, ca să nu fie călcați în picioare.

Fiecare soldat a sărit de pe calul său, unul atacând-o pe Gwen și celălalt pe Steffen, trântindu-i la pământ și aterizând peste ei, îmbrăcați în armuri. Coastele lui Gwen erau învinețite când ea a lovit pământul.

Atacatorul lui Gwen a dus sus mânușa de metal, pregătindu-se să o lovească cu dosul palmei, și ea s-a încordat pentru impact, știind că-i va rupe falca.

Dar apoi un mârâit puternic i-a umplut urechile, și în fața ochilor ei Krohn a sărit înainte și și-a scufundat colții în gâtul soldatului. El a țipat, cum Krohn a găsit locul moale dintre bucățile armurii sale și a presat înăuntru, fixându-l la pământ, refuzând să-i dea drumul.

Gwen s-a rostogolit de sub el și, în aceeași mișcare, i-a prins pumnalul de la centură și s-a răsucit tocmai la timp pentru a-l arunca în celălalt soldat care o ataca. Ea l-a înjunghiat în partea de jos a abdomenului și el țipă, scăpându-și ghioaga înainte de a o lovi cu ea în cap.

El a aterizat deasupra ei, moale, și impactul a durut. Dar a continuat și a împins pumnalul mai adânc în el, și în curând el nu s-a mai zbătut, mort.

Ea l-a împins deoparte.

Un alt soldat a venit spre ea cu un bici, pe cale să-i biciuiască fața, dar Krohn se întoarse și sări, zburând prin aer și înfigându-și colții în încheietura mâinii soldatului, smulgându-i mâna și biciul cu ea. Soldatul a țipat, căzând în genunchi și strângând convulsiv ciotul însângerat.

Steffen a reușit în sfârșit să se extragă de sub celălalt cavaler, și în timp ce a făcut-o, a scos sabia și i-a tăiat capul cavalerului fără mână.

Un soldat a atacat-o pe Gwen din spate, prinzând-o și trăgând-o în picioare și ținându-i un pumnal la gât.

"Sper că-ți vei aminti întotdeauna că ți-am făcut această cicatrice, prințesă", a spus el, respirația lui fierbinte în urechea ei. Apoi, a ridicat mâna și i-a dus pumnalul la obraz.

Gwen s-a pregătit pentru tăietură, simțind metalul atingându-i pielea - când deodată a auzit un țipăt și i s-a uitat în sus pentru a o vedea pe Estopheles, în picaj, cu ghearele scoase, drept spre ea. Ea și-a aplecat capul, iar pasărea a plonjat drept în jos și și-a înfipt ghearele în fața atacatorului ei.

El a strigat, ducându-și mâinile la ochi și scăpând sabia.

Steffen s-a repezit înainte și l-a înjunghiat pe bărbat în piept. Apoi s-a rotit și, în aceeași mișcare, a tăiat abdomenul unui soldat, chiar înainte ca el să se repeadă spre Steffen cu un ciocan de război.

Gwen, plină de vânătăi, tremurând, plină de sânge, s-a uitat în jur la toate cadavrele și a fost uimită de rănile pe care le-au cauzat. Era un mini câmp de luptă, și ea și Steffen și Krohn au supraviețuit cumva.

Dar s-a relaxat prea devreme: Krohn a început să mârâie din nou, și Gwen s-a întors și a auzit un alt mare huruit.

Orizontul s-a umplut de soldați, sute, toți purtând armura galbenă cu verde a Nevarunilor.

Inima ei s-a oprit când și-a dat seama că acei câțiva cavaleri pe care i-au ucis au fost doar un grup expediționar, o mică mostră din ceea ce avea să vină. Acum spre ei venea o întreagă armată, în plină forță. Nu era niciun mod în care ar putea să se apere - și nicăieri unde să fugă.

Steffen a pășit înainte, fără frică a ridicat arcul și s-a pregătit să tragă. Ea era în uimită de cavalerismul lui, de curajul lui, dar știa că era o bătălie pierdută.

"Steffen!" a strigat ea.

El s-a întors și s-a uitat la ea, în timp ce ea a pus o mână pe încheietura lui.

"Nu", a spus ea. "Nu putem câștiga. Am nevoie de tine în altă parte. Părăsește acest loc. Fugi și dă-i de veste lui Thor, Legiunii. Spune-le să mă găsească, oriunde aș fi. Asta este ceea ce am nevoie."

"Doamna mea, eu nu te pot părăsi", a protestat el, cu ochii mari, armata apropiindu-se, ridicând vocea pentru a fi auzit.

"Trebuie!" a insistat ea. "Eu îți poruncesc să faci asta. Dacă îți pasă de mine, o vei face. E nevoie de tine în altă parte. Fără tine, nu pot trimite un mesaj către Thor. Ești ultima mea speranță. Du-te. DU-TE!" strigă ea, feroce.

Steffen s-a întors și a alergat peste câmpuri, sprintând.

Gwen a stat acolo, înfruntând armata care venea din sens opus, singură, doar cu Krohn de partea ei, și deși tremura în interior, a refuzat să o arate. Și-a scos pieptul în față, bărbia sus, și a stat acolo cu mândrie, refuzând să fugă. Krohn a mârâit la acești oameni, nearătând niciun gram de frică, și ea a fost hotărâtă să fie la fel de curajoasă. Orice va veni, va veni. Cel puțin ea va cădea cu mândrie.

În câteva clipe ei au ajuns la ea. În primul rând s-a auzit tropotul cailor, rotindu-se în jurul ei; apoi a venit încruntarea a sute de bărbați furioși, repezindu-se spre ea, ținând funii groase, pregătiți să o lege. Krohn, de neoprit, s-a năpustit cu curaj și a smuls mâna primului om care s-a întins spre Gwen.

Dar un alt soldat a ridicat o bâtă și a trântit-o pe spatele lui Krohn, iar Gwen a auzit un trosnet îngrozitor. Suna ca si cum coastele Krohn lui s-au rupt - și totuși într-un fel, Krohn a reușit să se rotească înapoi și să muște mâna atacatorului său.

Krohn a sărit spre un alt soldat, înfigându-și colții în gâtul lui și strângându-l în timp ce soldatul țipa. Un alt soldat l-a lovit cu un buzdugan, dar Krohn tot nu-i dădea drumul - până când în cele din urmă un alt soldat a aruncat o plasă peste el, legându-l.

În același timp, soldații și-au oprit caii în fața lui Gwen, și un grup dintre ei a descălecat și a venit țanțoș spre ea. Unul dintre ei a ieșit în față, și pe măsură ce s-a apropiat, a ridicat viziera coifului. Ea l-a recunoscut, din confruntarea din fața Sălii Armelor. Era bărbatul căruia îi fusese vândută, omul cu care Gareth a aranjat să fie măritată.

"Ți-am spus că mă voi întoarce", a spus el, cu chipul lipsit de umor. "Ai avut șansa de a veni în pace. Acum, vei afla calea grea a puterii Nevarunilor."

Gwendolyn a văzut doar vag mănușa de metal, în spatele ei, coborând spre fața ei, cum a auzit zgomotul îngrozitor al metalului în craniul ei, a simțit zgomotele în urechi, și s-a simțit pe sine căzând jos, inconștientă, în câmpul de flori.

CAPITOLUL TREIZECI

Luanda s-a strecurat pe străzile din spate ale orașului McCloud, mergând cât mai aproape de pereți, încercând din răsputeri să nu fie detectată. Ea mai făcuse doar o călătorie scurtă prin oraș și se străduia să-și regăsească orientarea, încerca să găsească drumul înapoi spreunde știa că îl țineau pe Bronson. Ea a trecut de un cal, legat de un stâlp, și pentru o clipă se întoarse și se uită afară la orizont, la apusul de soare, la cîmp, și ea a vrut mai mult decât orice să ia pumnalul în mână și să taie coarda care ținea calul legat, să încalece și să se repeadă departe de aici - foarte, foarte departe, înapoi peste Ținuturile Înalte și spre siguranța de acasă.

Dar știa că nu putea; avea o treabă de făcut. Indiferent cât de demnă de dispreț era familia lui, ea încă îl iubea pe Bronson, și trebuia să-l salveze. Ea nu putea trăi cu sine dacă nu o făcea.

Luanda își mușcă buza și merse mai departe. Și-a croit drum prin mulțime, pe alei dosnice înguste și întortochiate, prin piețe, pe lângă taverne, bordeluri, străzi pline de noroi și gunoaie, câini alergând peste tot. Un șobolan s-a grăbit peste picioarele ei goale - ea l-a lovit și s-a oprit din a țipa în ultima secundă. Trebuia să fie puternică. Ea s-a rugat doar ca soțul ei să fie încă în viață, și ca ea să poată găsi o cale de a pleca de aici pentru totdeauna.

Înainte de a fi târâtă în temniță, Luanda a privit cum Bronson era legat în piața orașului, fiind făcut un exemplu public de către tatăl său, o batjocură; ea presupunea că era încă acolo . S-a grăbit stradă după stradă, încercând să-și amintească drumul, în speranța că se duce în direcția bună în timp ce a urmat mulțimea care devenea mai mare. Ea și-a dat seama că mulțimile s-au adunat întotdeauna spre mizerie și suferință, torturi și spectacol.

S-au auzit urale în depărtare și ea a presupus că se apropia de centrul orașului. Curând au devenit mai clare și mai batjocoritoare, și știa că se apropia.

Mergea repede, încercând să țină capul în jos, sperând că nimeni nu o va observa. Ea a trecut pe lângă taraba unei femei în vârstă, acoperită cu diverse haine, și, în timp ce femeia s-a

întors pentru a avea grijă de câinele ei, Luanda s-a furișat și a apucat o mantie lungă maro.

A dat colțul și și-a pus rapid mantia pe ea, acoperindu-și corpul rece și fața. Se uită în toate direcțiile, a văzut că nimeni nu o observase când a luat-o, și deja se simțea mai bine. A ascuns pumnalul furat la centură și a mers mai departe, furișându-se prin mulțime și simțindu-se de parcă ar fi alergat contra timpului. Era doar o chestiune de timp până când aveau să descopere că a scăpat - și când o vor face, toți oamenii lui McCloud vor fi cu ochii în patru după ea.

Luanda a cotit pe o altă stradă, strigătele auzindu-se din ce în ce mai tare și, cum a făcut-o, spre ușurarea ei, a văzut-o: piața orașului. O mulțime uriașă roia în jurul centrului pieței; toți priveau în sus și ea le-a urmat privirile și a fost îngrozită să-l vadă, pe o schela, pe soțul ei legat, cu picioarele și brațele fiecare legate în altă direcție, pe o cruce uriașă. Îi lipsea o mână, cea pe care tatăl său i-o tăiase, acum doar un ciot carbonizat, iar el doar stătea acolo, cu capul atârnând în jos, cu corpul moale. Mulțimea arunca cu legume spre el, iar el nu putea face nimic, decât să sufere umilința în timp ce toți îl huiduiau în toate felurile.

Luanda s-a înroșit de furie la tratamentul aplicat lui și s-a grăbit în față, nerăbdătoare să se apropie, pentru a vedea dacă era în viață. De la această distanță, ea nu putea să-și dea seama.

Când Luanda a ajuns mai aproape, ea i-a observat capul ridicându-se momentan, doar un pic, în direcția ei, ca și cum poate o parte din el știa. Inima ei s-a umplut de ușurare la gândul că el era încă în viață. Era o speranță. Asta era tot ce avea nevoie.

Luanda și-a dat seama că probabil ar fi fost prinsă încercând să-l elibereze și ar muri astfel. Dar ei nu-i păsa. Trebuia să încerce. Dacă mergea la moarte, așa să fie. La urma urmei, ea era copilul întâi născut al regelui MacGil, dintr-un lung șir de regi MacGil, și nu era în firea ei să lase pe cineva la greu. Mai ales pe soțul ei, și mai ales după ce a fost rănit încercând să-i salveze viața.

Luanda a observat locul, disperată să formuleze un plan. Ea nu fusese decisă ce va face când îl va vedea, și acum, că o făcuse, și știa că era în viață, mintea ei se învârtea.

Și-a dat seama că trebuia să aștepte până când toate aceste persoane dispăreau; avea nevoie de anonimatul nopții. Nu știa dacă el va supraviețui până atunci, dar nu avea de ales. Nu era niciun mod în care să fi putut încerca să-l scape în fața acestei mulțimi de oameni.

Și-a croit drum prin piața orașului, mergând pe lângă un zid de piatr și a căutat prin toate colțurile și crăpăturile în perete până când a găsit una care îi plăcea, adâncă și foarte aproape de sol, încorporată într-unul dintre zidurile vechi de piatră. S-a ascuns în ea. Era adâncă de mai multe picioare, iar ea se așează, prăbușindu-se la pământ, și își înfășură strâns mantia în jurul ei. A dispărut complet înăuntrul micii nișe , și nimeni nu putea să o vadă. Singura ei companie aici erau șobolanii care treceau.

A stat acolo și a așteptat. Amurgul se lăsa deja și în curând va cădea noaptea. În cele din urmă, toți acești McClouds dezgustători se vor împrăștia înapoi la casele lor. În cele din urmă, ea va fi singură aici. Și apoi își va face mișcarea.

*

Luanda a deschis ochii cu un șoc și a privit în jur, întrebându-se unde era. Ea adormise și s-a trezit în mijlocul unor vise rapide, chinuitoare. S-a mustrat pe sine, respirând greu. Hotărâse să rămână vigilentă, să rămână trează, dar oboseala trebuie să o fi ajuns. Se uită afară la întuneric, la liniștea absolută a pieții orașului, și se întrebă ce oră era. Cel puțin soarele nu se ridicase încă. Și acum piața, așa cum sperase, era complet goală.

Cu excepția unei singure persoane - cea care conta cel mai mult: soțul ei. El încă stătea pe eșafod, legat de cruce, atârnând moale. Ea nu știa dacă era viu sau mort. Dar cel puțin era singur.

Acum era șansa ei.

Încet, Luanda s-a târât afară din nișă, picioarele și brațele ei înțepenite după ce fusese ghemuită atât de mult timp. S-a ridicat, întinzându-le, și a supravegheat împrejurimile. Bronson era atât de sus pe cruce că avea nevoie de o modalitate de a-l da jos - și odată ce era jos, avea nevoie de o modalitate de a ieși amândoi de acolo.

Dar nu a văzut niciun cal nicăieri, niciun mijloc de scăpare, și nu era timp pentru a căuta unul. Era acum sau niciodată, știa asta. Ea trebuia să-l dea jos, apoi să-și dea seama ce să facă.

Luanda s-a furișat peste piață, mergând aplecată; ea a ajuns la eșafod și a urcat pe treptele din spate. În timp ce se apropia, l-a auzit pe Bronson gemând, și a fost bucuroasă să audă sunete venind de la el. Era în viață.

Luanda a venit în spatele lui, cățărându-se până în partea de sus a eșafodului, la mai bine de 3 metri de pe sol, și a stat lângă el.

"Bronson", i-a șoptit la ureche, așa cum stătea acolo, delirând. "Sunt eu, Luanda. Sunt aici."

Bronson a ridicat bărbia și s-a uitat spre la ea cu un ochi deschis; ea îi putea vedea un zâmbet mic în colțul buzelor. Dar buzele lui erau crăpate, iar el delira prea mult ca să deschidă gura să vorbească.

"Am de gând să te scot de aici, mă înțelegi?" a spus ea.

Încet, a dat din cap.

Luanda a scos pumnalul de la centură, l-a dus în spatele lui, și a tăiat frânghia groasă care-i lega brațele pe cruce. În timp ce ea a făcut-o, el s-a prăbușit brusc și a căzut peste ea. Greutatea lui a fost neașteptată, și a trimis-o direct jos pe podium, cu un zgomot puternic, lemnul gol reverberând în piața orașului.

"Oprește-te! Cine e acolo!" a strigat o voce aspră.

Dintr-o dată a apărut o torță în întuneric, și un cal a venit direct spre ei. Luanda s-a uitat în sus, îngrozită, pentru a-l vedea pe unul dintre oamenii lui McCloud, un gardian al regelui, repezindu-se direct spre ei.

Ea a trebuit să se gândească rapid.

Luanda a sărit în picioare, și-a tras pumnalul din talie și, în timp ce omul s-a repezit spre ea, a dus mâna înapoi și l-a aruncat.

Ea s-a rugat lui Dumnezeu ca ținta ei să fie bună. A fost un reflex, aruncarea cuțitului, ceva ce făcuse de când era copil. Era singura abilitate pe care o avea. Și acum, ea s-a rugat ca anii aceia să dea roade.

S-a auzit zgomotul lamei care intră în carne când gardianul a țipat; ea a privit cum lama i-a străpuns gâtul și l-a trimis înapoi în zbor, căzând de pe cal. Calul a continuat totuși să alerge direct spre ea, și Luanda s-a întins și i-a apucat hățurile înainte de fugi. Apoi l-a apucat pe Bronson, l-a târât în picioare cu toată puterea ei și i-a pus trupul pe cal. Ea a sărit pe cal, l-a îmboldit, și cei doi au luat-o la fugă.

A auzit un cor de voci în depărtare, în spatele ei, dar nu s-a oprit sau întors pentru a vedea cine o urmărea. Ea a luat-o în jos pe străzile întortocheate ale acestui oraș, sperând și rugându-se să poată ieși de acolo repede.

Rugăciunile ei au devenit realitate. După mai multe mai multe cotituri, s-a trezit sub cerul liber, în câmpul deschis, galopând, repezindu-se spre apus, în apusul celui de a-l doilea soare și răsăritul primei luni. În depărtare, ca o siluetă, putea vedea Ținuturile Înalte, și inima ei a crescut. Doar un pic peste acei munți, era siguranța. Dacă reușea, ea și-a promis că nu va mai trece din nou în partea McCloud.

Nu-i venea să creadă.

Erau liberi.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Reece s-a trezit în zorii unei alte zile, era primul care se trezise. Se uită în jur la jarul care se stingea și și-a văzut toți frații din Legiune încă dormind în jurul lui sub cerul liber. Fusese încântat când Thor a revenit cu o noapte înainte, și cei doi au stat jumătate de noapte de vorbă. La un moment dat au adormit, și Reece a avut vise tulburătoare. El continua să-i vadă fața lui Selese. Într-un vis, el a văzut-o într-o barcă cu vâsle, în derivă pe mare, îndepărtându-se de el pe maree puternice; într-un altul el a văzut-o atârnând peste marginea unei stânci, ținându-se de încheietura mâinii lui. În toate aceste vise ea îi scăpa, și el a continuat să încerce să o salveze, dar a fost întotdeauna prea târziu.

Reece s-a trezit transpirând, uitându-se cu disperare după ea. Desigur, ea nu era acolo. El nu mai vorbise cu ea de când ea l-a respins cu o zi înainte; el a încercat să uite de ea, petrecându-și restul zilei aruncându-se în munca lui, ajutând sătenii să reconstruiască, încercând să și-o scoată din minte.

Cu toate acestea, cu fiecare piatră pe care o așeza, cu toată munca, el se gândea doar de ea. Din anumite motive, el pur și simplu nu și-o putea scoate din minte. În ciuda propriei judecăți, începuse să-i placă acest mic sat, acest loc simplu sub cerul larg deschis, oamenii săi simpli, viața sa liniștitoare. Era o schimbare reconfortantă față de Curtea Regelui. Și totuși știa că timpul lui aici era aproape gata și că probabil nu o va mai vedea vreodată pe Selese.

Reece se plimba agitat în lumina dimineții, chinuit de acest gând. Ea a lăsat lucrurile ambigui, și nu putea fi în întregime sigur dacă ea îl plăcea. El știa că, dacă nu încerca să vorbească cu ea acum, pentru ultima dată, atunci nu se va mai întoarce aici niciodată, nu va mai avea acea șansă. Știa că, dacă s-ar fi întors la Curtea Regelui fără folosi această șansă, fără a termina lucrurile, aceasta îl va bântui.

Reece s-a simțit blocat între două lumi, avea nevoie cu disperare să vorbească cu ea din nou, dar îi era frică, nesigur dacă ea dorea să-l vadă. Cuvintele ei fuseseră confuze. Pe de o parte, se simțeau ca o respingere; dar pe de altă parte, ea nu a închis în întregime ușa, și a făcut acea referire criptică la a

admira perseverența. Ea era un mister - și acesta era parțial motivul pentru care el o plăcea. El nu a mai întâlnit pe nimeni ca ea vreodată, care să-l țină în priză așa cum o făcea ea. În cele din urmă a întâlnit pe cineva căruia nu-i păsa de bogății sau titluri sau de poziție socială, pe cineva căruia îi păsa prea puțin de cine era, sau de unde era. Era cea mai pură și autentică persoană pe care el a întâlnit-o - și tocmai asta l-a făcut să o iubească tot mai mult.

El nu știa de ce era atât de obsedat de ea. Oare pentru că l-a adus înapoi din morți? Sau era altceva? El a simțit o conexiune intensă cu ea, una pe care nu o putea ignora, și nu mai simțise niciodată așa ceva înainte. Nu o putea ignora, indiferent de cât de mult ar fi încercat. El ardea în interior.

Reece nu mai putut suporta. El s-a hotărât.

În cele din urmă s-a întors și s-a grăbit, cotind pe străzile din micul sat, mergând hotărât spre căsuța lui Selese. El avea prea multe lucruri să-i spună; avea nevoie să știe de ce l-a disprețuit, și ce simțea cu adevărat despre el. El avea în cap o întreagă conversație cu ea, și când a ajuns la ușa ei și a apucat să ciocănească, era deja pornit.

El a lovit ușa de mai multe ori, singurul sunet în satul adormit, reverberând de-a lungul străzilor sale goale. Suna prea tare și, în timp ce un câine a început să latre în depărtare, se simțea prea vizibil, ca și cum ar fi trezit întregul oraș.

El a lovit ciocanul din nou și din nou, până când în sfârșit a auzit o voce.

"Bine, bine!" a venit o voce somnoroasă din spatele ușii.

Reece s-a dat înapoi, realizând brusc ce a făcut, realizând brusc că el bătea la ușa ei în zori, și s-a simțit jenat. Acum, el ar fi vrut să se întoarcă și să fugă, dar era prea târziu.

Selese a deschis ușa și a stat acolo, uitându-se înapoi la el în soarele dimineții, învelită cu un șal strâns în jurul umerilor, arătând somnoroasă și foarte supărată.

"Ce te-a apucat?" a întrebat ea. "Nu a răsărit încă soarele, și totuși tu bați în ușa mea ca și cum vine o armată."

Reece a privit înapoi, cu limba legată.

"Deci?" l-a înghiontit ea, iritată.

Reece a stat acolo, uitând tot ce ar fi vrut să-i spună.

"Eu um ...", a început, apoi s-a oprit.

De ce avea ea acest efect asupra lui?

"Am venit să-ți spun bună dimineața", a spus el.

Ochii ei s-au deschis larg.

"Bună dimineața?" repetă ea, neîncrezător.

Apoi, ea a izbucnit în râs, chiar în fața lui.

"Ți-ai pierdut mințile?" a adăugat.

Acum era rândul lui Reece să se enerveze.

"Ascultă," a început, nu a mai putut să se abțină. "Nu e corect ce faci aici. Jucând jocuri de acest gen. Am nevoie să fii sinceră cu mine. Nimic mai mult".

Ea se uită la el, uimită.

"Nu mai vrei ce?" a întrebat ea. "Visezi?"

"Nu mai mult de acest joc pe care-l jucăm. Am nevoie să-mi spui adevărul."

"Eu nu mă joc niciun joc cu tine", a spus ea. "Nici măcar nu te cunosc."

El a examinat-o, frustrat.

"Deci, vrei să spui că nu simți ceea ce simt eu?" a întrebat Reece, dorind să ajungă la subiect. Trebuia să știe, pentru propria sa limpezime a minții.

Ea clipi, luată prin surprindere.

"Și ce anume simți?" a întrebat ea.

"Destul cu întrebările!" i-a cerut Reece, la capătul răbdării. "Am venit aici pentru că te iubesc. Înțelegi? Eu te *iubesc* . Nu sunt bolnav. Nu sunt în delir. Sunt treaz. Sunt în toate mințile. Și asta e ceea ce simt. Și asta e tot!" a strigat el furios, vocea lui tot mai tare.

Ea se uită la el, surprinsă, ca și cum s-ar fi uitat la o persoană nebună; apoi, încet, un zâmbet se formă la colțul gurii ei.

"Dar nici măcar nu mă cunoști", a răspuns ea. "Cum pot să cred că e adevărat? Cum este un asemenea lucru posibil?"

Inima lui Reece s-a făcut mică.

"Deci, vrei să spui că nu mă iubești, atunci?" a insistat el.

"Nu te cunosc", a răspuns ea. "Nu spun că nu te iubesc. Nu spun că o fac. Acesta nu este un cuvânt de folosit cu ușurință. Și nu cu un străin."

"Ei bine, cum ar trebui să mă cunoști, dacă nu-mi vei da o șansă?" a presat Reece.

Acum era rândul ei să roșească.

"Ești de neam regesc", a spus ea. "Eu sunt o fată de la țară. Nu ar funcționa între noi."

"Și cum poți fi atât de sigură?" i-a cerut Reece. "Pentru că eu cred că ar putea funcționa."

Ea îl privi, cu ochii deveniți serioși pentru prima dată, ca și cum în cele din urmă l-a auzit cu adevărat.

"Ce îmi ceri?" a întrebat ea.

Reece inspiră adânc.

"Îți cer să vii cu mine. Spun că vreau să te iau de aici. Spun că vreau să ne dai o șansă. Sunt serios. Eu nu sunt un trecător. Eu iau foarte în serios dragostea. Și știu ce simt pentru tine. Am fost treaz toată noaptea și nu mă pot gândi la nimic altceva."

Obrajii lui Selese s-au înroșit, iar ea s-a foit, ametită.

"Spune-mi", i-a cerut Reece, calmându-se. "Nu te gândești la mine, deloc?"

Selese se uită în jos la pământ, înroșindu-se.

"Nu m-am gândit la nimic altceva de când ai plecat ieri", a spus ea încet, privind în jos, ca și cum i-ar fi fost frică să recunoască.

Inima lui Reece a crescut. Se simțea dornic să strige în gura mare. El abia putea concepe că și ea simțea la fel.

"Atunci de ce îmi reziști?" a pledat el.

Se uită în sus, cu ochii umezi.

"Te-ai plictisi de mine într-o singură zi", a spus ea. "Aș fi doar o ciudățenie, fata de la țară adusă la Curtea Regelui. Toata lumea s-ar holba la mine. Tu ai trece la altă relație. Nu mă voi pune în situația asta."

"Nimeni nu se va holba la tine," a insistat Reece. "Eu în niciun caz. Nu-mi pasă ce cred alții. Te vreau acolo. Te vreau cu mine."

Se uită în ochii lui, și pentru prima dată, el îi putea simți cu adevărat sentimentele pentru el. El nu mai putea aștepta un răspuns: s-a aplecat, i-a susținut capul cu mâna, a tras-o aproape de el și a sărutat-o.

Ea nu a rezistat. Nu l- sărutat înapoi, dar nici nu s-a retras. Senzația buzelor ei pe ale lui era nemaipomenită, iar el a sărutat-o cât de mult a putut, nevrând să-i dea drumul. Cum a făcut-o, s-a simțit transportat într-un alt loc. A simțit că aceasta era femeia cu care era menit să fie.

Dintr-o dată, a sunat un corn, tăind liniștea cerului de dimineață, și Reece se întoarse cum tot satul a luat-o la fugă în aceeași direcție. A zărit un singur bărbat galopând spre centrul

satului, în viteză, venind dinspre Curtea Regelui. Un mesager. Știa că imediat, orice ar fi fost, nu putea fi ceva bun.

*

Thor stătea în picioare în lumina dimineții din Sulpa și se întoarse împreună cu restul satului când a văzut un mesager singuratic galopând spre el, călărind peste pustietate pe drumul dinspre Curtea Regelui. Thor miji ochii la lumină, întrebându-se dacă asta era o vedenie, dar coarnii care au sunat peste tot în jurul lui i-au spus că era real. La început s-a simțit în gardă ca pentru o luptă, dar apoi și-a dat seama că era doar un mesager, și inima lui a bătut mai repede. Orice ar fi fost, nu putea fi ceva bun. Nu după modul în care călărea acest om.

Cum mesagerul s-a apropiat, Thor a fugit să-l întâlnească, și inima lui s-a strâns și mai mult când și-a dat seama cine era. Steffen, cocoșatul, cel care i-a salvat viața lui Gwen. Călărea din greu, iar fața îi era însângerată și acoperită de sudoare, și în mod clar el călărise toată noaptea. Thor putea simți urgența radiind din el, chiar de aici, și fiecare fibră, a ființei sale i-a spus că ceva era în neregulă.

Thor a fugit să-l întâmpie, înaintea tuturor celorlalți săteni, la poarta satului, și Steffen a descălecat, respirând greu, și s-a grăbit spre Thor.

A făcut jumătate de plecăciune.

"Stăpâne," a început, trăgându-și sufletul.

"Aduceți-i apă!" a poruncit Thor, și un băiat din sat a venit în fugă cu o găleată de apă. Steffen a luat-o, s-a lăsat pe spate și a băut cu înghițituri mari, rapide, atunci și-a turnat restul pe cap.

Își șterse fața cu dosul palmei, respiră adânc de mai multe ori și se uită în sus la Thor.

"Stăpâne, s-a întâmplat ceva groaznic", a început el. "Este Gwendolyn."

Inima lui Thor a luat-o razna.

"Am fost surprinși de Nevaruni", a continuat el. "La început, doar câțiva, si am reușit să-i omorâm. Dar apoi a venit o armată mai mare. Ne-au copleșit. Eram doar Gwen și cu mine și cu Krohn, singuri pe deal. Nimeni nu a venit în apărarea noastră."

Steffen a izbucnit în lacrimi.

Thor a pășit înainte, cuprins de panică, l-a apucat pe bărbatul scund de umeri și l-a scuturat.

"Spune-mi ce s-a intamplat!" i-a cerut el. "Ea este bine!?"

Steffen clătină din cap.

"Mi-a spus să vin să te găsesc. Am vrut să rămân și să lupt până la capăt. Dar ea a insistat să vin să te caut. Când am plecat, o înconjuraseră. Nu mai puteam face nimic altceva. Nici nu știu dacă este în viață."

Steffen a plâns, și Thor a stat acolo, copleșit de vinovăție. El se ura pentru că o lăsase pe Gwen singură, pentru că nu se întorsese mai devreme. Nu putea suporta gândul că ea fusese răpită, neprotejată, de una singură. S-a simțit sfâșiat în bucăți.

Și apoi el a simțit o nouă senzație urcându-i prin vene: o dorință de răzbunare, și o dorință de a o salva, dacă ea era în viață.

Nu era timp de pierdut.

"LA CAI!" a urlat Thor la frații lui de Legiune, care se adunaseră deja în jurul lui, ascultând fiecare cuvânt.

În câteva momente Thor era pe cal, așa cum au fost și frații lui de arme, și a îmboldit calul mai tare decât o făcuse vreodată. A plecat călare din acest loc, galopând din răsputeri prin pustiu, spre Curtea Regelui.

S-a rugat doar ca Gwendolyn să fie încă în viață.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Thor galopa la conducerea micului grup de membri ai Legiunii grăbindu-se spre Curtea Regelui, toți epuizați, călărind toată ziua, fără nicio pauză, forțându-și caii. Cel de-al doilea soare era acum foarte sus pe cer când Thor s-a repezit peste pod, prin Poarta Regelui și pe lângă Garda Regală, fără măcar să încetinească. Prietenii lui au ținut pasul cu el, repezindu-se prin tunel și ieșind de partea cealaltă, creând o furtună de praf cum au intrat în Curtea Regelui.

Au continuat să galopeze, traversând curtea și ieșind pe o poartă pe partea cealaltă, Steffen conducându-i spre câmpul unde Gwen fusese înconjurată. Inima lui Thor bătea să-i sară din uriaș în piept cum el se ruga, dincolo de orice speranță, ca doar-doar o vor găsi aici în viață. Și pe Krohn, de asemenea.

Dar după cum a descris Steffen lucrurile, știa că șansele sunt mici. Ea ar putea fi moartă. Amândoi ar putea fi.

Thor trebuia să vadă cu proprii ochi. El s-a simțit atât de recunoscător că toți prietenii lui l-au susținut și au venit cu el în această călătorie, refuzând să meargă în altă parte. Niciunul dintre ei nu a ezitat, nici chiar pentru o clipă. Se simțea cu adevărat ca și cum aceștia erau frații săi acum.

Au călărit într-una, peste câmpuri, urcând și coborând dealuri, și au trecut printr-un câmp imens de flori. Cum urcau pe o curbă, Thor a reperat-o pe Estopheles, învârtindu-se în cerc sus pe cer, și a simțit că erau aproape. Au ocolit un alt deal, și inima lui Thor s-a oprit când a văzut masacrul dinaintea lui. A continuat să galopeze, ducându-se înainte, ca și cum ar fi fost într-un coșmar.

Acolo, pe deal, erau ce părea a fi mai multe cadavre, cadavre de Nevaruni, purtând armura lor verde și galbenă distinctivă. El a putut vedea vărsarea de sânge chiar și de aici, și chiar mai mult, a putut-o simți, chiar în țesătura solului. O mare nenorocire se întâmplase aici. Și s-a urât pe sine că nu a fost aici pentru a o proteja pe Gwen.

Thor și oamenii lui s-au repezit pe deal și, când au ajuns la grupul de cadavre, toți au descălecat, cal lui Thor abia oprindu-se când el a sărit jos și a fugit, privind la toate cadavrele de pe jos, disperat, cu lacrimile umplându-i ochii, sperând și rugându-

se că unul dintre ele ar putea fi Gwen. El a văzut cadavrele înghețate ale Nevarunilor, cu săgeți străpungându-le gâtul, sângele lor pătând solul, și a putut vedea că fusese o luptă pe viață și pe moarte. A putut vedea dintr-o privire că tot ce i-a spus Steffen era adevărat, și i-a fost mai recunoscător decât oricând lui Steffen că a făcut tot ce a putut pentru a o apăra pe Gwen.

El le-a studiat fețele cu disperare, așa cum au făcut și frații lui de Legiune, alergând de a un cadavru la altul; dar inima lui îi spusese deja ce știa că e adevărat: Gwendolyn nu era aici. Ea fusese răpită.

Realizarea l-a lovit ca un ciocan. Pe de o parte el era ușurat că nu i-a găsit cadavrul. Asta însemna că era cel puțin exista o speranță că era în viață. Cu toate acestea, pe de altă parte, și-o imagina răpită, furată din acest loc, și toate lucrurile teribile care ar fi putut să i se întâmple, și trupul îi ardea cu o dorință bruscă de a o salva - și o dorință de răzbunare.

În ceea ce Thor a continuat să studieze iarba însângerată, a zărit ceva care i-a făcut inima să se strângă: Krohn zăcea acolo, nemișcat, pe o parte, cu sângele scurgându-i-se din cap. Thor s-a grăbit spre el, a căzut în genunchi și și-a trecut o mână de-a lungul corpului lui Krohn. Putea să-i vadă respirația, superficială, și a fost foarte ușurat. I-a văzut sângele de pe colți și, uitându-se la cadavre, a văzut ce daune a provocat, și s-a simțit copleșit de recunoștință față de el pentru că o protejase pe Gwen - dar, de asemenea, copleșit de vinovăție.

"Krohn," a spus Thor încet, împingându-l. Corpul său era încă cald, dar Krohn nu a răspuns.

"Krohn," a presat Thor, scuturându-l. "Trezeşte-te! Te rog."

Thor l-a zguduit pe Krohn din ce în ce mai tare, până când în sfârșit Krohn a deschis un ochi, doar un pic. Apoi ochiul s-a închis din nou. Thor putea să vadă că suferea, că era grav rănit. El a simțit că dacă nu-i găsea ajutor în curând, va muri.

Thor nu a mai pierdut vremea. L-a ridicat pe Krohn, surprins de cât de greu devenise, l-a pus peste umăr și l-a dus la calul lui Steffen, punându-l în partea din spate a șeii acestuia. Krohn zăcea acolo, moale, ca o desagă.

Thor s-a întors spre Steffen.

"Du-l la vindecătoare. Imediat. Nu pierde nicio clipă. Spune-i să facă tot ce e în puterea ei pentru a-l salva. DU-TE!"

Fără a pierde o clipă, Steffen a încălecat din nou calul, cu Krohn întins pe spatele șeii, și a galopat în josul dealului.

Thor s-a întors și s-a uitat la membrii Legiunii.

"Trebuie să o găsesc pe Gwen", a spus el încruntat. "Sângele ei este pe capul meu. Nu mai pot aștepta niciun minut. Dacă există vreo șansă ca ea să fie în viață, fiecare moment contează. Nu mă aștept ca vreo unul dintre voi să veniți cu mine. Mă voi confrunta cu întreaga armată Nevarun, și voi fi complet depășit numeric."

Reece păși înainte și-și apucă mânerul sabiei.

"Exact soiul de șanse care-mi plac", a spus el.

"Și mie", a adăugat Elden.

"Și mie", a intervenit O'Connor.

"Și nouă," au spus gemenii.

"Nu te-am lăsa niciodată să te confrunți singur cu o armată", a declarat Reece. "Nu după toate prin câte am trecut. La urma urmei, Gwen este sora mea. Și într-o zi, ea va fi soția ta."

"Sângele tău este sângele nostru", a adăugat Elden.

Thor dădu din cap aprobator, înțelegând, și copleșit de recunoștință. El ar fi făcut același lucru pentru oricare dintre ei.

"Ești sigur că este un risc pe care doriți să vi-l asumați?" a întrebat Thor. "Aceasta este lupta mea. Nu vreau să vă trag și pe voi în ea."

"Dacă crezi că te-am lăsa vreodată să pleci singur," a spus Reece, "ești nebun. Așa că hai să nu mai pierdem timpul și să o aducem înapoi pe sora mea."

Thor s-a uitat la chipurile fraților săi din Legiune și le-a văzut determinarea. În aceste momente de mare disperare, el nu îi apreciase niciodată mai mult.

Ca unul, toți au încălecat pe cai; Thor l-a îndemnat pe al lui la galop, alergând prin câmpul de flori, în jos spre drumul care ducea tot mai departe și mai departe de Curtea Regelui. Cum mergea, Thor și-a verificat inconștient toate armele de la brâu, cele legate la spate, pe șa, de-a lungul calul. Era complet înarmat. Asta era bine. Acolo unde mergea, va avea nevoie de fiecare dintre ele. Era o misiune sinucigașă.

Și dacă el avea să moară în acest fel, încercând să-i salveze viața lui Gwen, atunci așa să fie.

*

Thor a călărit mai repede decât o făcuse vreodată, frații săi de Legiune alături de el, repezindu-se tot mai departe spre miazăzi, îndreptându-se spre provincia îndepărtată a Nevarunilor. Au urmat urmele lăsate de hoardele de războinici care au călcat sub copite câmpurile de flori, ducându-i înapoi pe drumul principal care părăsea Curtea Regelui. După urme, se părea că au venit după Gwen cu o bandă de cel puțin o sută de războinici, după lățimea și întinderea ierbii zdrobite, ramurile rupte, urmele lăsate de cai în noroi. Era clar în ce direcție se îndreptau, iar marcajele încă păreau proaspete, oferindu-i speranță lui Thor. Poate că ar putea-o prinde la timp.

Cum Thor a continuat să călărească, îmboldindu-și calul din nou, s-a rugat să-i poată prinde înainte de a intra în orașul lor fortificat. Trebuiau să-i depășească pe drum dacă era să aibă vreo șansă. A sperat că grupul de invadatori va încetini la un moment dat, oferindu-i lui Thor o șansă de a-i prinde din urmă. El a presupus că trebuie să o facă; la urma urmei, după ce se îndepărtau de curtea Regelui, de ce s-ar putea această armată de o sută de Nevaruni, războinici feroce, sălbatici, teme de cineva? Probabil vor încetini la trap, sau chiar mai încet, și se vor întoarce liniștiți, neprovocați în provincia lor. Gândul că Gwen era printre ei îl ardea pe Thor de viu; era prea mult de suportat. Îl ura Gareth din răsputeri, ca nimic din ce simțise vreodată, și a promis să se răzbune.

Thor știa că Gwendolyn era puternică, aprigă și mândră. A văzut cât rău le făcuse pe câmpul de luptă, cu Steffen, și a fost impresionat, dar nu surprins. El s-a rugat ca într-un fel ea să se poată baza pe acea putere pentru a rămâne calmă cât au luat-o pe sus, pentru a avea încredere că Thor va veni după ea. El a presupus că o vroiau în viață, ca soție trofeu, să le scoată ochii cu asta celor din neamul MacGil pentru totdeauna.

Era hotărât să schimbe asta.

Au galopat tot mai departe, al doilea soare aproape apunând, Thor și oamenii lui cu respirația tăiată, caii lor epuizați, galopând mai repede și mai mult decât făcuseră vreodată în viața lor și, în cele din urmă, au ajuns la un platou, sus pe un deal , din care au putut vedea zona de sus. Thor a văzut întinse sub ei toate provinciile sudice ale Inelului, dealuri și văi pe un minunat der de seară, nori în dungi de toate culorile, copaci de toate culorile unduindu-se. Și acolo, la orizont, a zărit grupul mare de

Nevaruni, călărind spre sud, tăind pe câmpuri. Thor a fost încurajat să vadă că-și încetiniseră ritmul și acum mergeau la trap.

Pentru prima dată, el știa că i-ar putea prinde.

Thor și-a îmboldit și a țipat la cal, și ceilalți au făcut la fel, și ca unul, toți s-au repezit pe deal în jos, păstrându-i pe Nevaruni în vedere, urmărindu-i. Thor a mers mai repede decât a făcut-o vreodată, în jos pe dealuri, pe drumuri de pământ, peste pajiști și printr-o pădure unduitoare. Se tot apropiau, acum Nevarunii erau doar la câteva sute de metri distanță.

Când au ajuns în bătaia arucirilor, Thor a văzut-o pentru primul dată pe Gwendolyn, doar pentru un moment scurt, și a fost extrem de ușurat să vadă că era în viață. Călărea în spatele șeii liderului lor, cu mîinile legate, cu capul în jos de rușine, cum el călărea triumfător în fața tuturor, cu un zâmbet arogant pe față. Mergeau în fruntea contingentului, cu mai mulți pași în fața tuturor, cum bărbatul își conducea acasă armata victorioasă.

Thor nu a putut să nu observe că această armată a lăsat numai devastare în calea sa, jefuind sate mici, din care fumul se ridica până la orizont. Teoretic, acești Nevaruni le datorau supunere regilor MacGil, pentru că erau în partea MacGil a Ținuturilor Înalte; Thor era sigur că ei nu ar fi acționat cu o astfel de nepăsare sub domnia tatălui ei. Dar erau separatiști, întotdeauna greu de controlat, iar acum, că Gareth era rege - și îi invitase să o ia pe sora lui - în mod clar, făceau ce doreau. Nu fuseseră niciodată cu adevărat loiali nici regilor MacGil, nici regilor McCloud. Ei păreau doar să fie loiali față de oricine pe care nu aveau chef să-l ucidă în acel moment.

Pe măsură ce se apropiau, încă nedetectați, Thor și-a dat seama că trebuiau să facă un plan. La urma urmei, erau doar nouă membri ai Legiunii, în timp ce păreau a fi cel puțin o sută de Nevaruni. Nu doar atât, dar Nevarunii erau războinici uriași, feroce, metiși care trăiau pentru război și ucidere. Thor și-a amintit poveștile lui Kolk despre cum și-a obținut cicatricile în mâinile lor.

Thor nu-i putea ataca direct. În ciuda puterilor eratice pe care le putea avea Thor, tot ar fi o bătălie pierdută. Thor știa asta. Puterile sale nu erau suficient de dezvoltate, și nu putea să se bazeze pe ele. Și dacă nu funcționau, ar fi fost un măcel. Trebuia să vină cu o strategie.

Cum continuau să meargă, și-a stors creierul, gândindu-se la cel mai bun mod de a-i ataca pe acești oameni.

Thor a studiat peisajul înconjurător și a avut o idee. Putea vedea că după acea curbă, dacă urmau acest drum, armata va trece printr-o fâșie îngustă, între două stânci. Fâșia avea cam treizeci și cinci de metri lungime, iar pentru cei treizeci și cinci de metri, armata ar fi vulnerabilă.

Thor s-a uitat în sus, la vârfurile stâncilor, și a văzut bolovani în echilibru la marginea lor. Avea o idee.

"Conval, Conven!" a strigat el.

Ei au venit la el.

"Vedeți vârful acelor stânci? Vreau ca voi să vă duceți de o parte și de alta a lor, iar când vă fac un semn, să eliberați acești bolovani. Îi vor zdrobi pe oamenii de jos. Între timp, restul dintre noi va șarja în jos și va ataca pe oricine supraviețuiește din grup. DU-TE!" a poruncit el.

Conval și Conven s-au desprins din grup și s-au repezit pe pantele ierboase care duceau la partea de sus a stâncilor. Thor și-a condus oamenii rămași pe partea cealaltă, luând-o pe drumul mai lung ca să nu fie detectați și sperând să-i surprindă pe Nevaruni când au ieșit pe partea cealaltă. Au urmat o potecă prin pădure, ocolind, și s-au oprit la marginea liniei de copaci, toți oamenii lui oprindu-se cu el, și au așteptat.

Thor a privit cum Conval și Conven au luat poziție în partea de sus a stâncilor, la zeci de metri deasupra Nevarunilor, care nu suspectau nimic. Thor stătea acolo pe calul său, așteptând, urmărind, încercând să fie răbdător. Avea nevoie ca bolovanii să omoare cât mai mulți dintre ei, și trebuia să aștepte până când Nevarunii intrau mai adânc în chei. Trebuia să-i distrugă pe cât mai mulți dintre ei putea dintr-o singură lovitură. Și, de asemenea, trebuia să se asigure că Gwen era mai întâi în siguranță pe partea cealaltă.

Calul lui se cabra, și Thor a urmărit atent capătul opus al fisurii, așteptând primul semn că Gwen a ieșit, cu inima bătând foarte repede. Trebuia să vadă fața lui Gwen înainte de a da semnalul.

În cele din urmă, după ce părea a fi o eternitate, liderul a ieșit pe calul lui, încet, cu Gwen în spate, și Thor a dat semnalul.

Thor a șarjat din pădure, îndreptându-se direct spre ei, scoțând un strigăt puternic de luptă, toți frații lui cu el. În același

timp, Conval și Conven au început să împingă rapid bolovanii peste margine.

S-a auzit un huruit asurzitort cum bolovan după bolovan s-a rostogolit în jos, zeci de metri, aterizând cu trosnete puternice în fisură. S-au auzit strigătele și țipetele a zeci de oameni, cum bolovaniu au căzut ca grindina, provocând bubuituri una după alta, și solul s-a zguduit la impact.

Haosul s-a răspândit printre Nevaruni. Cei care au supraviețuit, ferindu-se în ultima clipă de boovani, au năvălit afară din fisură, repezindu-se înainte, aproape de liderul lor și de Gwen. Thor sperasă că doar câțiva vor supraviețui - dar au scăpat mai mulți decât și-ar fi dorit. Păreau să mai fie aproape treizeci încă în viață, repezindu-se spre ei ca furnicile, ieșind din fisură și grăbindu-se spre grupul de șapte al lui Thor. Erau puternic depășiți numeric. Dar nu aveau de ales acum, trebuiau să se confrunte față în față. Cel puțin ucisese deja zeci dintre ei; s-ar confrunta mai degrabă cu treizeci decât cu o sută.

Un corn de luptă a izbucnit printre Nevaruni și acești războinici feroce s-au repezit spre Thor.

Thor a auzit vâjâitul unei săgeți și a aruncat o privire peste a-l vedea pe O'Connor trăgând trei săgeți în timp ce călărea. Thor le-a privit zburând și a fost impresionat de cât de bine țintise prietenul său, cele trei săgeți găsindu-și țintele cu precizie de moarte, trei Nevaruni căzând de pe caii lor. Inspirat, Thor și-a ridicat praștia și a zvârlit-o, având grijă să nu o lovească pe Gwen sau pe lider, și cu ținta lui perfectă, a doborât și el doi soldați, lovindu-l pe fiecare în cap și doborându-i de pe cai.

Elden l-a urmat și a aruncat cu ciocanul și Reece cu toporișca - au mai doborât doi soldați. Numărul Nevarunilor s-a redus rapid cum s-au pregătit pentru impact, Thor și oamenii lui depășiți acum doar trei la unu.

Erau în continuare prea mulți, mai ales cu războinici precum Nevarunii, care-și dedicau întreaga viață luptei. Niciunul dintre ei nu părea temător și niciunul dintre ei nu a avut vreun moment de ezitare cum s-au repezit spre Thor și oamenii lui, înarmați cu tridente și topoare și halebarde, ca și cum ar fi făcut-o de la naștere. Au scos un strigăt de luptă aprig și câteva momente mai târziu, cele două grupuri s-au întâlnit la mijloc într-un zăngănit asurzitor de arme.

Lupta a fost acerbă. Liderul lor l-a izolat pe Thor și l-a atacat direct, înarmat cu un topor de luptă de două mâini ținut cu o singură mână, aducându-l în jos drept spre capul lui Thor. Thor a trebuit să fie atent la cum se apăra, având în vedere că Gwen mergea pe același cal. Liderul, desigur, știa asta, și a zâmbit, savurand situația. Thor era compromis.

Thor a ridicat sabia pe care i-o dăduse Kolk și a blocat lovitura în ultimul moment. Era una dintre cele mai puternice lovituri pe care Thor o primise vreodată, și putea simți puterea războinicului reverberând prin mâner. Metalul a sunat puternic, brațele lui Thor s-au zguduit, și a închis ochii ținând noua lui sabie, făcută dintr-un material pe care nu-l cunoștea, rugându-se să nu se rupă în două.

A fost ușurat când nu a făcut-o: a oprit toporul la doar câțiva centimetri de capul lui.

În mod normal Thor s-ar fi rotit și ar fi încercat să-l spintece, dar cu Gwen în spatele său, nu putea risca. El a fost forțat să continue doar să călărească pe lângă el, și cum a făcut-o, a prins o privire rapidă în ochii lui Gwen, lărgiți de frică, cum stătea acolo cu mâinile legate la spate.

"THOR!" a țipat ea, frenetic.

Dar nu a fost timp pentru ca Thor să se uite înapoi. Cum șarja spre grup, încă două războinici au venit spre el, unul ducând în lateral un ciocan de război, drept spre coastele sale. Thor se lăsă pe spate în ultima secundă, și ciocanul l-a ratat de puțin, nereușind să-i rupă coastele; a ridicat apoi sabia și a adus-o în jos peste brațul întins al omului, tăindu-i-l, și ciocanul a căzut la pământ cum omul țipă.

Celălalt soldat execută o lovitură laterală cu toporul spre capul lui Thor, și Thor s-a ferit în ultimul moment, simțindu-l vâjâindu-i pe lângă urechi. Apoi s-a răsucit și i-a tăiat capul soldatului; a sărit și a căzut la pământ, în timp ce corpul omului a continuat să călărească, fără cap, timp de mai mulți pași, până când în cele din urmă s-a prăbușit la pământ.

Thor nu a avut timp să se odihnească: el a fost atacat într-o succesiune rapidă de către Nevaruni din toate părțile, și cu tot felul de arme. A simțit o lovitură puternică pe umăr, rezonând în armură, și și-a dat seama că a fost lovit de un buzdugan, zăngănitul vibrându-i în urechi; din fericire armura lui l-a

împiedicat din a-i străpunge pielea, dar durerea vânătăii profunde i-a paralizat brațul.

Un alt soldat l-a atacat pe Thor din lateral, a ridicat scutul și l-a folosit ca pe un berbec, ceva ce Thor nu se aștepta; l-a lovit pe Thor dur în partea laterală a capului, și l-a trimis de-a berbeleacul jos de pe cal, aterizând dur pe pământ cu un zăngănit de metal.

Thor a aterizat jos, cu răsuflarea tăiată, cum caii tropăiau în jurul lui, strigăte de luptă ridicându-se în toate direcțiile. În timp ce se rostogolea, s-a uitat și l-a văzut pe Reece, tăind și parând cu doi soldați, apărându-și poziția, dar depășit numeric; l-a văzut pe O'Connor țintind și trăgând cu arcul, dar a văzut cum un Nevarun i-a trântit arcul din mână cu un trident înainte de a putea da drumul săgeții. L-a văzut pe Elden mânuind ciocanul de luptă cu două mâini și doborând un Nevarun de pe cal, doar pentru a vedea un alt Nevarun împungându-l pe Elden din spate cu o suliță, doborându-l de pe cal jos la pământ cu fața înainte.

Thor i-a văzut pe ceilalți trei membri ai Legiunii care călăriseră cu ei, pe care nu-i cunoștea bine, și i-a privit luptând glorios. Unul dintre ei a reușit să înjunghie un Nevarun în gât, omorându-l, dar în același moment, a fost străpuns în piept cu o suliță. El a strigat, și Thor i-a simțit durerea cum a căzut de pe cal, spre pământ, mort.

Celălalt membru al Legiunii a înjunghiat un Nevarun cu sulița în stomac, rănind-l, dar a fost atacat din spate de alți doi, dintre care unul a tăiat picioarele calului său, în timp ce celălalt i-a spart capul cu un ciocan, omorându-l imediat.

Ultimul membru al Legiunii a sărit de pe cal într-un spectacol curajos de glorie și a aterizat în aer pe cei doi Nevaruns,doborându-i la pământ înainte să poată să-l lovească. El și-a tras pumnalul și l-a înjunghiat pe unul în gât, apoi l-a spintecat pe celălalt. Dar, în același moment, și el a fost străpuns din spate cu un trident și a scos un strigăt puternic în timp ce s-a prăbușit la pământ, mort.

Astfel au rămas doar Thor, Reece, O'Connor, și Elden - ei patru împotriva celor două duzini sau cam asa ceva de Nevaruns care încă erau în picioare. Făcuseră multe pagube, le micșoraseră mult numărul celor din Nevarun, dar erau depășiți numeric și, în acest ritm, șansele lor nu arătau bine.

Thor, în genunchi, a întins mâna pentru a bloca o lovitură puternică de sabie a unui Nevarun, coborând spre capul lui, și în timp ce a făcut-o, s-a uitat în sus, spre cerul la apus și i-a văzut, în depărtare, pe Conven si Conval, șarjând în josul muntelui, venind să-i susțină. Nevaruns nu se așteptau să vină și, în timp ce erau prinși cu lupta, Conven și Conval au ridicat fiecare câte o suliță și au azvârlit-o, omorând încă doi oameni de la spate. Ei au continuat să șarjeze, ridicând încă două sulițe și aruncându-le, omorând încă doi Nevaruns înainte ca grupul să-și dea seama de apropierea lor.

Acum șansele s-au schimbat. Acum erau șase membri ai Legiunii împotriva a douăzeci din Nevaruns, și Thor a simțit un sentiment reînnoit de speranță.

Thor a reușit în cele din urmă să se rostogolească din calea atacatorului care se repezea spre el, apoi s-a întors și l-a ucis. S-a rostogolit din nou, a luat o suliță scurtă și aruncat-o spre un alt atacator care galopa spre el, străpungându-i gâtul înainte ca atacatorul să-și poată folosi tridentul. Omul, rănit, și-a aruncat tridentul spre Thor, dar fusese dezechilibrat, și arma a zburat prin aer și l-a ratat de un centimetru, înfingându-se în pământ lângă el.

Un alt Nevarun l-a atacat pe Thor, aceasta înarmat cu un îmblăciu cu trei capete, cu un lanț lung. Thor se aplecă, iar cele trei bile cu țepi de fier i-au vâjâit pe la ureche, zgâriindu-i coiful și ratându-l de puțin. În timp ce omul a trecut, Thor și-a încărcat praștia și a aruncat o piatră, lovindu-și atacatorul în spatele capului și doborându-l de pe cal, acesta scăpând arma din mână.

Thor s-a aruncat la sol în timp ce calul a galopat pe lângă el, puțin lipsind să fie călcat în picioare, a apucat de jos îmblăciul cu lanțul lui lung, apoi s-a rostogolit, s-a ridicat în picioare și l-a trimis spre cei doi atacatori care veneau spre el. El i-a nimerit pe amândoi, doborându-i de pe cai, aceștia aterizând la pământ cu un zăngănit metalic. El l-a rotit din nou, ridicându-l deasupra capului, și înainte ca ei să se poată ridica, i-a trântit din nou la pământ.

Thor a auzit un țipăt deasupra capului și s-a uitat în sus și a văzut-o pe vechea sa prietenă, Estopheles; în timp ce un soldat îl ataca pe Thor din spate, cu sulița ridicată sus, Estopheles a plonjat în jos și a mușcat încheietura mâinii omului chiar înainte

să o elibereze. Soldatul a țipat, scăpând sulița, și a căzut de pe cal, cu zăngănit de metal; Thor a apucat sulița, s-a răsucit și a înfipt-o în pieptul omului.

Dar Thor a simțit brusc cum își pierde suflul când a fost atacat dur din spate, trântit jos, cu fața înainte, la pământ. Un războinic a aterizat deasupra lui, în armură completă, strivindu-l; Thor s-a întors, luptându-se cu omul și încercând să-i prindă încheietura mâinii, chiar înainte ca acesta să-i taie lui Thor gâtul cu un pumnal. Thor i-a ținut pe loc încheietura mâinii, cu brațul tremurând, apoi a ridicat în cele din urmă capul și l-a lovit cu capul în față pe atacator, rupându-i nasul.

Soldatul a țipat, și Thor l-a aruncat de pe el, trimițându-l în picioarele altui cal. El a fost călcat în picioare, murind instantaneu.

Thor era mai mult decât epuizat, se lupta să-și tragă suflarea, în timp ce în jurul său cei șase frați ai lui se luptau pentru viețile lor; el putea vedea că toți erau pe cale să piardă bătălia. O'Connor a țipat când un Nevarun a reușit să-i taie pe lateral bicepsul, sângele țâșnind peste tot; Elden a primit o lovitură puternică de buzdugan în umăr, trimițându-l împleticindu-se la pământ; Reece s-a ferit de lovitura de sabie, dar Thor putea vedea că reflexele lui nu mai erau la fel de rapide pe cât ar fi trebuit să fie, și aproape că și-a pierdut viața. Thor știa că trebuia să facă ceva repede, altfel frații săi ar fi murit cu toții.

Thor a simțit o căldură, o putere în creștere înăuntrul său, și s-a rugat lui Dumnezeu ca de data aceasta să o poată controla. Doar suficient pentru a-i scoate din asta, pentru a o readuce pe Gwen în siguranță.

Te rog Doamne, ajută-mă să trec prin asta. Ajută-mă să câștig această bătălie.

Încă doi soldați au șarjat spre Thor, și unul dintre ei și-a luat elan și a aruncat un cuțit drept spre el. Thor l-a văzut rostogolindu-se iar și iar prin aer, l-a văzut venind, prea repede, direct spre el. El nu a avut timp să reacționeze. Stătea acolo, lipsit de apărare, și a ridicat palma, încercând să-și cheme puterea să-l oprească.

Lama a înghețat în aer cu o secundă înainte de a ajunge la el, și apoi a căzut inofensivă la pământ.

Thor a ridicat cealaltă palmă, simțind un val de putere trecând prin el, mai mare decât simțise vreodată, și știa că de

data asta ceva era diferit. Ceva se transforma în el, și el s-a simțit mai puternic decât oricând.

Thor a chemat pământul să-l asculte. El a simțit fisurile de pe sol, a simțit conturul bolovanilor, iar apoi și-a mișcat mâinile în ambele direcții, încercând să-i comande pământului să se deschidă.

S-a auzit un zgomot puternic și solul a început să tremure, apoi să se agite, și o prăpastie a început să se deschidă în pământ. Pământul a început să se împartă în două, despărțindu-se, deschizându-se pe mai mulți metri, deschizătura devenind tot mai mare și mai mare. Mai mulți soldați, care atacau direct spre el, au căzut în prăpastie, țipând în timp ce ei și caii lor s-au prăbușit în adâncuri. Un alt Nevarun, care se lupta cu Elden, a dat înapoi, căzând în prăpastie chiar înainte de a-i da lui Elden o lovitură fatală.

Thor s-a uitat și a văzut un alt Nevarun ridicând un topor mare de două mâini deasupra capului și aducându-l în jos spre O'Connor, care zăcea acolo, cu fața în jos. El era pe cale să-l omoare. Thor și-a îndreptat palma lui în direcția lui și a trimis o minge de energie către el. Soldatul a plecat în zbor, înapoi, căzând din picioare, scăpând toporul, și a căzut în prăpastie, O'Connor scăpând cu viață. Thor s-a rotit și a întins palma spre un alt soldat care lovea cu sabia spre spatele lui Reece și a reușit să oprească brațul omului în aer, oferindu-i lui Reece suficient timp să se rotească și să-l lovească pe om cu sabia.

Thor s-a răsucit din nou și din nou, oprindu-i pe toți Nevarunii care-i atacau prietenii, salvându-i fiecăruia viața și permițându-le să învingă și să-și ucidă atacatorii. Câmpul de luptă a început să se schimbe rapid, cu doar o mână de Nevaruni rămași.

Thor a început să se simtă optimist când deodată a simțit o lovitură puternică în spate, ca aceea a unui ciocan, zdrobindu-se de armura lui și doborându-l la pământ.

A lovit tare pământul și s-a rostogolit înapoi în picioare pentru a-l vedea pe liderul celor din Nevarun, cu fața la el, înarmat cu un ciocan de război pentru două mâini într-o singură mână. În cealaltă mână el ținea un lanț lung, legănându-i-se din palmă, pe care el îl răsucea deasupra capului. Avea un zâmbet rău intenționat. În spatele lui, Thor o putea vedea pe Gwen, legată de calul său, forțată să privească neajutorată, cu ochii larg deschiși de panică și disperare.

"Ai crezut că poți să-mi furi fata" a mormăit omul spre Thor. El a rotit lanțul în jurul capului, iar Thor a ridicat o palmă ca să-și folosească energia să-l oprească.

Dar, pentru un motiv oarecare, magia sa nu funcționa împotriva acestui om. Cum Thor a sărit în picioare, lanțul a continuat să se balanseze prin aer, prinzându-se în jurul gleznelor lui Thor din nou și din nou; războinicul a tras, și Thor a căzut lat pe spate, cu picioarele legate împreună, neajutorat pe pământ. Thor nu știa ce putere deținea acest om, dar era intensă, nu se asemăna cu a niciunui alt războinic cu care se luptase vreodată.

În timp ce Thor zăcea acolo, neajutorat, pe spate, războinicul a pășit înainte, a ridicat ciocanul cel mare, și l-a coborât drept spre fața lui Thor.

Thor s-a rostogolit din drum în ultima secundă, și ciocanul s-a scufundat adânc în pământ.

Thor s-a ridicat, cu picioarele încă legate, și a încercat să-și scoată sabia de la centură.

Dar războinicul l-a doborât cu dosul palmei înainte de a o putea trage, înapoi jos la pământ.

Thor stătea acolo, cu capul sunându-i de durere, fără apărare pe pământ, în timp ce omul stătea deasupra lui, extrăgând ciocanul din pământ și ridicându-l din nou. Era pregătit să-l coboare chiar pe fața lui Thor. Thor zăcea acolo neajutorat, și nu putea face nimic.

"Spune noapte bună, tinere," a spus războinicul zâmbind larg.

Dintr-o data ciocanul a înghețat în aer, în timp ce ochii omului s-au deschis larg.

Thor la început a fost confuz; apoi a văzut o săgeată cum străpunge gâtul omului, ieșind prin partea din față.

Războinicul a înțepenit pe loc, nemișcat, ținând ciocanul sus în timp sângele îi curgea din gură, picurându-i pe piept.

Apoi, a scăpat ciocanul, care i-a căzut în cap, și s-a prăbușit pe pământ, chiar lângă Thor, mort.

Thor s-a uitat în sus și a văzut-o pe Gwendolyn. Ea stătea acolo pe cal, ținând un arc și o săgeată, după ce tocmai trăsese în bărbat. Cumva ea a reușit să taie funiile cu care îi erau legate încheieturile, și mâinile îi tremurau în timp ce se uita la Thor.

Thor o iubea mai mult în acel moment decât ar fi putut spune vreodată. S-a ridicat, și-a desfăcut lanțurile de la picioare, și a fugit spre Gwen, sărind sus, încălecând pe cal, simțindu-i brațe cuprinzându-l, capul ei lăsat pe spate, și simțind o senzație copleșitoare de ușurare. Ea era în siguranță. Și ei erau din nou împreună.

Thor a privit pe câmpul de luptă și a mai văzut trei Nevaruns rămași. Unul dintre ei era omorât de Elden, celălalt de O'Connor, iar ultimul lupta corp la corp cu Reece. În timp ce privea, Reece a alunecat brusc și războinicul s-a pregătit să lovească cu sabia în jos.

Thor a galopat spre el, și înainte ca soldatul să poată tăia capul lui Reece, Thor a scos o suliță scurtă din șaua calului si a aruncat-o. Acesta a străpuns spatele omului, a ieșit pe cealaltă parte, și acesta s-a prăbușit în genunchi, mort.

Thor a stat acolo pe cal, cu Gwen, și a privit în jur. Era un loc al măcelului, umplut cu cadavrele a treizeci de Nevaruns, demarcat de prăpastia pământului deschis. Peste tot erau bălți de sânge. Mai erau doar cinci membri ai Legiunii rămași în viață, pe lângă Thor: Reece, O'Connor, Elden și gemenii. Toți aceștia erau răniți, epuizați și respirau greu. Dar toți erau victorioși.

Thor a ridicat o singură sabie în sus, și fiorul victoriei i-a pătruns iute prin vene.

"LEGIUNEA PENTRU TOTDEAUNA!" a strigat el.

Ceilalți s-au întors și au ridicat săbiile în răspuns.

"LEGIUNEA PENTRU TOTDEAUNA!"

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Andronic își călărea calul într-un acces de furie, conducându-și vasta armată de-a lungul marginii canionului, spre nord, mărșăluind către trecătoarea de Miazăzi a Inelului. În timp ce mărșăluia, tot mai multe trupe Imperiale se aliniau în spatele lui, sosind în masă de la flotele sale de corăbii care ajungeau pe țărm. Andronic fusese profund jenat de faptul că prizonierul McCloud îl înșelase, făcându-l să creadă că știa un mod de a străpunge Canionul. Trecuseră ani de zile de când Andronicus fusese pacalit de cineva, și și-a dat seama că obsesia de a-l trece i-a permis să fie slab, să fie păcălit. Corpul lui încă tremura de furie la ofensă, chiar dacă îl ucisese deja pe bărbat. El a dorit să fi putut găsi o modalitate de a găsi familiea bărbatului și de a-i omorâ și pe aceștia, de asemenea.

Cum Andronic călarea, era mai hotărât ca niciodată să străpungă cumva Canionul, să facă ravagii în Inel, pentru a-i face pe toți acești oameni să sufere. Cu toate acestea, fără să poată să treacă, nu putea face mare lucru. Știa că era o misiune inutilă în acest moment, că toată această mobilizare nu folosea la nimic. Totuși, el ura ideea să se întoarcă și să plece de acolo, să meargă înapoi acasă, în dizgrație. Mai ales acum că toți oamenii lui erau aici, și tot mai mulți soseau cu fiecare moment.

El și-a dat seama că ar putea cel puțin să își croiască drum până la principala trecere McCloud, podul păzit de toți acei soldați McCloud, și să vadă dacă ar putea să determine pe unul dintre ei să iasă din siguranța Canionului, dacă vreunul dintre ei era atât de prost. Poate că ar putea tortura pe unul sau doi dintre ei. Poate chiar ucide ceva mai mulți. Asta ar putea cel puțin să-l mai liniștească.

Andronic ar putea folosi, de asemenea, posibilitatea de a testa din nou Canionul, poate că mai exista o cale pe undeva. El ar fi putut să-și arunce o parte din propriii soldați peste margine, și să vadă dacă mureau. Cine știe? Poate, doar poate, ar fi putut găsi o crăpătură în armură undeva.

Andronicus călarea încet, sunetul a mii de bocanci mărșăluin în spatele lui la unison, în timp ce el mergea de-a lungul marginii Canionului. În cele din urmă, au făcut un cot și și-a văzut obiectivul înaintea lui: acolo era trecerea de Răsărit a

Canionului, cu sute de soldați McCloud aliniați de-a lungul podului, până la capătul lui în partea McCloud. Ce n-ar da Andronicus să fie pe acea parte a Inelului. El o putea gusta de aici.

Andronicus a văzut trupele McCloud încordându-se în timp ce armata sa se apropia de intrarea principală a podului. El era în față, chiar până la marginea Canionului, stând la doar câțiva pași depărtare.

O tăcere tensionată atârna deasupra cele două armate. Soldații McCloud, cu înțelepciune, au rămas pe pod, pe partea lor a forței de energie, neîndrăznind să părăsească protecția Canionului.

Andronicus a dat din cap spre unul dintre comandanții săi, și comandantul a trimis înainte mai mulți soldați, care au atacat spre bărbații McCloud cu săbiile trase. Cei zece soldați ghinioniști au atacat drept spre pod, dar în secunda în care au trecut linia pe pod, intrând în aerul mistic al Canionului, toți cei zece au fost eviscerați, arși de vii, și nimic altceva decât cenușă nu a căzut, jos, la picioarele soldaților McCloud.

Andronicus se încruntă. Nimic nu se schimbase. Nu era încă nicio cale înăuntru.

"Veniți aici, pe această parte a Canionului, și înfruntați-ne în luptă ca niște bărbați adevărați!" a răcnit Andronicus, vocea lui răsunând în întregul Canion, în timp ce sutele de oameni McCloud stăteau drepți pe pod, toți în disciplină perfectă, niciunul dintre ei neîndrăznind să se miște. Erau prea deștepți pentru asta.

Cele două armate se aflau într-un impas tăcut. Andronicus era disperat.

"Lăsați-mă să trec peste acest pod", răcni Andronicus încercând o altă tactică, "și vă voi da toate bogățiile, mai presus de orice ați putea visa vreodată. Veți deveni soldați ai Imperiului. Veți avea de zece ori mai mult aur. Fiecare dintre voi va deveni general în armata mea. Tot ce vă doriți va fi al vostru."

Încă o dată proclamația sa a fost întâmpinată cu nimic altceva decât tăcere încordată, în timp ce toți soldații stăteau în poziție perfectă de drepți, niciunul dintre ei nefăcând vreo mișcare. Nu era nimic, decât tăcerea stranie și urletul vântului.

Ceața Canionului sufla peste ei în valuri, învăluindu-i, mai subțire sau mai groasă în timp ce ei priveau către afară.

Andronicus era blocat. El a smuls brusc un arc și o săgeată din mâna unui soldat, a încordat arcul și a lansat-o spre cel mai apropiat soldat McCloud.

Dar în secunda în care săgeata a lovit scutul invizibil al Canionului, s-a dezintegrat.

Andronicus a luat un pumnal de la centură și l-a aruncat.

Acesta s-a dezintegrat de asemenea.

Se lăsă pe spate și urlă, cuprins de furie, neștiind cum să treacă. Era singurul loc rămas în lume care îl bloca, singurul lucru rămas pe care nu îl putea avea.

Andronicus nu avea de ales. El trebuia să se întoarcă acasă. Fusese păcălit și trebuia să o recunoască. Trebuia să găsească un alt mod, un alt moment, să treacă Canionul și să supună Inelul. Cu cât aștepta aici mai mult, cu atât mai mult timp pierdea.

Dar, înainte de a pleca, Andronic trebuia să-și verse dispoziția proastă pe cineva. Deci, înainte ca el să se întoarcă și să plece, l-a apucat pe unul dintre soldații săi de rând, l-a ridicat deasupra capului cu două mâini, apoi a alergat spre Canion și l-a aruncat peste margine. În timp ce trupul omului traversa marginea Canionului, Andronicus a așteptat ca omul să se dezintegreze, să se năruie în cenușă, ca și ceilalți.

Dar Andronic a fost șocat pe măsură ce observa trupul acelui om zburând prin aer, peste marginea Canionului, perfect intact, apoi căzând în jos, țipând și dând din mâini tot drumul în jos spre moarte.

Andronicus a stat acolo, clipind de mai multe ori, neînțelegând ce s-a întâmplat. Era ca și cum scutul ar fi fost brusc oprit.

Andronic a apucat un alt soldat și l-a împins de data aceasta direct spre centru, spre pod. Omul a fost îngrozit, văzând ce se întâmplase cu colegii săi, dar Andronicus l-a împuns în ceafă cu o suliță, și omul a fugit ascultător, punându-și brațele înaintea feței în timp ce a fugit spre pod, așteptându-se să moară.

Dar de această dată, s-a întâmplat ceva diferit: soldatul a continuat să alerge chiar pe pod, fără să se dezintegreze cum au pățit ceilalți. El a stat acolo, în mijlocul soldaților McCloud, în viață.

Soldații McCloud păreau și ei șocați cu toții. Au sărit în acțiune și l-au atacat pe soldatul singuratic, omorându-l pe loc.

Apoi s-au întors și s-au uitat la armata Imperiului cu un nou respect - și cu frică. Nu mai era acum nicio barieră între ei. Ceva se întâmplase.

Sute de soldați McCloud au pășit treptat înapoi, încet, au început să se retragă, arătând nervoși, neînțelegând ce se întâmpla.

Nici Andronicus nu putea înțelege. Scutul era căzut. Era într-adevăr căzut. Ce se întâmplase?

El nu va aștepta să afle.

"ATACAȚI!" a strigat el.

Mii dintre oamenii lui s-au repezit pe pod, tropăind pe el, măcelărindu-i pe toți oamenii lui McCloud pe măsură ce înaintau. Soldații McCloud rămași s-au întors și au fugit.

Andronicus a privit, așteptând să vadă ce se va întâmpla, dacă scutul va reveni într-un fel înapoi.

Dar spre uimirea lui, oamenii lui erau bine. Au continuat asaltul tot drumul până dincolo de pod, pe partea McCloud a Inelului. Ei au continuat să atace, stând ferm pe pământurile McCloud.

În siguranță.

Scutul era căzut.

Andronicus a zâmbit, mai fericit decât fusese vreodată în viața lui. El a scos sabia și a atacat împreună cu ei. S-a amestecat în puhoi și și-a ucis o parte din proprii oameni pe drumul peste pod, doar pentru amuzament. Se simțea din nou ca un băiețel.

În câteva momente el s-a găsit de partea McCloud a Inelului, simțind solul Inelului sub el pentru prima dată. A fost un moment la care visase toată viața. Nu-i venea să creadă.

Era *aici*.

Andronicus a îngenuncheat și a pipăit pământul cu palmele, în timp ce toți oamenii lui s-au grabit pe lângă el, apoi se aplecă și sărută pământul.

Se uită în sus și văzu la orizont un oraș McCloud.

El rânji, mai larg decât o făcuse vreodată în viața lui.

Era timpul să îi facă lui McCloud o vizită.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

În timp ce Thor mergea înapoi spre Curtea regelui, cu Gwen pe cal în spatele lui, Reece, O'Connor, Elden și gemenii călărind alături de ei, era epuizat, dar plin de recunoștință. Cel de-al doilea soare apunea și toți mergeau la trap confortabil sub cerul magnific. Thor se simțea mai mult decât obosit, fiecare mușchi din corpul său durea, de parcă ar fi trecut printr-un război.

Dar, având-o pe Gwen cu el - simțindu-i mâinile încleștate pe pieptul lui, obrazul ei odihnindu-se pe spatele lui - toate acestea îi îndepărtau toată oboseala. Să o aibăcu el îl făcea să se simtă că totul era bine în lume. El era mai mult decât recunoscător că ea era în viață, că nu era rănită, că liderul Nevarun nu a avut oportunitatea de a face cu ea ce dorea. El era recunoscător că au supraviețuit întâlnirii, și că fusese capabil de a-i salva viața - și că ea i-a salvat lui viața. Se simțea ca și cum toate rugăciunile sale ar fi primit răspuns.

Pe când au mers înapoi spre Curtea Regelui, Thor se simțea triumfal dar, de asemenea, simțea împunsătura tragediei, când s-a gândit la cei trei frați de Legiune care au murit în luptă, ale căror cadavre le duceau acasă, prinse pe spatele cailor lor. Și în timp ce pe de o parte se simțea ca un erou care se întoarce, el a simțit, de asemenea, un sentiment de teamă, deoarece nu știa la ce se întorceau. La urma urmei, Gareth era încă regele legal, cel care a aranjat ca Gwen să fie luată - și se întorceau la curtea lui Gareth. Gareth era din ce în ce mai dezechilibrat, măcar atât era clar, iar acum că exista o ruptură totală între Cavaleii de Argint și acești oameni noi pe care Gareth i-a adus, tensiunile nu fuseseră niciodată atât de ridicate. Părea că Curtea Regelui era în pragul unui război civil, și că tot ce mai lipsea era o scânteie. Iar pe măsură ce Thor călărea înapoi spre acel loc cu Gwendolyn, în ciuda ordinelor lui Gareth, nu se putea abține să nu simtă ca și cum poate el ar fi purtat acea scânteie.

Thor se pregăti. Era prea obosit pentru o altă bătălie acum. Dar poate exact spre asta spre îndreptau.

Thor știa că Gwendolyn și ceilalți trebuiau să găsească, fie o modalitate de a-l detrona pe Gareth, fie să fugă cu toții definitiv de la Curtea Regelui și să își întemeieze o casă nouă, să

înființeze o nouă curte în altă parte. Nu mai erau în siguranță aici.

Pe măsură ce se apropiau de Curtea regelui, Thor știa că primul loc unde trebuiau să meargă era Sala de arme, pentru a se întâlni cu Legiunea și a vedea ce soldați erau prezenți acum acolo. El știa că mulți dintre ei, cum ar fi Kendrick, erau încă staționați în teritoriu, reconstruind și refortificând Inelul. Dar mai mulți războinici buni, inclusiv Kolk și Brom, erau încă staționați aici - și Godfrey era aici, de asemenea, cea mai bună speranță a lor în găsirea dovezii de care aveau nevoie pentru a-l pune sub acuzare pe Gareth.

În timp ce Thor și oamenii lui intrau la trap prin piața deschisă a Curții Regelui, o mulțime de spectatori s-au adunat, privind uimiți grupul dezlânat, și Thor le putea simți privirile, putea simți zvonul începând deja să se răspândească. Știa că era doar o chestiune de timp până când știrea despre sosirea lor ar fi ajuns la Gareth și la oamenii lui, și s-a întors brusc spre sală și și-a dublat ritmul. Trebuia să se întâlnească cu ei înainte să se întâmple ceva.

Thor și ceilalți au intrat în piața din fața Sălii de arme, și mai mulți membri ai Legiunii și ai Cavalerilor de Argint erau adunați în fața ei și s-au uitat surprinși în sus la ei, în timp ce grupul venea pe caii lor, acoperiți de sânge, răniți în bătălie. Unul dintre membrii Legiunii i-a strigat și curând mai mulți au venit în grabă spre ei, în timp ce Thor și ceilalți descălecau.

Thor a auzit un scâncet, și inima i s-a oprit când săa uitat în jos și l-a văzut pe Krohn, fiind condus spre el de Steffen. El a îngenuncheat, entuziasmat să-l vadă bine, și l-a îmbrățișat pe Krohn când acesta i-a sărit în brațe, șchiopătând și arătând slab, dar încă foarte viu. Gwen a îngenuncheat și l-a îmbrățișat pe Krohn, de asemenea.

"Illepra avut grijă de el", a spus Steffen, zâmbind.

Krohn i-a lins peThor și Gwen peste tot, și ei l-au sărutat înapoi.

Ușile s-au deschis la perete și mai mulți Cavaleri de argint s-au năpustit afară, învârtindu-se emoționați în jurul lui Thor, Gwen și al celorlalți; au fost luați pe sus de mulțime și duși în interiorul sălii, ușile de închizându-se rapid în spatele lor.

Cum Thor a intrat în sală, putea simți sute de ochi pe el. Sala era plină, debordând de membri ai Cavalerilor de Argint și ai

Legiunii, toți venind grăbiți spre grup. În fruntea lor erau Kolk și Brom, împreună cu Atme și alți câțiva războinici renumiți pe care Thor i-a recunoscut.

Kolk, apoi Brom, l-au îmbrățișat pe Thor, apoi pe ceilalți, și Thor putea vedea ușurarea pe fețele lor.

"V-ați întors", a spus Kolk. "Am auzit, prea târziu, de capturarea lui Gwen, de expediția voastră. Ar fi trebuit să veniți la noi mai întâi. Ne-am fi alăturat vouă."

"Nu era timp", a spus Thor.

"Gwendolyn!" a venit o voce.

Godfrey s-a grăbit și a îmbrățișat-o, cu ușurare pe față.

"Ești în viață", a spus el, șocat.

Toți soldații se uitau la Thor și la membrii supraviețuitori ai Legiunii cu un nou respect, cu o privire de venerație. Thor se simțea mândru. Înconjurat de acești oameni, el se simțea ca și cum în cele din urmă putea să respire ușurat și să lase garda jos.

"Nu toți ai noștri s-au întors", a spus Thor, vocea lui devenind mai profundă, mai autoritară. "Trei dintre membrii Legiunii noastre au murit, îmi pare rău să o spun. Fusesem nouă."

"Împotriva a o sută de Nevaruni", a adăugat Reece.

"Și unde sunt acești o sută de războinici acum?" a întrebat Brom, făcând un pas înainte, punând o mână pe mânerul sabiei. "Vă urmăresc?"

Thor clătină grav din cap.

"Ei toți sunt morți, Domnul meu", a spus el.

Ochii lui Brom s-au deschis larg cu o nouă privire de respect, analizându-i din cap și până-n picioare.

"Vrei să spui că șase dintre voi au ucis o sută dintre cei mai înverșunați luptători ai Inelului?" întrebă Brom.

“Am fost nouă, Domnul meu", l-a corectat Thor. "Trei au murit. Dar da."

Kolk a făcut un pas înainte și a pus o mână aprobatoare pe umărul lui Thor.

"Ai făcut Legiunea mândră", a spus el.

Thor își drese glasul.

"M-am temut că veți fi supărat", a spus Thor. "Am salvat-o pe fiica regelui, dar am încălcat Legea Regelui pentru a face acest lucru, deoarece ea a fost dată în mod legal. S-ar putea, de

asemenea, să fi stârnit un război cu Gareth. Sunt sigur că nu va lăsa lucrurile așa."

"Atunci lasă-l să încerce!" a strigat Brom. "Nu ne temem de nimeni. Și nu, nu suntem supărați. Suntem mândri de faptele tale. Oricine vine aici să o ia pe fiica regelui împotriva voinței ei merită moartea."

"Da!" țipară cei din cameră.

"Chiar dacă a fost un edict legal al regelui?" întrebă Reece.

"Care Rege?" a strigat Kolk.

"Da!" a venit ecoul din cameră.

"Și am dovezi despre trădarea lui Gareth!" a strigat Godfrey emoționat.

Camera se întoarse spre el cu toată atenția.

"Există un băiat care a fost martor la crimă. El a fost de acord să depună mărturie împotriva lui Gareth, pentru tentativa de a mă asasina."

Camera icni, izbucnind într-un murmur excitat.

"Băiatul este ținut în siguranță în castel. Am așteptat întoarcerea războinicilor - și acum că sunt toți aici, și suntem gata, putem merge cu toții la Consiliu împreună, și să-l aducem pe băiat și să prezentăm dovezile. Cu un martor, Consiliul nu va avea nicio alegere decât să-l detroneze în mod legal pe Gareth."

"Și dacă nu o face?" întrebă Kolk.

"În cazul în care Consiliul nu va lua măsuri", a spus Brom, "atunci este clar că noi, Cavalerii de Argint, Legiunea, oamenii Regelui, nu mai avem ce căuta aici, la Curtea Regelui. Dacă este așa, atunci vom părăsi acest loc și vom înființat o nouă curte în altă parte!"

"Da!" a venit ecoul din cameră.

"Doamna mea", a spus Brom, întorcându-se spre Gwen, "suntem pregătiți să luptăm până la moarte pentru tine, la fel cum am făcut-o pentru tatăl tău, ca să vă instalăm pe tron. În cazul în care Consiliul aprobă dovezile noastre, îl vom detrona în mod legal pe Gareth. Și apoi vă vom instaura Regină. Eu vă întreb din nou: este aceasta o onoare pe care o veți accepta?"

Gwen se uită la podea, apoi s-a uitat în sus.

"Este timpul să se încheie domnia fratelui meu Gareth", a spus ea. "Și dacă pentru asta e nevoie ca eu să fiu regină, atunci așa să fie."

Camera a erupt în urale.

"Și dacă suntem obligați să părăsim acest loc", a spus Kolk, "atunci Gwendolyn, vei fi conducătoarea noastră, in absentia. Vom înființat propria noastră Curte a Regelui în altă parte."

"Da!" a venit ecoul din cameră.

"Putem să mergem în Silesia!" s-a auzit o voce groasă. Toți s-au întors și l-au văzut pe Srog acolo, în armura roșie distinctivă a Occidentului. "Puteți veni cu toții în orașul meu. Este fortificat de o mie de oameni, și putem înființa o nouă Curte a Regelui acolo! Gwen poate domni acolo până când Gareth cade și ne întoarcem!"

"Da!" a venit ecoul din cameră.

"Să sperăm că acest băiat este un martor credincios", a spus Kolk, întorcându-se spre Godfrey, "și că nu trebuie să plecăm nicăieri. Godfrey, ești sigur că este adevărat?"

Godfrey dădu din cap.

"El ne așteaptă chiar acum. Timpul este prețios. Să mergem și să punem capăt domniei lui Gareth o dată pentru totdeauna!"

"Da!" au țipat oamenii din sală.

Ca unul toți s-au întors, au ieșit din sală și au mărșăluit spre castelul lui Gareth. Thor a simțit emoția și anticiparea în aer ca pe un lucru palpabil, și știa că în doar câteva momente lucrurile nu vor mai fi la fel la Curtea Regelui.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Thor a mărșăluit cu grupul mare de soldați, Gwendolyn lângă el, Godfrey conducându-i cu băiatul după ei, cum grupul mare de oameni și-a făcut drum către Castelul Regelui, pe coridor după coridor, pașii lor creând ecouri pe când se îndreptau spre camera de consiliu. Thor putea simți importanța zilei, anticiparea puternică din în aer, cum se apropiau de camera de consiliu. În cele din urmă, aveau ce le trebuia: Godfrey avea un martor, Consiliul era în sesiune, și cu un martor, în mod legal, Consiliul trebuia să-l detroneze pe Gareth. Odată ce o făcea, domnia sa avea să ia sfârșit odată pentru totdeauna, Gwendolyn putea fi instalată Regină, și viața putea reveni la modul în care fusese la Curtea Regelui.

Dar, apoi, din nou, cunoscându-l pe Gareth, Thor a simțit, de asemenea, un sentiment de teamă în stomac, știind că părea să aibă o cale de ieșire din aproape orice situație, cum era mereu cu un pas înaintea tuturor. Thor privi în jur, la toți războinicii formidabili din jurul lui, și se întrebă ce s-ar întâmpla dacă cumva Gareth găsea o cale de ieșire din asta. Va exista un război civil dezlănțuit? Vor părăsi cu toții Curtea Regelui, fără să se mai întoarcă vreodată?

Thor a încercat să nu să se gândească la aceste lucruri cum au cotit pe ultimul coridor și au mărșăluit, zeci dintre ei, toți înarmați, spre ușile imense ale sălii de consiliu. Gardienii regali din fața ușii s-au încordat, deschizând larg ochii larg de frică la vederea micii armate.

"Deschideți imediat ușile!" a poruncit Brom.

Gărzile s-au uită unul la altul, ezitând pentru o clipă, apoi probabil că și-au dat seama că nu au de ales. Au întins mâinile, au deschis ușile uriașe și s-au dat la o parte.

Thor a mărșăluit împreună cu ceilalți în imensa sală de consiliu, pașii cizmelor lor creând ecouri de pe tavanele boltite. Cu toții au umplut camera. Capetele s-au întors și consiliul s-a oprit.

În fața lor erau zeci de membri ai Consiliului, așezați la masa lată, semicirculară, toți cu fața la Gareth, care stătea pe platforma lui, pe tronul său, încordându-și mîinile și privind în jos

spre întreaga cameră. Avea o privire frenetică în ochi și părea mai disperat ca niciodată.

În spatele lui Gareth stăteau zeci de soldați înarmați, oamenii lui Kultin, forța lui de luptă privată, toți cu mâinile pe săbii, ca și cum ar fi așteptat să se întâmple vreo nenorocire. Brute, cu toții.

Membrii Consiliului s-au ridicat și s-au întors când a intrat grupul, frica citindu-li-se pe fețe.

"Ce înseamnă asta?" a întrebat Aberthol, în picioare, uitându-se peste fețele lor. "Gwendolyn", a adăugat el, "tu dintre toți oamenii știi că este împotriva legii să întrerupi o reuniune a Consiliului."

"Iartă-mă", a răspuns ea. "Dar noi aducem o veste demnă de a întrerupe aceste lucrări. De fapt, aducem o veste care va schimba soarta Inelului pentru totdeauna."

Gwendolyn privi cu răceală la fratele ei, iar el se uită în jos la ea, cu o ură rece. Părea surprins să o vadă în viață; el presupusese, probabil, că până acum ea va fi departe de aici, în mâinile Nevarunilor. Fața lui Gareth era foarte trasă în aceste ultime zile, și părea că e mai nebun decât oricând.

Godfrey a făcut un pas înainte.

"Am cu mine aici un băiat," strigă Godfrey, "care va fi martor la trădarea fratelui meu Gareth. Gareth a angajat un om să mă asasineze - pe mine, un membru al familiei regale!"

Camera a izbucnit într-un murmur ofensat.

"Acest baiat de aici a fost martor. El va proclama o dată pentru totdeauna ce a făcut Gareth, și voi, Consiliul, va trebui să luați măsurile legale și să-l detronați pe Regele nostru!"

Murmurul din sală a continuat și numeroșii consilieri și lorzi s-au uitat unul la altul. Gareth doar a continuat să se holbeze în jos cu răceală la toți, fără expresie.

Aberthol se întoarse și se uită spre Gareth.

"Aceste acuzații sunt adevărate, Domnul meu?" întrebă el încet.

Gareth zâmbi în jos spre sală.

"Bineînțeles că nu sunt", a spus el. "Godfrey este un fiu intrigant care a dorit întotdeauna tronul tatălui său. El ar inventa orice acuzații împotriva mea ca să mă poată detrona."

"Eu nu caut tronul," a contracarat Godfrey. "Nu am nici o dorință să domnesc. Gwendolyn va fi următoarea conducătoare."

Gareth a pufnit în râs.

"Nu, nu va fi", a spus el: "Eu sunt conducătorul. Prin lege. Și niciun fel de cuvinte de la un băiat nu vor schimba asta."

"Domnul meu," interveni Aberthol", în cazul în care acest băiat este un martor adevărat la o tentativă de asasinat, legea ne cere să auzim mărturia lui și să ne pronunțăm ca un Consiliu."

O tăcere grea s-a așternut, cum Gareth s-a încruntat mai tare, apoi în cele din urmă ridică din umeri.

"Dacă vrei să-l auzi pe băiat, atunci fă-o", a spus el cu nonșalanță. "Trimite-l în față."

Băiatul s-a uitat la Godfrey, și Godfrey dădu din cap spre el, apoi l-a împins ușor în față. Băiatul a pășit exitant înainte, spre centrul camerei, într-un mănunchi de raze de lumină care străluceau din tavan. Părea speriat, cum s-a uitat în sus, privind de la Aberthol la Gareth.

"Spune-ne adevărul băiete", a spus Aberthol. "La ce ai fost martor?"

Băiatul a stat acolo, ezitând să vorbească. Apoi în cele din urmă, după câteva secunde lungi, a strigat.

"N-am văzut nimic!"

Camera a erupt într-un icnet șocat.

"Ce vrei sa spui, băiete?" a strigat Godfrey la el, șocat, indignat. "Spune-le ce mi-ai spus mie! Spune-le ce-ai văzut! Nu-ți fie frică. Fii cinstit acum!"

Băiatul se uită din nou la Gareth, care părea să dea din cap spre el.

"N-am văzut nimic!" a strigat din nou băiatul. "Nu am nimic de spus!"

Godfrey l-a examinat cu o expresie confuză, în timp ce Gareth a zâmbit, mulțumit.

"După cum spuneai, iubitul meu frate?" întrebă Gareth.

Godfrey se încruntă din nou la Gareth

"Ai ajuns la el într-un fel!" a țipat Godfrey.

Gareth se lăsă pe spate și râse.

"Ai un martor inutil", a declarat Gareth. "Planul tău patetic de a mă elimina a eșuat. Sunt încă Regele adevărat, de drept. Și nu poți face nimic cu privire la asta."

"Aberthol, trebuie să faci ceva!" a pledat Godfrey. "Este evident că a ajuns la martor. Acest băiat a văzut ceea ce a văzut. Fratele meu a încercat să mă omoare!"

Aberthol clătină din cap întristat.

"Mi-e teamă că, fără dovezi, legea este lege. Orice s-ar fi întâmplat, Gareth trebuie să rămână rege, dacă nu există proba contrarie."

"Esti un mincinos!" i-a strigat Godfrey lui Gareth, cu fața roșie, scoțându-și sabia pe când s-a repezit la el.

Sunetului sabiei scoase din teacă a reverberat în cameră și, de îndată ce a făcut-o, dintr-o dată s-a auzit sunetul a zeci de sabii scoase din teacă, cum toți războinicii feroce din spatele lui Gareth au sărit în acțiune.

Cavalerii de Argint și Legiunea au răspuns, scoțându-și și ei săbiile.

S-a ajuns la o confruntare tensionată în cameră, rânduri de soldați din ambele părți stând cu săbiile trase, studiindu-se unii pe alții. Camera era plină de tensiune.

"Legea este de partea mea", a spus Gareth încet, în mod deliberat. "Pot să vă arunc pe toți în închisoare astăzi, aici, pe fiecare dintre voi."

"Poți să ne închizi doar după legea Curții Regelui", strigă Gwendolyn, pășind înainte. "Dar de astăzi, noi nu mai suntem membri ai Curții Regelui. Niciunul dintre noi. Eu și această forță vom părăsi acest loc pentru totdeauna. Poți să stai acolo și să somnești ilegal pe tronul tatălui nostru, și noi vom domni la propria curte, in absentia. Și dacă încerci iar să trimiți oameni să mă răpească, o vom considera un act de război, și te asigur că vom lupta înapoi. Ai lorzi care-ți sunt loiali. Și noi avem lorzi loiali nouă. Din această zi, noi nu-ți mai suntem supuși. În cazul în care Consiliul nu te va detrona conform legii drepte, atunci vom pleca de aici și vom forma propriul nostru consiliu."

"Puteți părăsi Curtea Regelui dacă doriți", a spus Gareth, "dar veți fi acum cunoscuți ca eretici și trădători. Încălcați Legea Regelui. Dacă te voi întâlni vreodată pe câmp, eu te voi ucide. Și dacă veți reveni vreodată la Curtea Regelui, toți veți fi uciși."

Gwendolyn clătină din cap.

"Ești o ființă umană patetică," a spus ea. "Blestem ziua în care ai devenit fratele meu. Tata se uită în jos la tine cu dizgrație."

Gareth și-a dat capul pe spate și râs isteric.

"Tata nu se uită în jos la nimeni. El este mort, draga mea. Nu-ţi aminteşti? Cineva l-a ucis."

a țipat Gareth și a râs isteric.

Le ajunsese, tuturor. S-au întors ca unul și au ieșit val-vârtej din sală, toți îndepărtându-se în marș pe coridor, afară din acest loc. Cum se pregăteau să iasă pe uși și să nu mai vadă Curtea Regelui vreodată, au fost însoțiți tot drumul de sunetul râsului lui Gareth, creând ecouri din zidurile vechi.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Erec călărea pe Warfkin pe poteca din pădure, îndreptându-se în cele din urmă spre nord, după toate aceste luni, îndreptându-se înapoi spre casă, înapoi la Curtea Regelui, de data aceasta, cu noua lui viitoare mireasă, Alistair. Ea mergea în spatele lui, ținându-se de el, cum o făcea de ore întregi, de când intraseră în pădurea deasă. Erec nu se oprise din galop de când o salvase din castelul acelui nobil, dorind să pună cât mai mult distanță posibil între ei și acel loc.

Erec a recunoscut această pădure: era acum la marginea Savariei, la nu mai mult de o zi depărtare, și cum călărea printre copacii groși, s-a întors și a verificat peste umăr încă o dată, dorind să se asigure că nu erau urmăriți. Nu erau. Orizontul era gol, așa cum fusese de fiecare dată când a verificat în acea zi, și pentru prima dată, când au intrat la adăpostul copacilor, el a simțit că s-ar putea relaxa.

El a încetinit calul. Sărmana Alistair se ținuse de pieptul lui atât de multe ore, că el era sigur că i-ar prinde bine un pic de odihnă. Și i-ar prinde bine și lui. Era mai mult decât epuizat după lupta intensă și călăritul fără oprire. Nu mai dormise de zile întregi, iar acest loc părea unul bun pentru a opri.

Erec a găsit un loc retras, bine adăpostit, lângă un lac, protejat de copaci înalți, care se unduiau în vânt, și sa oprit înaintea lor și a descălecat și i-a întins o mână lui Alistair pentru a o ajuta să coboare de pe cal. Seznația mâinii ei, a pielii ei moi, l-a electrificat când a ajutat-o să coboare de pe cal; ea arăta epuizată, dar la fel de frumoasă și de nobilă ca întotdeauna. El era încântat să fie alături de ea după toate acele zile de lupte pentru ea, după toate zilele în care fuseseră despărțiți - și după ce aproape a pierdut-o. Fusese prea aproape. El era în extaz că a salvat-o de la o soartă îngrozitoare, ăi hotărât că ei doi nu trebuiau să se mai despartă.

Cum stăteau acolo amândoi, ea s-a întors și s-a uitat în sus la el, apele lacului reflectate în ochii ei mari de căprioară. Se uita la el cu atâta dragoste și devotament, că el a simțit cum îi

crește inima. Știa adânc în interior că a făcut o alegere bună. Nu exista nicio femeie mai bună cu care ar fi putut spera să fie.

"Domnul meu", a spus ea încet, privind în jos la pământ, "Eu nu știu cum să-ți mulțumesc. Mi-ai salvat viața."

El a întins mâna, i-a ridicat bărbia cu un deget, s-a aplecat și a sărutat-o. S-au sărutat pentru o lungă perioadă de timp, și buzele ei erau cele mai fine lucruri pe care le simțise vreodată. Ea s-a aplecat spre el, sărutându-l cu fermitate, trecându-și o mână peste obrazul lui, în timp cel și el își trecea o mână pe obrazul ei. El i-a mângâiat ușor părul, subliniind curba chipului ei frumos. Nu mai văzuse pe nimeni atât de frumos, din orice colț al regatului, și cu greu îi venea sa creadă ce noroc avusese pentru a fi cu ea.

"Nu ai nimic pentru care să-mi mulțumești" a răspuns el. "Tu ești cea care m-a salvat. M-ai salvat de la o viață goală, de la căutarea dragostei."

Ea i-a luat mâna și l-a condus la pământul acoperit cu mușchi de lângă lac. S-au așezat lângă apele cristaline, și cum al doilea soarele a început să apună, ea sa aplecat spre el, odihnindu-și capul pe umărul lui, iar el sa întins și i-a pus o mână în jurul umerilor, ținând-o strâns.

"Te-am așteptat în fiecare zi cu răsuflarea tăiată", a spus ea, "cât ai concurat în turniruri. Când m-au vândut în sclavie, am luptat din răsputeri. Dar ei erau prea puternici pentru mine. Am plâns și am strigat zile întregi, gândindu-mă doar la tine."

Gândul i-a sfâșiat inima lui Erec.

"Îmi pare rău, dragostea mea", a spus el. "Ar fi trebuit să știu că hangiul îți va face așa ceva. Ar fi trebuit să fi fost acolo mai devreme pentru a te proteja."

Ea i-a zâmbit.

"Mă protejezi acum", a spus ea. "Asta e tot ce contează."

"Te voi proteja cu tot ce am, pentru tot restul zilelor mele", a spus el.

Ea s-a aplecat și s-au sărutat din nou, menținând sărutul multă vreme.

Ea s-a tras înapoi, și el s-a uitat în ochii ei și a fost fermecat.

"Doamna mea", a spus el, "pot vedea în ochii tăi că ai o obârșie specială. Nu poți să-mi spui secretul tău?"

Ea se întoarse și se uită în altă parte, tristețea citindu-i-se pe față.

"Nu vreau să îți ascund nimic, Domnul meu", a spus ea. "Dar am făcut un jurământ să nu dezvălui niciodată de unde sunt."

"Dar de ce un astfel de jurământ?" a întrebat el. "Ar putea fi locul atât de teribil?"

"Locul a fost frumos, Domnul meu", a spus ea. "Mai frumos decât orice am văzut vreodată. Nu acesta este motivul pentru care am plecat."

"Atunci spune-mi", a spus el, intrigat. "Spune-mi cel puțin un lucru despre trecutul tău. Am dreptate? Ești de neam regal?"

Ea se uită la lac, oftă, așteptă mult timp, și apoi se uită din nou la el.

"Dacă îți spun un singur lucru," a spus ea, "vei promite să nu întrebi din nou?"

Erec dădu din cap.

"Eu promit", a spus el solemn.

Se uită în ochii lui, apoi în cele din urmă, spuse:

"Sunt fiica unui rege."

Erec, deși se gândise la asta, a fost uimit de știre. El o simțise, dar să o audă spunând cuvintele l-a surprins. Acum, era plin de o dorință arzătoare de a ști din ce rege se trăgea; de ce plecase; de ce a ales să devină o servitoare; ce se întâmplase în trecutul ei; de ce secretul. Murea să știe mai multe.

Dar el promisese și, ca om de onoare, nu-și putea încălca jurământul.

"Foarte bine, doamna mea", a spus el. "Nu te voi mai întreba din nou. Dar să știi un lucru: orice s-a întâmplat în trecutul tău, eu sunt aici pentru a te proteja acum, și te iubesc mai mult decât poate spune inima mea. Tu și cu mine vom începe o viață nouă împreună. Una de care vei fi mândră să vorbești pentru tot restul zilelor tale."

Ea a izbucnit într-un zâmbet larg.

"Asta mi-ar plăcea", a spus ea. "Aș vrea să încep viața de la capăt."

Alistair se aplecă și îl sărută, și s-au sărutat mult timp, cât o briză ușoară i-a mângâiat.

"În fiecare noapte", a spus ea, "în timp ce eram servitoare, m-am rugat pentru un bărbat ca tine. Cineva care să apară și să mă salveze de la toate astea. Dar n-am visat că ar veni cineva la fel de măreț ca tine. Fiecare rugăciune pe care am făcut-o

vreodata și-a găsit răspunsul în tine, și îmi voi petrece restul vieții devotându-mă ție."

S-au sărutat din nou, și, cum crepuscul a crescut, s-au întins pe iarbă, unul în brațele celuilalt, continuând să se sărute. Și pentru prima dată în foarte multă vreme, Erec s-a simțit ca și cum totul era bine în lume.

*

Erec s-a trezit la zori, simțind că ceva era în neregulă. S-a uitat de jur împrejur, în alertă. Încă o ținea pe Alistair în brațe, așa cum o făcuse toată noaptea, și putea vedea zâmbetul mulțumit de pe fața ei. El s-a simțit profund relaxat având-o cu el. Copacii erau nemișcați, lacul blând, și tot ce a putut auzi erau sunetele primelor păsări începând să se trezească.

Cu toate acestea, instinctul războinic al lui Erec i-a spus că ceva era în neregulă.

A sărit în picioare, și-a pus cămașa de zale și s-a îndreptat spre Warkfin, care se foia doar un pic, cu urechile înclinate înapoi. Warkfin o simțea, de asemenea: ceva nu era în regulă.

Cum Erec stătea acolo, el a început să simtă un tremur minuscul în pământ, și știa că se întâmplă ceva. Se grăbi și o trezi pe Alistair.

"Ce este, Domnul meu?" întrebă ea, trezindu-se cu îngrijorare în ochi.

"Nu știu", a răspuns el. "Dar trebuie să ne mișcăm repede."

El a luat-o și a urcat-o în spate în șa, apoi a încălecat și el și a îmboldit calul.

Au mers pe cărarea din pădure, până în vârful unui deal mic, de unde avea o imagine bună asupra dealurilor de dedesubt. Când au ajuns în partea de sus s-a oprit și a fost șocat de ce a văzut.

Sute de oameni în armuri călăreau în direcția lui, purtand armura verde strălucitoare distinctivă a nobilului din Baluster. Ei îl urmăriseră. Nu lăsau lucrurile cum erau: doreau răzbunare. Acest nobil era chiar mai puternic decât crezuse Erec: chiar și în moarte, oamenii lui nu vor lăsa lucrurile în pace.

Erec și-a dat seama într-o clipă că avea un război în brațe.

A descălecat, s-a întors și s-a uitat în sus la Alistair.

"Ascultă-mă cu atenție", i-a spus el, intens. "Trebuie să pleci departe de aici, înainte ca această armată să ne ajungă. Urmează poteca prin pădure, și mergi spre nord. Te va duce la

Savaria. Caută-i pe Duce și pe vechiul meu prieten Brandy. Ei vor avea grijă de tine. Vei fi în siguranță acolo."

Ea stătea pe calul care se cabra și se uita în jos la el cu groază.

"Dar ce va fi cu tine, Domnul meu?" a întrebat ea.

"Trebuie să stau aici și să mă confrunt cu această armată", a spus el.

Ochii ei s-au deschis larg în panică, și ea s-a uitat de la Erec la orizont și înapoi.

"Dar Domnul meu, ești depășit numeric într-un mod teribil", a spus ea. "Nu poți supraviețui!"

El clătină din cap încruntat.

"Dacă supraviețuiesc sau nu nu contează prea mult", a spus el. "Ceea ce contează este ca tu să supraviețuiești. Dacă ei mă omoară aici, astăzi, ar putea să fie satisfăcuți și să se întoarcă înapoi; și dacă tu ești în siguranță în interiorul Savaria, ei nu te vor urmări. Dar dacă stai aici cu mine, vei muri - sau, mai rău, vei fi capturată. Dacă voi muri, voi muri mulțumit, știind ca ești în siguranță."

Se uită în jos la el, lacrimile curgându-i pe obraji.

"Domnul meu, te rog, nu face asta!" a pledat ea. "De ce nu putem fugi împreună?"

Erec clătină din cap.

"Am făcut un jurământ onoare", a spus el. "Ca membru al Cavalerilor de Argint, onoarea îmi este emblema. Niciodată nu pot fugi, din fața niciunui dușman, din orice motiv. Îmi pare rău, dar onoarea mea mă obligă."

El s-a apropiat de ea, inima rupându-i-se văzând-o tulburată.

"Să știi cât de mult te iubesc", a insistat el. "Acum du-te!" a strigat, și l-a pălmuit tare pe Warkfin, speriindu-l și forțându-l să plece, cu Alistair agățată de frâie, dar privind înapoi peste umăr, plângând.

"DOMNUL MEU!" țipă ea.

Warkfin era bine instruit - știa ce voia Erec și nu se va opri până când nu o ducea departe de aici, la Palatul Ducelui. Erec a simțit un sentiment de ușurare privind-o plecând, știind că va fi departe de luptă.

S-a întors, s-a uitat înapoi peste deal, și a studiat armata, care venea tot mai aproape. Bubuitul putea fi auzit chiar de aici, și s-a oțelit pentru luptă.

Și-a scos sabia, zăngănitul reverberând pe dealuri. Sus de tot a auzit scârțâitul unei păsări. Pentru asemenea zile fusese născut. S-ar putea să moară în această zi, știa. Dar cel puțin va muri cu fața spre inamic, fără teamă, într-o mare confruntare de onoare.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Thor a stat cu anturajul enorm al Legiunii și al Cavalerilor de Argint cum toți au terminat de adunat armele din Sala de arme, de adunat lucrurile din cazarmă, și s-au pregătit să părăsească Curtea Regelui pentru totdeauna. Era o forță uriașă și în creștere; Reece, O'Connor, Elden și gemenii s-au alăturat lui Thor, Gwendolyn și Godfrey cum toți au petrecut ultimele momente adunând tot ce puteau transporta. Împreună, toți au părăsit sala pe marile ușile pentru ultima oară, Krohn scâncind lângă ei.

Imens grup înarmat și-a făcut drum prin Piața Curții Regelui, spre Poarta Regelui, dincolo de care era podul mobil și drumul care îi va duce departe de Curtea Regelui pentru totdeauna. Thor s-a ridicat în picioare, pe când tot mai mulți războinici s-au adunat în jurul lor, și i-a simțit pe toți cu ochii la el. Vestea despre ruptură s-a răspândit, și plecând, unii oameni au privit cu mirare, în timp ce alții s-au alăturat grupului lor, decizând să abandoneze curtea lui Gareth și să meargă cu ei. Îți frângea inima. Thor simțea că regatul era rupt în două cu fiecare pas făcut.

Pe măsură ce se apropiau de poarta de piatră, ieșirea finală, Thor a aruncat o ultimă privire înapoi peste umăr la Curtea Regelui, acest loc pe care ajunsese să-l iubească, să-l numească acasă. Ura faptul că Gareth era cârmuitorul, că a distrus acest loc pentru ei toți, l-a uzurpat și l-a făcut al său, acest loc care a fost condus de familia MacGil de șapte sute de ani. Și nu puteau face nimic să-l oprească.

Gwen i-a strâns mâna și Thor s-a uitat în ochii ei și a putut vedea ușurarea ei că plecau, și că era cu el. El simțea la fel. Cel puțin ea era în siguranță. Au mers împreună, mână în mână, cu mândrie, trecând prin arcadă.

"Crezi că ne vom întoarce vreodată?" a întrebat-o pe Gwendolyn.

Ea s-a uitat în jur cu tristețe.

"Nu știu", a răspuns ea.

"Nu cu acest rege," s-a amestecat și Reece. "Dacă ne întoarcem vreodată, o vom face termenii noștri."

Dintr-o data un corn sunat, și a izbucnit haosul în jurul lor.

Thor s-a întors cu ceilalți, și a văzut oamenii roind în toate părțile, cum un bâzâit agitat s-a răspândit pe străzi. Mai mulți mesageri, cu respirația tăiată, au venit în fugă spre Thor și ceilalți.

"Sabia!" a strigat unul dintre ei, frenetic. "A fost furată!"

Un icnet indignat s-a răspândit prin mulțime, urmat de un murmur lung.

"Vorbește clar, omule" i-a strigat Kolk bărbatului. "Ce vrei sa spui?”

"Sabia Destinului! A dispărut! Și Canionul - a căzut scutul!"

Un strigăt revoltat s-a ridicat pe străzi, un strigăt de panică, cum toți soldații s-au întors și au privit unul la altul. Thor putea vedea frica pe fețele lor, și o simțea și el.

Scutul era căzut. Toți erau vulnerabili, fără apărare. Întreg Inelul. Nu mai stătea nimic între Imperiu și ei. Armată de milioane de oameni a Imperiului ar putea intra, ar putea ataca în orice moment.

"Dar cum este posibil?" întrebă Reece.

"Sabia Destinului a rămas la Castelul Regelui de șapte generații!" a strigat Godfrey.

"Ar fi nevoie de zece oameni doar să o ridice!" a strigat Brom. "Unde ar fi putut dispărea? Cine ar fi putut să o ia?"

"I-au prins pe hoți!" a strigat un alt mesager. "Sunt în piața orașului, chiar acum, pe cale să fie spânzurați!"

Ca unul, Thor și ceilalți au fugit prin piață, cotind pe o stradă care ducea la piața mare, deschisă, din centrul Curții Regelui.

O mulțime uriașă mișuna în jurul eșafodului, de care erau legați patru bărbați, cu lațuri de gât. Bărbații păreau panicați, disperați, cum priveau la sutele de oameni.

De cealaltă parte a pieței era Gareth, cu Kultin și forța lui de lupta, privind în jos la criminali. Thor și bărbații au intrat pe cealaltă parte a curții, și a fost un haos total. În cele din urmă, un corn a suflat, și tăcerea s-a așternut peste grup.

"Recunoaște ce ai făcut!" a strigat un călău.

"Suntem parte dintr-un grup care a furat Sabia Destinului!" a țipat unul dintre ei.

Mulțimea a izbucnit într-un murmur indignat, și, în final, a tăcut.

"Și spune-ne unde este sabia!" a strigat călăul.

"Restul grupului nostru a dus-o departe de aici. Au cărat-o toată noaptea. Acum au trecut deja Trecătoarea de Apus a Canionului, și au urcat deja pe o navă. O duc în Imperiu. În timp ce vorbim, este deja dincolo de mare, într-o țară străină și ostilă. Niciodată nu o veți lua înapoi!"

Mulțimea a strigat din nou, într-un murmur ofensat.

"Tăcere!" a țipat Gareth.

Încet, mulțimea s-a liniștit.

"Și care a fost motivul pentru care ați furat sabia?" a strigat Gareth. "Care este destinația ei?"

Criminalii au tăcut de data aceasta, refuzând să vorbească.

În cele din urmă, unul dintre ei a ridicat capul.

"Am jurat să nu spunem niciodată!"

Mulțimea a izbucnit iar în murmur, până când în sfârșit Gareth a pășit înainte, cu anturajul său de oameni, și a stat în fața călăilor.

Mulțimea tăcu.

"Omorâți-i pe acești oameni!" i-a poruncit călăului.

Mulțimea a izbucnit în urale.

"Dar stăpânul meu, ai promis -" a început să plângă unul dintre criminali.

Gareth a dat din cap și, înainte ca omul să poată termina de vorbit, podeaua a căzut și toți au fost spânzurați.

Mulțimea a aplaudat cu satisfacție, cum cadavrele se legănau în aer.

Mulțimea a început să disperseze, agitată.

"Sabia Destinului furată", șopti O'Connor.

"Este de neconceput", a spus Elden.

"Scutul este căzut", a spus Conval.

"Suntem lipsiți de apărare", a adăugat Conven.

Kolk, Brom și ceilalți bărbați s-au îngrămădit în jurul lui Thor, Gwendolyn, Godfrey și al tuturor celorlalți.

"Trebuie să ne grăbim să plecăm din acest loc", a spus Kolk. "Trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult posibil de Curtea Regelui și să ne fortificăm noua casă."

"Asta e inutil acum", a spus Brom. "Dacă scutul este căzut, nu suntem în siguranță nicăieri. Dacă Imperiul invadeaza, Inelul va fi atacat de un milion de oameni. Nimic nu-i va opri. "

"Ce trebuie este să ridicăm din nou scutul", a spus Kolk. "Și pentru asta, avem nevoie de Sabie."

"Dar i-ai auzit pe hoți," a spus Reece. "Este deja departe de aici. Adânc în interiorul Imperiului."

"Atunci trebuie să mergem și să o luăm înapoi", a spus Brom.

La cuvintele sale, grupul mare de cavaleri tăcu, privind încruntați unul la altul. Pentru prima dată, Thor a putut vedea frica pe fețele lor.

"Vreunul dintre voi, bărbați, se oferă voluntar să se aventureze în Imperiu și să caute sabia?" a strigat Brom, cu fața spre Cavalerii de Argint.

Grupul de cavaleri, toți Cavaleri de Argint, cei mai buni războinici pe care i-a cunoscut Thor vreodată, au stat acolo, tăcuți. Niciunul dintre ei nu a pășit în față.

"Domnul meu, ar fi inutil", a spus unul dintre ei. "Tu știi asta. Un mic grup de războinici nu ar supraviețui unei astfel de incursiuni adânc în Imperiu. Așa ceva nu s-a făcut niciodată înainte în istoria Inelului."

"Și noi nici măcar nu știm unde este Sabia!" a zis altul. "Sălbăticia de întinde pe milioane de kilometri. Ar putea fi oriunde!"

"Ar fi o misiune sinucigașă", a spus un altul. "Nu putem face nimic, decât să ne pregătim pentru un atac."

"Voi merge eu", a spus Thor, făcând un pas înainte în cercul mare de oameni.

Toți au tăcut, atât de tăcuți că s-ar fi putut auzi căzând un ac.

Thor le putea simți tuturor privirile, și s-a simțit debordând de energie, s-a simțit mai viu decât fusese vreodată. Știa că era o nebunie și o nesăbuință, că șansele erau imposibile. Dar a simțit, de asemenea, că pentru asta fusese născut, s-a simțit mândru de el însuși că nu a cedat fricii. Nu era vorba de supraviețuire. Era vorba de onoare.

"Ai o inimă mare, Thorgrinson", a spus Kolk. "Și faci onoare Legiunii. Dar nu ai supraviețui. Nici măcar tu."

"Nu este vorba despre supraviețuire", a spus Thor. "Este vorba despre a face ce este corect. Pentru regatul nostru. Pentru noi toti."

Oamenii au rămas tăcuți.

"Dar nimeni nu se oferă voluntar să meargă cu tine", a spus Brom. "Chiar și printre acești războinici buni și curajoși. Și nu-i pot învinovăți."

"Atunci voi merge singur", a spus Thor, oțelindu-se. Era hotărât.

"Mă voi alătura lui!" a venit o voce.

Thor s-a întors și l-a văzut pe Reece făcând un pas înainte, alături de el.

"Și eu!" a spus O'Connor.

"Și eu!" a spus Elden.

"Și noi!" au spus gemenii.

Thor s-a simțit încurajat cum toți prietenii lui au pășit înainte, grupul de șase stând ca unul, gata să întâmpine moartea împreună.

Kolk clătină din cap.

"Sunteți nebuni, voi toți", a spus Kolk. "Și cei mai curajoși oameni pe care i-am văzut vreodată."

Brom păși înainte, puse o mână pe umărul lui Thor și îl privi în ochi.

"Oricine ai fi, băiete", a spus el, "îți faci strămoșii mândri."

L-a examinat atent pe Thor, ca și cum ar fi decis.

"Mergeți, atunci," a spus în cele din urmă Brom. "Găsiți sabia. Aduceți-o acasă. Soarta regatului nostru e pe umerii voștri."

"Vom părăsi Curtea Regelui și vom merge în Silesia și vom întemeia o nouă curte în lipsa voastră", a spus Godfrey. "Vă vom aștepta întoarcerea. Grăbiți-vă. Și nu muriți."

Bărbații s-au împrăștiat, iar Thor a stat acolo, simțindu-și lumea schimbându-se, vâjâind în jurul lui. Apoi, el a simțit o mână pe încheietura mâinii.

Thor s-a uitat și a văzut-o pe Gwendolyn stând alături de el, cu lacrimi în ochi. Inima lui s-a frânt la vederea ei.

"Înainte de a pleca, vorbește cu mine un minut", a spus ea.

Thor a mers cu ea, îndepărtându-se de mulțime, și au găsit un pic de intimitate în spatele unui zid de piatră. Ea a privit în sus la el și o lacrimă i s-a rostogolit pe obraz.

"Nu vreau să te duci", a spus ea. "Te rog. Nu după toate lucruprile prin care am trecut."

"Dar dacă nu o fac, scutul va rămâne căzut", a spus Thor. "Imperiul va ataca. Vom fi cu toții terminați."

Ea clătină din cap.

"Suntem cu toții terminați oricum", a spus ea. "Sabia a dispărut. Scutul nu se va mai ridica niciodată. Nu o vei găsi

niciodată. Doar vei muri singur acolo. Dacă e să murim, aș prefera să murim împreună."

Thor clătină din cap.

"Atunci moartea ta, toate morțile noastre, ar fi responsabilitatea mea, pentru că nu am încercat să găsesc Sabia. Trebuie să fac acest lucru, Gwendolyn. Tu, dintre toți oamenii, trebuie să înțelegi. Te rog. Nu vreau să te părăsesc. Știi cât de mult te iubesc. Nu mi-aș dori nimic mai mult decât să rămân lângă tine. Dar trebuie să fac asta. Pentru regatul nostru. Pentru Inel. Pentru onoare. Nu înțelegi?"

Ea dădu încet din cap, privind în jos în pământ, ștergându-și lacrimile.

Thor a simțit inelul pe care i-l dăduse mama lui arzând în interiorul cămașii și, în acel moment, a vrut mai mult decât orice să se lase în jos pe un genunchi și să o ceară pe Gwendolyn în căsătorie, să îi ceară să fie soția lui. O parte din el a simțit că acesta era momentul.

Dar o altă parte din el a simțit că nu ar fi corect față de ea să-i facă propunerea. El se pregătea să plece, la se îndrepte spre ceva ce-i putea aduce moartea. Dacă ar fi fost să se căsătorească cu el, asta ar lăsa-o văduvă, pentru totdeauna. Nu ar fi corect față de ea.

Thor a decis să păstreze inelul unde era, și de îndată ce revenea -*dacă* revenea - o va cere atunci de nevastă. Apoi, ar putea trăi împreună pentru totdeauna.

A întins mâna, i-a ridicat bărbia și sa uitat în ochii ei. A zâmbit în jos spre ea, ștergându-i lacrimile, și se aplecă și o sărută.

"Te iubesc, Gwendolyn", a spus el. "Mai mult decât aș putea spune vreodată."

Ea s-a străduit să-și oprească lacrimile, plângând, și și-a aruncat brațele în jurul lui și l-a îmbrățișat strâns.

"Te urăsc pentru că pleci", a spus ea.

"Tu vei fi în siguranță de această dată," a spus Thor, cu inima frângându-i-se. "Vei fi cu toți acești bărbați. Îți vei conduce propria curte. O întreagă armată te va proteja. Nimeni nu-ți poate face rău acum."

"Nu pentru mine mă tem", a spus ea. "Ci pentru tine."

În cele din urmă Thor a tras-o înapoi și s-a uitat în ochii ei.

"Mă voi întoarce la tine, dragostea mea", a spus el "Nici luna, stelele și raiul din cer nu mă pot ține departe de tine."

Ea a zâmbit timid, cu o lacrimă curgându-i în jos pe obraz.

"Aș vrea să pot să cred asta," răspunse ea.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

Regele McCloud a țâșnit din castelul său pe când al doilea soarele apunea pe cer și s-a repezit prin piațeta curții sale regale, plin de furie. A sărit pe cal, urmat de zeci dintre oamenii săi loiali, și a lovit calul, plecând în galop prin orașul său mic, printr-una din porțile arcuite, pe drumul prăfuit care ducea în sus pe munte. A lovit mai tare și mai tare animalul, afrontul arzându-i prin vene. Tocmai primise vestea că fiul său a evadat, împreună cu mireasa lui, se eliberase din strânsoarea lui înainte de a fi avut o șansă de a-i tortura și ucide pe amândoi și de a o afișa public.

McCloud ardea de mîrșăvia întregii situații. Nu-i venea sa creada că mica vrăjitoare îl păcălise. Fusese într-o dispoziție proastă de când se întorsese acasă, iar acum era pur și simplu furios. Dacă era ultimul lucru pe care avea să-l facă, îi va vâna pe amândoi, îi va găsi înainte să poată ajunge în siguranța în partea MacGil, și îi va tortura și îi va ucide el însuși pe amândoi.

McCloud a galopat, cu zeci de oameni urmându-l, disperat să ajungă pe vârful dealului din afara curții sale, de unde putea avea o bună vedere panoramică, putea vedea exact unde erau și stabili modul optim de a-i vâna.

Băiețel nerecunoscător, s-a gândit el. Și-a dat seama acum că a făcut o greșeală permițându-i lui Bronson să trăiască toți acești ani. Știa din momentul când se născuse că ar fi trebuit să pună să fie ucis - ar fi trebuit să pună să fie uciși toți fii lui - ca nimeni să nu poată amenința vreodată să-l detroneze. Fusese prea moale. Acum, el a plătit prețul.

Fusese, de asemenea, o prostie să o țină în viață pe fata MacGil atâta timp cât o făcuse. Știa din experiența anterioară că era întotdeauna o idee bună să ucidă femeile cât mai curând posibil, și să nu-și asume niciun risc cu ele. Din nou, devenise prea moale la bătrânețe, și a hotărât să fie mai crud și mai vicios decât oricând înainte.

McCloud a țipat și și-a biciuit calul din nou și din nou, până când a sângerat, calul țipând, pe când toți au șarjat și în cele din urmă de sus au ajuns pe vârful dealului.

Din acest punct înalt, apusul soarelui inunda cerul în stacojiu, potrivindu-se cu starea lui de spirit, McCloud îl putea vedea la orizont pe fiul său, Bronson, cu Luanda, călărind spre Ținuturile Înalte. Mânia lui a ars cu un nou foc. Se părea că aveau o zi bună de avans față de el, și nu va fi ușor să-i prindă. Nu conta. Îi va vâna, va face un sport din asta. Va călăi toată noaptea, dacă trebuita, și nu se va odihnă până când nu se va năpusti asupra lor și îi va zdrobi până la moarte cu mâinile goale.

McCloud a stat acolo pe calul lui, privind, respirând greu, și era pe cale să-și biciuiască iar calul, să se repeadă după ei, când deodată, a văzut ceva care l-a lăsat confuz. Clipi de mai multe ori, nesigur ce vedea.

În fața lui a apărut o armată de cai. Era cea mai mare armata pe care a văzut-o vreodată, ca nimic din ce mai văzuse înainte. Păreau să fie un milion de oameni, acoperind toată câmpia, roind spre el, ca un roi de furnici.

Se întoarse, și în fiecare direcție erau acolo, milioane de oameni, făcându-i pământurile negre cu trupurile lor, caii lor, apropiindu-se de el din toate direcțiile. Nu putea să înțeleagă ce se întâmpla. După hainele lor, păreau să fie bărbați din Imperiu. Dar nu era posibil: erau în interiorul Inelului. Peste canion.

Oare căzuse scutul? se întrebă el brusc, inima lui sărind peste o bătaie.

Înainte ca McCloud să poată procesa situația, deodată ei au trecut peste vârful dealului, chiar în fața lui, o mie de oameni, la doar câțiva pași distanță - și în fruntea lor călărea Andronicus, pe un singur cal, de două ori mărimea calului său.

Andronicus a stat acolo, pe calul său, la câțiva pași în fața lui McCloud, rânjind la el, un zâmbet rău, cu colții proeminenți, dinții ascuțiți strălucind în apusul de soare. Ochii lui galbeni, demonici, i-au spus lui McCloud tot ce trebuia să știe: fusese bătut.

McCloud a fost brusc copleșit de panică și s-a întors și sa uitat în spatele lui, ca și cum ar fi vrut să fugă - dar o clipă mai târziu mai multe mii de oameni din Imperiu s-au apropiat de el din spate.

Era complet înconjurat. Nu avea unde să fugă.

McCloud a înghițit greu. Pentru prima dată în viața lui, simțea o frică reală. Știa cum era să fie cu totul înfrânt.

McCloud și-a lins buzele uscate și s-a uitat în sus la Andronicus, întrebându-se dacă era vreo ieșire din această situație.

"Domnul meu", i-a spus lui Andronicus, cu vocea șubredă, cu toate încrederea dispărută.

"Ai avut șansa să faci o înțelegere cu mine," mârâi Andronicus, o voce profundă, străveche, huruindu-i din piept. "Și ai refuzat."

"Îmi pare rău, Domnul meu", a spus McCloud, vocea oprindu-i-se în gât. "Tocmai eram pe cale să trimit oameni la tine, să-ți aducă un mesaj, că doresc să te lase să intri."

"Chiar așa?" a spus Andronicus.

Se lăsă pe spate și urlă de râs.

"Cumva, mă îndoiesc foarte tare", a răspuns Andronic. "Ești un mincinos jalnic. Dar nu ar fi contat oricum. În lumea mea, nu există a doua șansă."

Se lăsă pe spate și zâmbi larg.

"Acum vei afla ce înseamnă să-l sfidezi pe marele Andronicus."

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Thor stătea pe calul lui și mergeau lent, conducând micul contingentul al celor șase prieteni când s-au despărțit de enorma forță de luptă alcătuită din Cavalerii de Argint și din Legiune, care venise să-i conducă. Cei șase s-au oprit în fața podului principal pentru Trecătoarea de Apus a Inelului, cu Krohn lângă ei, și înainte de a pune piciorul pe pod, Thor și frații săi s-au întors și au văzut sute de membri ai Legiunii, de Cavaleri de Argint, stând acolo, petrecându-i. Toți îi priveau cu fețe solemne, fețe pline de venerație și respect. Orice avea să se întâmple, orice ar fi fost înaintea lor, se simțea de parcă ar fi găsit o casă. O familie. O *adevărată* familie. Și știa că era un lucru foarte rar. Pentru aceasta, el le va fi veșnic recunoscător.

Kolk a ridicat un singur pumn sus în aer, apoi l-a întors cu susul în jos, un salut de cea mai mare onoare și respect. Toți ceilalți bărbați l-au urmat, salutându-i pe Thor și pe prietenii lui - și ei le-au întors salutul. Thor a simțit sfințenia căutării care se afla înaintea lui, și a hotărât să facă tot ce era necesar pentru a-și salva regatul.

Thor se uită și văzu fața lui Gwendolyn, stând printre ei, plângând, și i-a întâlnit privirea. A putut vedea dragostea în ochii ei, și i-a trimis dragostea înapoi. Îi păsa mai mult de siguranța ei decât de propria sa siguranță, și s-a rugat cu tot sufletul ca ea să fie în siguranță în mijlocul acestor mari războinici. În timp ce se uita la ea, A putut vedea deja pecetea MacGil în ea, putea vedea deja marea conducătoare care avea să devină. Era plin de mândrie pentru ea.

Thor știa că dacă nu pleca acum, nu ar mai fi făcut-o niciodată. Trebuia să se oțelească.

Se întoarse, prietenii lui cu el, și ca unul, și-au condus caii încet pe pod.

Aliniați de-a lungul podului erau sute de soldați MacGil, și toți stăteau în poziție de drepți când au trecut. Când Thor și prietenii săi treceau pe lângă ei, soldații și-au ridicat pumnii în semn de salut. Sute de oameni de pe ambele maluri i-au salutat când au trecut.

Cum au mers mai departe peste pod, începând să treacă peste canion, cu Krohn lângă ei, mai departe și mai departe de

siguranța Inelului, ceața stranie a locului a început să crească și să-i învăluie. Thor nu știa ce se afla în fața lor. Știa că va fi periculos. Știa că ar putea dura luni de zile, ani. Nu-și putea imagina ținuturile pe care le vor vedea, monștrii pe care-i vor întâlni, luptele cu care se vor confrunta. Știa că șansele lor erau mici. Și el știa că ar putea să nu găsească niciodată sabia. Nu era o încercare pentru cei slabi de inimă. Era o cale a eroilor.

Cum mergea Thor, a început să-și dea seama că nu obiectivul îl făcea pe erou - ci calatoria, căutarea în sine. Disponibilitatea de a o accepta. Viața era scurtă. El și-a dat seama de asta acum. Nu era vorba despre cum o termina. Era vorba despre cum o trăia.

Și, cum s-a uitat în sus, la marea întindere de pustietate dinaintea lui, a știut că, pentru prima oară în viața lui, era pe cale să trăiască cu adevărat.